

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAN ONE SPARK REIGNITE AN OLD FLAME?

Coming Home Country

Rust Canyon Series BOOK TWO

SIENA TRAP

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Coming Home Country

S I E N A T R A P

Telif hakkı © 2025 Red Diva Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Acacia at Ever After Cover Design

Editör: Katie Kulhawik

Düzeltilme: Romantik Editör, Nina Fiegl, s.p. www.ninafiegl.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere, olaylara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçinde

Önsöz Adanma

Playlist

1. Bex

2. Tucker

3. Bex

4. Bex

5. Tucker

6. Tucker

7. Bex

8. Bex

9. Tucker

10. Bex

11. Tucker

12. Bex

13. Bex

14. Tucker

15. Bex

16. Tucker

17. Bex

18. Bex

19. Tucker

20. Tucker

[21. Bex](#)

[22. Tucker](#)

[23. Bex](#)

[24. Bex](#)

[25. Tucker](#)

[26. Bex](#)

[27. Tucker](#)

[28. Bex](#)

[29. Tucker](#)

[30. Bex](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Siena Trap'ın Diğer Kitapları](#)

Önsöz

İhtiyacı olanlar için kapsamlı bir tetikleyici uyarı listesi web sitemde bulunabilir: www.sienatrapbooks.com

*Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiren büyük bir kalp kırıklığı yaşamış,
ancak bunun ardından her zamankinden daha güçlü bir şekilde ortaya
çıkan herkes için.*

Tucker ve Bex'in alma listesi @j

AJI I Ever Wanted
Dean Lewis

OJaO

Oczt of Oklahoma

03:28

Lainey Wilson

What Hurts The

03:33

Kloet

Rascal Flatts

Still in Love with You
Deep

Q3:IB

Köpek Wk ortno Dans

02:58

uB Someday

02:22

Best Friend for Life
Grace Leer

03:t2

Love Of My Life
Dean Lewis

09:03

Worth the Wait
Spencer Crandall

03:16

BÖLÜM 1

Bex

"Şirkette dört yıl çalıştın ve bir gün bile hastalık izni almadın, tatil yapmadın bile - ben seni tatile gitmen için yalvarmadım - ama bir düğün için her şeyi bırakıp ıssız bir yere mi gidiyorsun?"

"Aspen en yakın arkadaşım ve ben nedimesi olacağım," diye son dört ayda milyonlarca kez açıkladım.

"Yılda iki hafta ücretli tatilin var, Rebecca."

Neyse ki, sırtım dönükken valizimi kapatıyordum, bu yüzden gözlerimi devirdiğimi göremedi. Başından beri benim tam adımı kullanmakta ısrarcıydı, bunun rahmetli babamın bana verdiği çocukluk lakabından daha profesyonel olduğunu söylüyordu.

Sanırım bu normaldi. Bex benim geçmişimdi. Rebecca ise geleceğimdi.

"Seni biraz şımartmama izin vermen için ne yapmam gerek?
Çok çalışıyorsun."

Aaron otuz yaşına geldiğinde ortak olmuştu ve bir kadın olarak bu unvanı kazanmak için ne kadar çok çalışmak zorunda olduğumu anlayamıyordu. Brooks ve Andrews hukuk firmasında kıdemsiz bir avukat olarak, evimde geçirdiğim gecelerden daha fazlasını ofimde geçiriyordum.

Meslektaşlarımdan daha fazla dava almayı kendi isteğimle mi yaptım? Elbette ki yaptım. Bir ortakla ilişkim olduğu için, zirveye yatarak çıktığım izlenimi vermek istemedim.

Kimseye bir önemi yoktu ama Aaron beni takip ediyordu. Oldukça agresif bir şekilde. Aylarca beni dışarı çıkarmak için yalvardı ama her seferinde kibarca reddettim. Erkek arkadaş aramıyordum. Özellikle de insan kaynaklarına bildirmem gereken birini.

Ofiste gece yarısına kadar dosyalara gömülüp çalışırken, o taktik değiştirdi, yemek siparişi getirip benimle birlikte dosyaları karıştırmaya başladı. Benimle vakit geçirmek için, zaten hakkını vermiş olduğu halde, boş akşamlarını hukuk dünyasında angarya sayılabilecek işleri yapmak için feda etti. Ve her zaman beni eve kadar geçirdi, çünkü gece yarısı Chicago, yalnız bir kadın için pek güvenli bir yer değildi.

Ona bir şans vermiştim. Ve üç yıl sonra, hayatlarımız tamamen iç içe geçmişti. Birlikte yaşıyorduk, birlikte çalışıyorduk ve şimdi nişanlıydık.

"Anlamadığım şey şu." Görünüşe göre, sessizliğim ona, benim onunla ilgisi olmayan bir şekilde izin aldığım için tiradına devam etmesi için bir davetiye olmuştu. "Blaze, ülkenin en zengin ailelerinden birinden geliyor. Bu düğün, yılın en önemli toplumsal olayı olmalıydı. Ama bunun yerine, bir çiftlikte mi evleniyorlar? Konuk listesinde elli kişi falan mı var?"

Evet, en iyi arkadaşım Macallan Blaze ile evleniyordu, bir milyarder ve eskiden Amerika'nın en gözde bekarıydı. Ama o, bu kadar parası olan birinden beklenecek stereotipik bir pislik değildi. Ailesi dünyanın en büyük otel zincirine sahip olabilir, ama o şirketin ofisinde çalışmıyordu. Bunun yerine, itfaiyeci olmak için eğitiminin son aşamasındaydı. Başkalarının hayatlarında gerçek bir fark yaratmak istiyordu.

Aspen ile tanıştığında hayatının nasıl değiştiğini bildiğim için dudaklarıma bir gülümseme kondu.

Aspen birkaç yıl önce Mac'i Noel için eve getirmişti ve Mac ona ve bizim memleketimiz Rust Canyon'a aynı anda aşık olmuştu.

Para her şey değildir diye alaycı bir cevap vermek dilimin ucuna geldi, ama bunun kulaklara çarpmayacağını biliyordum.

El çantamın fermuarını çekip döndüğümde, Aaron giyinme odasından çıkıp gömlek kollarına kol düğmelerini takıyordu.

"Bir hafta izin alıp benimle erken gelmek istemediğine emin misin?"

Etkilenmemiş bir homurtu duyuldu ve başını kaldırmaya tenezzül etmeden cevap verdi: "On günümü Oklahoma'nın kışında mı geçireyim? Hayır, teşekkürler."

"Hey!" Sesimin keskin tonu onun başını kaldırmasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu. "Benim geldiğim yer hakkında kötü konuşamazsın."

Bana sırtını dönerek, Aaron ana yatak odasındaki şezlongun kenarında duran takım elbisesini aldı. Omuzlarına geçirirken, "Evet, ama senin oraya hiç dönmemenin bir nedeni var." diye karşılık verdi.

Bir konuda haklıydı: On sekiz yaşından beri memleketime dönmemiştim.

Ama nedenini bilmiyordu.

Bunu zihnimin en derinlerine gömmüş, sıkı sıkı kilitlemiştim, ama artık bundan kaçamazdım. Eve dönmek, içimdeki şeytanlarla yüzleşmek anlamına geliyordu. On yıl sonra bile, oradan neden ayrıldığımı hatırlamak, içimi bıçak gibi kesen bir ihanet duygusu uyandırıyor, acısı nefesimi kesiyordu.

Bu, tüm planları iptal etmek için neredeyse yeterliydi. Uçak biletimi iptal edip Aspen'e gelemeyeceğimi söyleyecektim. O anlayacaktı. Dünyam bir anda başına yıkıldığında yanımda olmuştu, ağlayabileceğim bir omuz vermiş, sonra da parçaları toplamama ve yeniden başlamak için yardım etmişti.

Ama bu onun düğünüydü. Küçük kızken, sayamayacağım kadar çok kez yastık kılıflarını başımızın arkasına asıp, onları duvakmış gibi yapıp bu günü hayal etmiştik. Genç kızken, gelinlik kataloglarını inceleyip, gelinlik modelleri ve çiçek aranjmanları seçmiştik. Aspen'in damadı hala belli değildi, ama o zamanlar ben kiminle evleneceğimi çoktan biliyordum.

Tanrım, ne kadar da yanılmışım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kararlılığımı pekiştirdim. Bunu yapabiliyordum. Sadece on gün sonra, geri dönmek zorunda kalmayacaktım ve hayatımın o bölümünü sonsuza kadar kapatmış olacaktım.

O kasabanın her köşesinde anılarım olabilir, ama ona rastlayacağımı sanmıyordum. Rust Canyon'dan ayrılıp, ülkedeki en prestijli tıp programlarından birine katılmak için gitmişti. Başka yerlerde daha iyi bir geleceği varken, bizim küçük kasabaya dönmesi için hiçbir neden yoktu.

En azından, korkaklık yapmamak için bu umuda tutunmuştum.

Yirmi sekiz yaşındaydım. Artık aptalca bir gençlik aşkı acısını atlatmış olmam gerekirdi.

Ama içten içe, bunu asla atlatamayacağımı biliyordum.

Yüksek katlı apartmanımızın kapısındaki interkomun zili çaldı ve Aaron yatak odasından çıkıp kapıyı açtı.

"Bebeğim, havaalanına gidecek araban geldi!"

"Geliyorum!" diye bağırdım ve valizimi yataktan çekip aldım.

Deri seyahat sırt çantamı omzuma asarak yatak odasından çıkıp oturma odasına girdim. Aaron kapının yanında duruyordu ve beni görünce, potansiyel müşterileri etkilemek için kullandığı o çekici gülümsemesini gösterdi, yatak odasındaki küçük tartışmamız sanki unutulmuş gibiydi.

"Buraya gel Rebecca, bana düzgün bir veda et."

Neredeyse burnumdan hava çıkacaktı. Bu sabah duşta beni dizlerimin üzerine ittiğinde "düzgün bir veda" almıştı zaten, ama bunu ya da beni öylece bırakıp gittiğini belirtip, bir hafta ayrı kalacağımız bir zamanda daha fazla sorun çıkarmak istemiyordum.

Bu yüzden, sadık bir nişanlı olarak, aramızdaki mesafeyi kapattım ve kendini bana bırakarak beni kollarına almasına izin verdim. Dudakları dudaklarıma indi, dili içeri girmeye çalıştı. Onun için dudaklarımı araladım, ama tek düşündüğüm, onun ruhumu asla ateşe veremeyeceği idi. Birçok orgazm taklidi yaptım. Bu noktada neredeyse profesyonel olmuştum.

İlişkimiz uygun bir ilişkiydi. Dürüst olmak gerekirse, şirkette çalışanların iş dışında bir partner bulmaya nasıl zaman bulduklarını anlamıyordum; kişisel bir hayat için zaman ayırmaya yetecek kadar gün içinde saat yoktu. Teklifi kabul edip, işin zorluklarını anlayan ve gün içinde görebildiğim biriyle bir hayat kurmak mantıklı geliyordu.

Bununla barışmıştım ve kendime, pek çok insanın pratik ve tatmin edici evliliklerde hayatta kaldığını söylemiştim. Şu anki hayatım, kızken hayal ettiğim hayattan çok farklıydı, ama bazen kontrolümüz dışındaki faktörler vardı ve yön değiştirmek zorunda kalıyorduk.

Aaron'ın omuzlarını nazikçe iterek öpücüğümüzü sonlandırdım. "Perşembe görüşürüz, değil mi?"

O da kararlı bir şekilde başını salladı. "Perşembe."

Aaron ön kapıyı açtı ve ben içeri girerken şakacı bir şekilde popoma vurdu. "Seni özleyeceğim, bebeğim."

Muhtemelen sen beni özleyeceğinden daha çok oral seksi özleyeceksin.

Ona parlak bir gülümseme vererek, bunun sahte olduğunu görmemesi için dua ettim ve omzuma atarak, "Sen de" dedim.

Asansör kapıları kapandı ve ben aynalı duvara yaslandım.
Yüzümü tavana doğru eğip, derin bir nefes verdim.
On gün. Geçmiş geride bırakıp bu kez temelli olarak hayatıma devam etmek için on gün.

Chicago'dan Oklahoma City'ye uçuş, havaalanından Rust Canyon'a arabayla gitmekten daha kısa sürdü. Bu kırsal yollarda on yıldır seyahat etmemiştim, ama hala avucumun içi gibi biliyordum.

Sonunda kasabaya vardığımda ve Main Street'e girdiğimde, anılar birdenbire üzerime çöktü.

O zamanlar kuaförde Quinn'i, annemin popoma kadar uzanan kahverengi saçlarımı omuzlarıma kadar kestirmeye izin verdiğine ikna etmişim. Eve geldiğimde saçlarımın çoğu kesilmiş olduğu için annemden azar işitmişim.

Aspen'le kitapçının arka köşesinde saklanıp annelerimizin fısıldaştığı en çok satan aşk romanını okuduğumuz ve merakımızın bizi yenip yenemediği zaman.

O zaman Aspen'in babası Bay Sullivan, babam evde olmadığı için bana binmeyi öğretmişti ve iyi bir köy kızının at sırtında yürür gibi rahat hissetmesi gerektiğini söylemişti.

O zaman kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve hiçbir yapıştırıcı onu bir araya getiremedi, ben de tek bildiğim evden kaçtım.

O gece hayatımın gidişatını değiştirdi ve bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartıyordu.

Kahretsin, bu kasabaya döneli beş dakika bile olmamıştı ve şimdiden burada kalmanın sandığımdan daha zor olacağını anlayabiliyordum.

Teselli bulabileceğim tek kişi varsa, o da en iyi arkadaşımdı. Bu yüzden, annemin evine giderken oradan geçmek yerine, Main Street'te durdum.

Güneş, sol elimdeki gösterişli elmasın parıltısını yansıtıyordu ve ben onu parmağımdan çıkarıp, güvenli bir yerde saklamak için torpido gözüne attım. Bu hafta Aspen ve Mac'in haftasıydı; onların dikkatini kendime çekmek istemiyordum. Özellikle de onların evlilikleri

benimki daha çok kolaylık ve arkadaşlık üzerine kurulacakken.

Kiralık arabamdan atlayıp Aspen'in showroomuna baktım. Büyük cam pencerelerde, Rust Canyon'un karakteristik mağaza cephelerinin Aspen'in elinden çıkan çizimleri vardı.

Hayallerinin peşinden gittiği için onunla gurur duyuyordum.

İkimiz de SoCal Üniversitesi'nde lisans eğitimimizi tamamlamıştık, ancak o, yüksek lisansını tamamlamadan önce seçtiği mimarlık alanında deneyim kazanmak için orada kalmıştı. Ben ise hukuk fakültesi için Chicago'ya taşınmış ve mezuniyetimin hemen ardından Brooks and Andrews'da işe girmiştım.

Aspen, köklerimizi benimsemişti; misyonu, rahat ve sakin memleketimizin bir parçasını banliyölere taşımaktı. Onun Main Streets'lerinden birinin yer aldığı ilk konut projesi geçen ay açılmıştı, evimden sadece kırk beş dakika uzaklıkta. Chicago'ya sık sık yaptığı geziler, Mac'i tanıma ve onun vizyonunun konseptten gerçeğe dönüşmesini izleme fırsatı verdi.

Ofisinin kapısını ittiğimde, başımın üstünde küçük bir zil çaldı.

"Hemen geliyorum!"

En iyi arkadaşımın sesi odanın arkasından geldiğinde gülümsedim.

Düğününden önceki hafta potansiyel müşterileri olduğunu sanmıyordum, muhtemelen beni meraktan uğrayan biri sanmıştı. Aslında bu, gerçeklerden çok da uzak değildi, ancak yarın ailesinin çiftliğinde yapılacak düğün öncesi partiden önce beni görmeyi beklemiyordu.

"Bex!" Aspen'in çığlığı o kadar tizdi ki, kalıcı işitme hasarı yaşayacağından endişelenerek irkildim. "Gelmişsin!" Bana o kadar sert çarptı ki, bir adım geriye sendeledim ve zar zor ayakta kalabildim.

Benden birkaç santim uzundu, bu yüzden beni o kadar sıkı kucakladı ki, kaburgamın kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Nefes almam lazım," diye şaka yaptım, sıkışmış göğsümden zorla bir kahkaha çıktı.

"Üzgünüm." En yakın arkadaşım geri çekildi, mavi gözleri cam gibi parlıyordu. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Ben de alaycı bir kahkaha attım. "Evet, ikimiz de öyle."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "İyi misin?"

"İyiliğin tanımına göre değişir. Main Street'i geçmeden her şey birdenbire geri geldi." Yeni bir acı dalgası beni sararken gözlerim kapandı.

"Oh, Bex."

Onu eliyle uzaklaştırdım, alt dudağım titreyerek gözlerimi hızla kııptım. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme." Derin bir nefes vererek, endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bu kasabaya ayak basmam için bu dünyada tek kişi sensin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudakları hüznü bir gülümsemeye büründü. "Biliyorum."

Alkışlayarak konuyu değiştirdim. "Haftalar önce bana özetini vermiştin ama program nasıl?"

Aspen başını salladı. "Bunları yarın düşünürüz."

"Meşgul olmalıyım." Bana kararsız bir şekilde baktığında, "Lütfen" diye yalvardım. Derin bir nefes alıp vererek tüm vücudu titredi. "Tamam." Beni odanın kenarındaki kanepeye doğru çekti, oturduk ve ben not almak için telefonumu çıkardım.

not almak için telefonumu çıkardım.

Nedime modu resmen devreye girdi.

Parmaklarıyla etkinlik listesini işaretledi. "Yarın çiftlikte düğün partisi için kamp ateşi var. Pazar günü annen kilisede benim için gelin partisi veriyor. Pazartesi günü hazine avı var." Açıklarken hafif kahkahası havada yankılandı. "Bu Mac'in isteğiydi. Sonra Salı günü son elbise provası var. Çarşamba günü at gezintisi var, isteyenler gece kamp yapabilir. Perşembe günü Watering Hole'da erkekler ve kızlar için ortak bekarlığa veda partisi var."

Yazarken başımı sallayarak, "Tabii, Cuma günü prova yemeği var, düğün ise Cumartesi günü."

"Evet, sıkıcı kısımlar." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Elini tuttum, sesim kalınlaştı. "Sevdiğin adamla evlenmenin sıkıcı bir yanı yok." En azından birimizin bunu yapabileceğine sevindim.

Boğazımı temizleyip telefonumu cebime koydum. "Bence burada gerçek bir fırsatı kaçıırız."

Aspen kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neymiş o?" "Sen bir itfaiyeciyi evleniyorsun."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, düşüncelerimin nereye varacağını anlamamıştı. "Biliyorum..."

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bekarlığa veda partisinde o kıyafetleri çıkarırken çok eğlenebiliriz."

Soluk yüzü o kadar kızardı ki çilleri kayboldu ve gözlerini kapatarak "Aman Tanrım" diye inledi. Sonra bir nefes aldı ve dik oturdu, parmağını bana doğru uzatarak "Sakın ona bundan bahsetme. Çünkü o bu fikri harika bulacak ve gerçekten yapacak." dedi.

Şaka olarak söylemişim, ama şimdi düşününce, o haklıydı. Mac'in Aspen'i barın ortasındaki bir sandalyeye oturtup, onun utançtan ölürlen, yangın giysilerini parça parça çıkardığını hayal edince, kahkahalarımı tutamadım.

Aspen şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Ciddiyim!" Ama kendi kahkahaları göğsünden fışkırdı ve ikimiz kanepeye yığıldık.

İşte bu yüzden en iyi arkadaşımı görmeye gelmişim. En karanlık günlerde bile yüzüme bir gülümseme kondurmayı başarırdı ve birbirimizden bu kadar uzakta yaşamaktan nefret ediyordum. Elbette, bir telefon kadar uzaktaydı, ama bu, büyürken her gün görüştüğümüz zamanlar ya da üniversitede aynı yurt odasını paylaştığımız şanslı günler gibi değildi. O günler hayatımın en güzel günleriydi.

Sonunda sakinleştığımızda ve kapıdan girdiğimden çok daha hafif hissettiğimde, "Peki, damat adayı nerede?" diye sordum.

"Şef Jones, haftada birkaç kez itfaiye istasyonunda eğitim için çalışmasına izin veriyor. Bu, düğünden önceki son vardiyası."

"Şimdiye kadar hoşuna gitti mi?"

"Kariyerini bir anda değiştirmeye karar veren 33 yaşındaki bir adam için, onu hiç bu kadar mutlu görmemişim." Nişanlısını düşünürken yüzünde rüya gibi bir gülümseme belirdi.

Ona şakacı bir şekilde dirsek attım. "Eminim önümüzdeki cumartesi onu daha mutlu göreceksin."

"Belki." Yüzü yine kızardı.

"Hayır, kesinlikle. O adam sana aşık. Onu gördüğüm anda anladım. Sana bakışları... Kalbim sızladı. "Gerçekten çok şanslısın."

Aspen beni tekrar kucakladı. "Bu akşam ailemle akşam yemeğine gideceğim. Gelir misin?"

Ailem gibi gördüğüm Sullivan'larla akşam yemeğine davetini kabul etmek çok istesem de, annemi daha fazla bekletemezdim. Zaten on yıldan fazla beklemişti.

"Bir dahaki sefere? Benim gitmem gereken bir yer var."

Anlayışla başını salladı. "Rose'a pazar günü görüşeceğimizi ve partiyi düzenleme teklifine tekrar teşekkür et. Gerçekten gerek yoktu."

"Sen onun ikinci kızı gibisin. Senin özel gününde küçük de olsa bir rol alacağı için çok mutlu olmuştur."

Nişanım henüz taze ve planlama aşamasına gelmemiştik, ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Düğün Rust Canyon'da olmayacaktı. Aaron'a kalsa, konukların çoğunun şirketin müşterilerinden oluştuğu şatafatlı bir düğün yapardık. En azından dikkatlerin merkezinde olmaktan rahatsızlık duymam gerekmezdi; Aaron bu onuru kendine ayırırdı.

Neden bu adamla evleniyordum ki?

Beni tekrar et, Bex: istikrar, güvenlik, rahatlık.

Her geçen gün, doğru şeyi yaptığımı kalbime inandırmak daha da zorlaşıyordu. Kalbim aşk evliliği istiyordu, ama aklım on yıldan fazla bir süre önce soğuk bir kış gecesinde o geminin yola çıktığını biliyordu. Göğsümün içindeki o organ çok kırılıyordu; bir kırılmayı daha kaldıramazdı.

Böylesi daha iyiydi. Aaron'a, bir gün aramızdaki ilişki yürümezse incinecek kadar bağlı değildim.

Ayağa kalkmadan önce Aspen'e bir kez daha sarıldım. "Yarın saat ikide çiftlikte, değil mi? Beşte herkes şenlik ateşine gelmeden önce sadece nedime ve sağdıç hazırlıkları yapacak, değil mi?"

Aspen'in parlak mavi gözlerinin arkasında bir şey parladı, ama ne olduğunu anlayamadım. "Evet. Ahırın yanında buluşalım."

"Anladım. Görüşürüz."

Şimdiden bu hafta daha iyi hissediyordum. Aspen yanımda olduğu sürece her şeyle başa çıkabilirdim.

Çocukluğumun geçtiği eve vardığımda, arabada birkaç dakika oturup büyüdüğüm çiftlik evine baktım. Main Street'in uyandırdığı anılar, bu basit yapının uyandırdıklarının yanında hiçbir şeydi.

Burası, ailemin beni hastaneden eve getirdiği ve ilk adımlarımı attığım yerd.

Burası, küçük bir kızken babamın kansere karşı verdiği savaşı yavaş yavaş kaybettiğini izlediğim yeri.

Burası, annemle ikimizin yeni bir aile olarak ayaklarımızı yere bastığımız, bağımızın her geçen gün daha da güçlendiği yeri.

Burası, anaokulunun ilk gününden sonra eve geldiğim ve anneme yeni en iyi arkadaşım Aspen'den bahsetmek için sabırsızlandığım yeri.

Burası, Aspen ile sayamayacağım kadar çok kez yatıya kaldığımız yeri. Burası, ön verandada ilk öpücüğümü yaşadığım yeri.

Burası, yatakta uyanık kalarak, asla gerçekleşmeyecek bir geleceği hayal ettiğim o kadar çok geceyi geçirdiğim yeri.

Burası, bir daha asla geri dönmek üzere, gözyaşları içinde ön kapıdan koşarak girip valizlerimi topladığım yeri.

Şimdiye kadar.

Aspen dışında bu dünyada tek sahip olduğum şey annemdi ve bu kasabayı toz bulutu içinde terk ettiğim günden beri onu video görüşmeleri dışında görmemiştim. Babam öldükten sonra tek başına beni büyüten annem bana her şeyi vermişti ve son birkaç yıldır ona iyi bir evlat olamadığım için vicdan azabı çekiyordum. Kilise sekreteri olarak fazla para kazanamadığı için, ben okuldayken beni ziyarete gelmek için parası yoktu. Sonunda Chicago'da iyi para kazanmaya başlayıp onu buraya getirebilecek duruma geldiğimde, daha önce hiç uçağa binmemiş olan annem, "büyük şehri" görmek istemediği için bu fikri reddetti. Rust Canyon'un çoğu sakini gibi, annem de doğup büyüdüğü kırsalda rahat hissediyordu.

Bir zamanlar ben de öyle hissediyordum. Artık değil.

Bunun için Tucker Grant'e teşekkür etmeliyim.

Tanrım, on yıl boyunca aklımdan çıkardığım ismini düşünmeme izin vermek bile sırtımda bir ürperti yaratıyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Rust Canyon'un altın çiftiydik, daha gençken bile. Birbirimize o kadar yaklaşıyorduk ki, insanlar resmiyete döküp evlenmemizi sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Ama o kadar büyük hayalleri vardı ki, bunlar küçük bir kasabada sığmazdı. Ülkenin en prestijli tıp programlarından birine kabul edildiğinde, evinden bin mil uzakta, neredeyse gitmeyecekti. Onu ikna eden bendim, birkaç yıl ayrı kalmanın uzun vadede buna değeceğini ve bunun birlikte geçireceğimiz hayatın sadece küçük bir anı olacağını söyledim.

uzun vadede buna değeceğini ve birlikte geçireceğimiz hayatın içinde sadece küçük bir an olacağını ikna ettim.

Tucker benden iki yaşı büyüktü, o Baltimore'a gittiğinde ben hala lisedeydim. Uzun mesafe ilişkisi çok zordu, her gün grşememek aliştığımız şey değildi, ama arkadaşlarımla yeterince meşgul olduğum için zaman çabuk geçti.

Mezun olduktan sonra, bu dünyada en yakın olduğum iki kişiden de ayrılmak istemediğim için Aspen'in peşinden Los Angeles'a gittim. Büyürken, büyüklerimiz bize gençliğimizin tadını çıkarmamızı sylledi, çünkü çok çabuk geçerdi ve ben de neredeyse buna güveniyordum. Beni ayakta tutan şey, dört yıllık niversite eğitimimi bitirdiğimde Tucker'ın tıp fakültesinin büyük bir bölümünü bitirmiş olacağı ve sonsuza dek sürecek hayatımıza bir adım daha yaklaşmış olacağımızdı.

O beklemek istemiyordu. Benimle evlenmek için ne kadar sabırsız olduğunu saklamıyordu, ama ben on sekiz yaşına gelene kadar eli kolu bağlıydı. Ve evlilik teklifi, ben reşit olana kadar beklediği tek şey değildi. Fiziksel ilişkimizi pekiştirecek son eşik de aşılmamıştı.

SoCal'da ilk yılımın sonbahar dönemini tamamladıktan sonra, Eylül ayında on sekizinci yaş günümü kutladıktan sonra Noel tatili için eve döndüğümde, artık hazırdım. Beklentim hiç bu kadar yüksek olmamıştı. *Herkes* ne olacağını biliyordu.

Ama her bahar sevgili Oklahoma'mızı kasıp kavuran kasırgalar gibi, yıkım da hiç haber vermeden geldi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, gzyaşlarımla akmasını engellemek için. Uzun zaman önce o adam için ağlamayacağıma söz vermiştim. Ne yazık ki, buraya dönüp bir dakika önce hayatımın ne kadar mükemmel olduğunu, bir dakika sonra ise paramparça olduğunu hatırladığımda, bu sözüme sadık kalmak neredeyse imkansızdı.

Bunca yıl sonra, nedenini merak etmeden duramıyordum.

BÖLÜM 2

Tucker

WALKING INTO THE WATERING Hole'a girdiğimde, Mac'i başını ellerinin arasına almış barın önünde otururken buldum. Vardiyasının ortasında mesaj atıp içki içmek istediğini ve ona eşlik edip edemeyeceğimi sorması bana tuhaf gelmişti.

Aniden, panik göğsümü kapladı. Tanrım, umarım vazgeçmemiştir. Düğüne sekiz gün kalmıştı.

Ve kararsız olan birini evlenmeye ikna edecek son kişi bendim.

Keşke şüphelerim arttığında kendimi vazgeçirebilseydim.

Ama onun ilk aradığı kişi olmamın nedenini anlayabiliyordum, sonuçta onun sağdıciydim.

Onun yanındaki bar taburesine kayarak oturdum ve sırtına bir elimi koydum. "Nasıl gidiyor dostum?"

Ön kollarını barın üstüne bırakarak Mac bana döndü, kahverengi gözleri odaklanmamıştı. "Daha iyi olabilirdim."

"Görüyorum. Saat dörtte iş yerinde olman gerekirken barda ne işin var?"

Sersemlemiş bir şekilde başını salladı. "Şef eve

gitmemi söyledi." "Tamam... Nedenini söyler misin?"

Elini yüzüne götürerek itiraf etti, "Bugün bir bebek doğurtmuşum." Evet, bu yeterli bir sebep. İlk seferi her zaman şok edicidir.

"Çağrı geldiğinde, babasının sadece paniklediğini düşündüm. Onların durdurulduğu yere gidip belki

hastaneye kadar eşlik ederiz diye düşündüm. Hayır. Anne arka koltukta bacakları açık bir şekilde yatıyordu ve çocuk da *geliyordu*."

Tüm vücudunun titremesi beni güldürdü. "Evet, hastane bir saat uzaklıkta olduğunda bu, sandığından çok daha sık olur. Bazen insanlar çok uzun süre bekler, ama bazen de bebek aceleyle dışarı çıkmak ister ve onu hiçbir şey durduramaz."

"EMT eğitiminde manken üzerinde nasıl yapılacağını öğrettiklerinde kesinlikle bu kadar travmatik olmuyor."

"Hayır, değil." "Herkes sağ salım çıktı mı?"

Mac başını salladı. "Küçük bir erkek. Adını Owen koydular."

"Kırsalda yaşayan bir çocuk için güzel isim," diye düşündüm. "İyileşecek misin?"

Göğsünü şişirip ciğerlerini hava ile doldurduktan sonra yavaşça nefes verdi. "Biraz zamana ihtiyacım var. Bu gece showroomun arka ofisinde yatacağım. Yirmi dört saat boyunca o alanla yüz yüze gelebileceğimi sanmıyorum." Elini dairesel bir hareketle gösterdi. "Eve gidersem, muhtemelen kaçınamayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Az önce beni Aspen'den sır saklamaya ortak mı ettin?"

Nişanlısı beni pek sevmezdi. Onu suçlayamazdım. En yakın arkadaşının kalbini kıran adam bendim. O zamanlar olanların gerçeğini artık biliyor olsa da, sadakati her zaman Bex'e olacaktı. Olması gerektiği gibi.

Burnunu kırıştırarak, Mac sorduğu sorunun sonuçlarını düşündü. "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Düğünümüzün ortasında ağaç aydınlatma olayının tekrarlanmasını istemeyiz."

Aspen, Mac'i Rust Canyon'a ilk Noel'de eve getirdiğinde, ben de onlara yaklaşıp Bex'i sorarak bir hata yaptım. Tüm kasaba izlerken, Main Street'in ortasında Aspen bana öfkesini boşalttı. Neredeyse vahşi gibiydi, yüzüme bağılıyor, göğsümü itiyordu. Beni tokatlamak için geri çekildiğinde, Mac onu sakinleştirmek için uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Ertesi sabah kahve dükkanında Mac'e rastladım ve akşamlarını mahvettiğim için özür diledim. Aspen'e haberin ulaşmasından ve kız arkadaşının da benzer bir öfkeye kapılmasından korktuğu için benimle konuşurken görülmek istemediğini anlayabiliyordum. Sonunda kahvaltısını ısmarlamama izin verdi ve kısa bir sohbet ettik.

Hafta sonuna kadar, itfaiyeci olmak için antrenmanlara başlayabilmek için kasabanın aile hekimi olarak beni arıyordu. İlişkisinde bir çatlak yaratmak istemediğimden, tüm kartlarımı masaya koymam gerektiğini hissettim ve ona yıllar önce Bex ile aramda olan tüm o kirli hikayeyi anlattım, böylece başka bir yerde muayene olmasının daha iyi olup olmayacağına karar verebilirdi. Ya da en azından, benim genç ortağım Felicity'den almasını.

O zamanlar olanları dünyada sadece birkaç kişi biliyordu ve Mac artık onlardan biriydi. Hatta bugüne kadar kendi ailem bile bilmiyordu ve onlara söyleyeceğimi de sanmıyordum. Ablam Evie bana sonuna kadar destek oluyordu, ama o ailemdi. Mac ise beni yeni tanımıştı, bana karşı herhangi bir sadakat veya şefkat borcu yoktu, bu yüzden hikayemi dinledikten sonra, benim yerimde olsaydı çok farklı davranmayacağını söylemesi beni çok şaşırttı.

O gün, arkadaşlığımızın başlangıcı olmuştu. Şimdi, iki yıldan biraz fazla bir süre sonra, onun sağdıcı olacaktım.

Ama bu onuru kabul etmenin tek bir sorunu vardı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Mac, "Bex bugün geliyor," dedi. Sorun buydu. Bex, Aspen'in nedimesiydi.

Bu, felaketle sonuçlanacaktı. Bex, ilişkimizi bitirmek zorunda kaldığım günden beri Rust Canyon'a ayak basmamıştı. Beni bir daha görmemek için her şeyi yapmıştı. Ve bugüne kadar, kasabada kimse bana onun hakkında hiçbir şey söylememişti. Mac hariç. O, bu topluluğun evlatlık üyesi olduğu için aynı kurallara bağlı değildi.

Biradan bir yudum alıp yuttuktan sonra derin bir nefes verdim. "Evet, biliyorum."

Konunun değişmesi onu biraz neşelendirmiş gibiydi ve bar taburesinde dönerek bana baktı. "Ee, plan ne?"

"Ne demek planı? Onun artık başka biriyle olduğunu söyleyen sen değil misin?" İçimden, "Ne önemi var ki? Bekar olsa bile bana yüzü bile takmazdı." diye mırıldandım.

"Hadi ama. Cidden vazgeçecek misin? Onca zaman onu özleyerek geçirdikten sonra mı?"

Yılların birikmiş hayal kırıklığı yüzeye çıktı ve kollarımı havaya kaldırdım. "Başka seçeneğim var mı?"

Mac, sanki sorunun cevabı çok açıkmiş gibi, bekleyerek bana baktı. Ben de aynı sonuca varamadığım için,

“Ona gerçeği söyle!” diye bağırdı.

Gözlerim barda dolaştı. Bu kasabada duvarların bile kulakları vardı ve arkadaşım da dışa dönük kişiliğiyle dikkat çeken biriydi.

"Neden uğraşasın ki?" Omuz silktim.

"Başka seçenek var mı? *Teknik olarak* senin bile yapmadığın bir hata yüzünden hayatının geri kalanını işkence içinde mi geçireceksin?"

Pişmanlığın ezici ağırlığı göğsüme çöktü. Beş yıl önce eski karımın aldatması ortaya çıktığından beri, uyanık olduğum her anı geri dönüp tepkimi değiştirebilmeyi dileyerek geçirmiştım. Benim hatam, ona fazla güvenmek, sözlerini olduğu gibi kabul etmektı. Ama o anda panikledim ve ne kadar istesem de geri alamadım. Yirmi yaşında verdiğim kararlar sadece benim hayatımın değil, Bex'in hayatının da gidişatını değiştirmişti.

Ön kollarımı barın üstüne dayadım ve yenilgiyi kabul ederek başımı salladım. "O şimdi mutlu. Ne tür bencil bir adam, birdenbire ortaya çıkıp geçmişı kazıp çıkarır ve gizlice onun tekrar sihirli bir şekilde kollarına atlamasını umar?"

"Daha iyi bir adam," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hayatım boyunca onun gibi adamlar tanıdım. İlerlemek için başkalarının üzerine basmaya hazır olan türden. Sana inan, o tam bir pislik. Kendini 'çekici avukat' gibi gülümsemeyle kandırıyor olabilir, ama Aspen, Chicago'da bulduğumuzda itfaiyeci olarak kariyerime devam ettiğim için ne kadar gurur duyduğunu anlatırken, onun saklayamadığı dudak kıvrımını fark ettim. Sanki onun gibi bir hayatı çöpe attığım, güç için can attığım ve bunu elde etmek için her yolu denediğim için tiksiniş gibiydi."

Adam kemik peşinde bir köpek gibiydi, bu yüzden konuyu netleştirmek zorunda kaldım. "O, *onun* seçtiğı adam."

Mac alaycı bir şekilde güldü. "Aspen onu sevmediğini düşünüyor."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, göğsümde en ufak bir umut ışığı parlamadı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak sordum, "Neden öyle düşünsün ki?"

Arkadaşım viski bardağını kaldırıp bir yudum aldı. "Ayrıntıları bilmiyorum. Tek bildiğim, Aspen'in Bex'in işyerinde biriyle ilişki kurmanın, kendine daha uygun birini bulmaya çalışmaktan daha kolay olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldığı."

Onun mutsuz olduğu ve kendini birine bağladığı dűşüncesi beni içime attı. "Ne acımasızca."

Özür dilemeden omuz silkti. "Seni harekete geçirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Eğer bana söylediklerin doğruysa ve Bex'ten başka kimse yoksa, o zaman şansını denemelisin."

"O kadar kolay değil. Parmaklarımı şıklatıp verdiğim acıyı silemem. Tanrı aşkına, annesini görmek için eve bile gelmiyor." Parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Ben. Bunu ben yaptım. Başka kimse değil."

"Manipülatif bir kaltak tarafından itilerek," diye mırıldandı.

"Evet, neyse." Derin bir nefes verdim. "Her şeyin bir komedi olması iyi oldu. O kadınla kalıcı bir bağım olmadığı için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Seçimler yaptım, apaçık ortada olan tehlike işaretlerine göz yumdum ve bu birçok hayatı mahvetti. Senin önerdiğin şeyi yaparsam, yani Bex'i geri kazanmaya çalışırsam, bir ilişkiyi bitiren Brooke'dan farkım kalmaz. Adamın birinci sınıf bir pislik olması fark etmez. Yapmayacağım."

"Peki." Mac alt dudağını abartılı bir şekilde dışarı çıkardı. "Umarım hiçbir şey yapmayıp oturup pişman olmazsın."

Dudaklarım bükülerek alaycı bir şekilde, "Onu da listeye ekle. Zaten bir kilometre uzunluğu." dedim.

Tabureden kalkarak sırtıma vurdu. "Tamam, ben eve gidiyorum. Yarın görüşürüz?"

"Evet. Orada olacağım." Dűğünü yaklaşırken heyecanlı görünmeye çalıştım, ama darağacına giderken bunu yapmak zordu.

Bex beni gördüğüne sevinmeyecekti.

Bütün gece uyuyamadım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Bex ile son konuşmamızın anılarını zihnimden silemedim.

Hayatımın en kötü günüydü.

O gece beni aradığında, telefonu açmamaya karar verdim. İçten içe nedenini biliyordum. Bir şekilde yaptığım şeyi öğrenmişti ve benim vermeye hazır olmadığım cevapları isteyecekti. Çünkü cevap verdiğim anda, birlikte geleceğimiz resmen sona erecekti.

Ama ben bir korkaktım. Bu yüzden telefonu açtım, çünkü ona gözlerinin içine bakıp, Noel için eve gelmeyi neden ertelediğimi söylediğimde yüzünde beliren yıkımı görmek istemiyordum.

Sonra, tek bir nefeste ikimizin de kalbini parçalayan sözleri söyledim.

"Evlendim."

İnanamayan çığlıkları ömrümün sonuna kadar beni takip edecekti. Yalan söylediğimi, tüm o sözlerden sonra başka birini seçmeyeceğimi söylemem için yalvardı.

Tanrım, onun acısını dindirmek için her şeyi verirdim, ama gerçek şu ki, bunun sebebi bendim.

O zamanlar farkında değildim, ama ben bir aptal gibi kullanılmıştım. Brooke, arkadaşlarıyla benim ne kadar aptal olduğumu gülerek konuşurken haklıydı. Daha iyi bilmeliydim. Ama benim geldiğim yerde, kimse onun yaptığı gibi bir numara yapmayı akıl edemezdi. Bu yüzden, kararımı kesinleştirip ona hemen evlenme teklif etmeden önce kanıt istemek aklıma bile gelmemişti.

Bir gün onun yalanlarıyla övündüğünü duymamış ve ertesi gün boşanma davası açmamış olsaydım, hala o kurnaz kadınla evli olurum. Parasıyla alabileceğim en iyi avukatı tutması ve evlilik mal varlığımızın çoğunu talep etmesi umurumda bile değildi. Onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamak için istediğini vermeye razı oldum, yeter ki bir daha yüzünü görmeyeyim.

Sonra Baltimore'u geride bırakıp eve döndüm. Beni büyüten kasabada yeni bir hayata başladım. Kız kardeşim de bir yıl önce Rust Canyon'a dönmüştü, kendi boşanmasından yeni çıkmıştı, ama onun boşanması kalbini kırmıştı. Etrafımızda fısıldanan dedikoduları duymazdan gelmeye çalışırken birbirimize destek olduk.

Evie olmasaydı, bugün nerede olurum bilmiyorum. O da benim için aynı şeyi hissediyordu.

Önümüzdeki hafta onun desteğine ihtiyacım olacaktı, ama birkaç yıl önce kocasıyla yeniden bir araya gelmişti ve kocası Indianapolis'te profesyonel hokey oyuncusuydu. Mayıs başında Jenner'ın takımı playofflarda oynuyordu ve üç küçük çocuğuyla tek başına buraya gelmesini isteyemezdim, çünkü büyük ablamın elimi tutmasına ihtiyacım vardı. Ben otuz bir yaşında bir adamdım, Tanrı aşkına.

Bu durum beklediğimden daha fazla üzerimde baskı yarattı. Muhtemelen Bex'i bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm içindi. Dürüst olmak gerekirse, bu düğün için eve gelmeyi kabul etmesinin yanı sıra, en iyi arkadaşımın sağdıcının baş nedimesi olarak karşımda durmayı kabul et

sadece düğün için eve gelmeyi kabul etmekle kalmayıp, en iyi arkadaşımın sağdııcı olarak benim karşımda durmayı kabul etmesine şaşırdım.

Göğsümdeki o küçük umut ışığı, çok az da olsa büyüdü.

Belki yeni biriyle hayatına devam etmek ona huzur vermişti. Beni affedeceğine inanacak kadar naif değildim, ama belki dostane bir ilişkiye kavuşabilirdik. En yakın arkadaşlarımız evlenirken, bu aynı odada son kez bir araya gelmemiz olmayacaktı.

Ve kim bilir? Eğer bir gün o da birine bağlanmazsa, ilişkimizin sonunu getiren olayları rahatça anlatabilir ve sorunlarımızı çözebiliriz.

Tanrım. Şimdi Mac kadar iyimser konuşuyorum, içimi dökersem hiçbir şey olmamış gibi kollarıma atlayacağını sanıyorum.

Gerçek şu ki, Bex benim için tekti. Her zaman öyle olacaktı. Kimse onun yerini kalbimde alamayacağı için hayatıma devam etmeyi reddettim. Bu, hayatımın geri kalanını bu dünyada yalnız geçireceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun. Yaptığım hatanın cezasının bu olması uygun görünüyordu.

Alarm çaldı ve ben inleyerek yüzümü ellerimle ovuşturdum.

Aklım başımdan gitmiş, bitkin düşmüş olsam da, bugün on yıldan sonra ilk kez hayatımın aşkını göreceğim olmam beni mutlu ediyordu.

"Yardım ister misin?" Sullivan'ların ahırının arkasına park ettiğim kamyonetimden atladım ve Mac'in bu geceki şenlik ateşi için büyük odun parçalarını düzenleyerek çadır benzeri bir yapı oluşturduğunu gördüm.

Bana göz kırparak eliyle işaret etti. "Yok, ben profesyonelim, ben yapsam daha iyi olur."

Kafamı eğdim. "Ne profesyoneli? Senin işin yangını söndürmek değil mi, çıkarmak değil?"

Yerinde donakaldı, yüzü düştü. "Haklısın." Sonra kendini toparladı, neşeli havası geri geldi ve daha fazla odun almaya başladı. "Önemli değil."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. İki yıl öncesine kadar Mac tam bir şehir çocuğu idi. Bizim gibi kırsalda onlarca yıl yaşımış değildi. Hafta sonu kamp ateşleri burada büyürken sıradan bir olaydı; uykumda bile ateş yakabilirdim. Ama bu onun partisiydi ve kendi kamp ateşini yakmak istiyorsa, ona engel olamazdım. Yine de, her ihtimale karşı ona göz kulak olacaktım.

akıl taşlarının çıtırtısı, başka bir aracın geldiğini haber verdi.

Mac yoğun bir şekilde çalışıyordu ve omzunun üzerinden bana seslendi. "Yiyecekleri getiren Aspen. Ona yardım eder misin?"

Aspen'le yalnız kalmak hoşıma mı gidiyordu? Pek sayılmaz. Ama buraya yardım etmek için erken gelmişim ve Mac'in yardıma ihtiyacı olmadığını düşündüğü belliydi, bu yüzden yardım etmek zorunda kalan ben oldum.

Araç ahırın uzak tarafında durduğunda, ona ulaşımanın en hızlı yolunun içinden geçmek olduğunu bildiğim için adımlarımı hızlandırdım. Ateş kırmızısı saçlarının parlamasını beklerken, karşı kapıda duran kadının yerine kestane rengi dalgalı saçları gördüğümde keskin bir nefes aldım. Ancak, görüşünü engelleyen kutular yüzünden saçları zar zor görünüyordu.

Bex.

Sanki vücuduma şok verilmiş gibi, onun varlığıyla kalbim yeniden canlandı. Hareket etmekten, nefes almaktan korkarak olduğum yerde donakaldım.

Ta ki, nereye bastığını göremediği için botunun topuğu yerde duran gevşek bir ip yumağına takılıp, öne doğru sendeleyene kadar. Düşmemek için dengede kalmaya çalışırken kutular havaya uçtu.

Vücudum öne doğru sıçradı, beynim yetişemedi. Ayaklarım içgüdüsel olarak hareket etti. Ama çok geçti.

O, koridorun sert beton zeminine çarptığında, ahırın yüksek tavanlarında yankılanan keskin bir çığlık duyuldu. Elleri uzanmış halde yere düşmüştü, sağ eli önce yere çarpmış ve düşmenin şiddetini o almıştı. Bex, ağlayarak göğsüne sarıldığında ve acı içinde nefes alırken, bileğinin kırıldığını düşündüm.

Onun yanına çömelerek, yumuşak bir sesle "Bir bakayım" diyerek varlığını hissettirdim.

BÖLÜM 3

Bex

Şokun etkisiyle, bileğimden koluma yayılan acı bir anlığına hafifledi.

Belki hatırladığımdan daha derindi, ama o sesi her yerde tanıyabilirdim — unutmak istediğim bir ses.

Sözleri sessizce söylense de, yakın olduğunu hissedebiliyordum. Dokunuşu yakınımnda dolaşırken, erkeksi kokusu duyularımı sarstı.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmış halde, hayallerimi yıkıp hayatımın gidişatını değiştiren adama bakmaya cesaret ettim.

Artık spor yerine ders çalışmayı tercih eden sırık gibi bir çocuk değil, Tucker Grant bir erkeğe dönüşmüştü, vücudu mükemmelliğe ulaşmıştı. Ne yazık ki, her hücremle ondan nefret ediyordum, çünkü çok yakışıklıydı, eskitilmiş kot pantolon ve flanel gömlek giymiş, başında bej renkli kovboy şapkası vardı.

Dizlerinin üzerine çökerek, avucunu açıp parmaklarını kısıyarak elini uzattı. "Bex, bir bakayım."

Acı yeniden canlandı ve boğazımdan çıkan iniltiyi bastıramadım. Ama sadece bileğim acımıyordu; kalbim de acıyordu, onu kıran adama bakınca eski yara yeniden açılmıştı.

"Hayır." Sesim sulu ve zayıf çıktı.

Bir zamanlar sevdiğim keskin mavi gözler yüzümü inceledi, sonra yarama odaklandı.

Ağız açıldı ve tartışmaya hazırlanırken Aspen'in "Bex! Aman Tanrım, ne oldu?" diye bağırdığını duydum.

Başlarımız aynı anda dönerek en iyi arkadaşımın ahıra koşarak geldiğini ve benim karşı tarafıma çöktüğünü gördük. Tucker'a sert bir bakış attı. "Ne yaptın?"

Göğsü gürleyerek cevap verdi, "Düştü. Tüm ağırlığı sağ elinin üzerine düştü. Bileğinin kırık olduğuna bahse girerim."

Keskin ağrı dalgaları yüzünden bayılmak üzere olduğumu düşünürsek, muhtemelen haklıydı.

"Ama yarasını kontrol etmeme izin vermiyor." Sesinde hayal kırıklığı vardı. Dişlerimi sıkarak, "Ben iyiyim," dedim.

Aspen içini çekti. "İyi değilsin." Pes ederek, "Tucker'ın bir bakmasına izin vermelisin," dedi.

"Kesinlikle olmaz." Başımı salladım. "Cumartesi olduğunu biliyorum, ama beni Doc Stevens'in evine götürürsen, eminim o beni iyileştirebilir. Ateşin başına geçene kadar iyileşirim."

"Şey, mesele şu ki..." Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırды.

Gözleri Tucker'ınkine kaydı ve aralarında sessiz bir iletişim geçti. Sabrım tükenmek üzereydi, bu yüzden patladım. "Çıkar ağzındaki bakla."

"Doktor Stevens emekli oldu," dedi Tucker.

Bu mantıklı geliyordu. En son kasabaya geldiğimde altmışlı yaşların başındaydı.

"O zaman beni şu anda muayenehaneyi işleten kişiye götür," diye homurdandım. "O kişi karşında duruyor."

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki, rahatsızlıklarım listesine boyun ağrısını da eklemekten kurtuldum.

"Hayır," dedim, şaşkınlık ve inanamama içinde.

Aspen'e döndüğümde, onun da yüzünü buruşturduğunu gördüm, bu da benim umutsuzca doğru olmamasını istediğim şeyi doğruluyordu. Tucker, beni bir saat uzaklıktaki en yakın acil servise götürecek biri çıkmazsa, tıbbi yardım alabileceğim tek umudumdu. En yakınlarım, düğün haftasının açılış etkinliğini düzenlemek üzereydi ve ben de zamanında geri dönüp onlara yardım edemeyecektim.

Bu haftanın zor geçeceğini biliyordum, ama bu iş bambaşka bir boyuta taşındı.

"Ne oluyor, Aspen?" Tucker, sağ bileğime alçı yapmak için malzemeleri toplamak üzere bizi muayene odasında yalnız bıraktığı anda, röntgende kırık olduğunu doğruladıktan sonra, tıslayarak sordum.

Bir kolumdaki devasa alçı, nedime elbisemle *harika* görünecekti.

"Nasıl söylemedin?" Sesim titriyordu, kalbimi kıran adamdan kaçınmanın imkânsız olduğu gerçeği yavaş yavaş kafama dank ediyordu. Daha da kötüsü, bütün hafta boyunca birlikte olmak zorunda kalacaktık.

Aspen içini çekti, mavi gözlerinde suçluluk dolaşıyordu. "Özür dilerim, tamam mı? Ama savunmam olarak, on sekiz yaşımdan beri senin yanında onun hakkında tek kelime bile etmeme kuralına sıkı sıkıya bağlıydık. Bu durumda seni nasıl uyarabilirdim? Onun sağdıç olduğunu bilseydin, yine de benim yanımda durmayı kabul eder miydin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Katlanabilirdim."

"Yalancı." En yakın arkadaşım beni suçlamaktan çekinmedi.

"Tamam. Belki son anda gizemli bir hastalığa yakalanırdım," diye isteksizce itiraf ettim. "Ama yine de nedenini anlamıyorum. Mac'in iki deli gibi seksi milyarder kuzeni var. Onlardan birinin bana eşlik etmesini umuyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Aaron'ı unuttuk mu?"

Sol elimi ağırlaştıran yüzüğü çıkardığımdan beri onu bir kez bile düşünmediğimi itiraf etmeye niyetim yoktu. Bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu.

"Biraz göz ziyafeti kimseye zarar vermez," diye karşılık verdim.

Aspen gözlerini kısarak beni bir dakika inceledi. "Bex, Mac'le birlikte olduğumdan beri gözümün bir kez bile başka yere kaymadığını söyleyebilirim. İyi olduğundan emin misin? Aaron'dan ayrıldın mı?" Canlandı, neredeyse ayaklarının ucunda zıplıyordu.

"Bu ihtimal karşısında bu kadar heyecanlanmasan olmaz mı?"

Yüzünde bir anlık pişmanlık belirdi ve burnu kıışıttı. "Üzgünüm."

İnleyerek muayene masasına uzandım ve sağlam kolumu gözlerimin üzerine attım.

Aspen'in Aaron'dan ayrıldığımı ummasının beni etkilememesi imkansızdı. Beş yaşımdan beri en iyi arkadaştık; kimse beni ondan daha iyi tanı mıy

benden daha iyi tanıyordu. Benim yerleşik bir hayata geçtiğimi hissediyor muydu? Yalnızlıktan bıktığımı ve aşktan çok arkadaşılığı tercih ettiğimi?

Mac ile ilk tanıştığımında, onun Aspen için doğru kişi olduğunu anlamıştım. İkisini birlikte izlemek, ona nasıl değer verdiğini, her odada gözlerinin onu takip ettiğini görmek, içimi ısıtıyordu.

Aaron ile olan ilişkimizin onlarınkine hiç benzemediği apaçık ortadaydı.

"Ağrın ne kadar şiddetli? Birden ona kadar bir ölçekte?"

Konuşan ses Aspen'e ait değildi. Düşüncelere dalmıştım, Tucker'ın geri döndüğünü haber veren kapının açılma sesini duymamış olmalıyım.

Sesimdeki cadaloz tonunu gizlemeye çalışarak, "Şu işi bitirebilir miyiz?" diye cevap verdim.

"Bex." Adımı o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, kalbim parçalandı.

Gözlerimden yaşlar boşaldı, anılar su yüzüne çıktı, bana bakarken tam da öyle söylediği anlar, bana öpücük vermeden bir saniye önce, bakışları sevgiyle dolu.

O, beni diğer tüm erkekler için mahvetmişti ve ben onu bunun için nefret ediyordum. Ondan sonra gelen hiç kimse, onun yanında olduğumda sanki ciğerlerime hava giriyormuş, ruhlarımız birbirine bağlıymış gibi hissettirmemişti.

Kolumu yüzümden çekip, sessiz odada yankılanan sessiz hıçkırıklarımla ağladım. Tüm gözler üzerimdeydi.

Aspen yaralanmamış elimi tuttu ve destek olmak için sıktı.

Hızla gözlerimi kırptırarak, Tucker'ın nazikçe bileğimi bırakmasına bakmadım.

Neden onun için yeterince iyi olamamıştım? Onda ne vardı ki, bana verdiği tüm sözleri bozmayı göze almıştı? Ve neden evliliğe atılmadan önce ilişkimizi bitirecek cesareti gösterememişti?

Milyonlarca soru sorulmak için can atıyordu, ama cevaplar şimdi neye yarardı ki? Hayatımı alt üst eden o kader gününden bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti. O başka biriyle evlenmiş ve beni hayatımın parçalarını toplamak için yalnız bırakmıştı. Artık eskisi gibi olamayacak olmamın bir önemi yoktu; hayatıma devam etmeliydim. Başka seçeneğim yoktu.

"Bitti."

Refleks olarak bileğimi hareket ettirmeye çalıştım, ama kalın alçı nedeniyle hareket edemedi.

"Biraz geç oldu ama Harriet'i arayıp mesai sonrası eczaneye uğrayıp ağrı kesici ilaçları alabilir mi diye sorayım. Acı çekmeni istemem."

Oh, şimdi bu senin için öncelikli mi oldu?

Gözlerimi yanımdaki Aspen'den ayırmadım. Bana baktı ve başını salladı, benim bunaldığımı anladı.

"Onu oraya ben götürürüm. Sen çiftliğe dön ve Mac'in her yeri yakmadığından emin ol."

Tucker bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Tamam. Orada görüşürüz."

Ayak sesleri uzaklaşırken, telefonla konuşurkenki kısık sesini duydum.

Aspen kolumu çekerek oturmam için yardım etti. Saklayamadığı acıma dolu bakışları beni neredeyse mahvedecekti.

Rust Canyon'da geçireceğim kalan zamanın olaysız geçmesi için dua ettim. Çünkü daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Sullivan Çiftliği'nin ferforje kapısından geçerken içime bir huzur çöktü. Ya da belki ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı, tam olarak anlayamadım. Her halükarda, burası benim büyüdüğüm yerd. Bir keresinde Bayan Sullivan, beni vergilerinde bakmakla yükümlü kişi olarak göstereceğini söylemişti. O kadar çok zamanımı orada geçirmiştım.

Ana cadde rahattı, ama bu açık arazi bana özgürlük hissi verdi.

Aspen ahıra yaklaştığında, ayrıldığımızdan daha fazla araba park etmişti. Şenlik ateşi tüm hızıyla yanıyordu, turuncu alevler geceyi aydınlatıyordu.

Arabadan inerken derin bir nefes aldım. Taze bahar havası ciğerlerimi doldurdu ve bir dakika boyunca nefesimi tuttum. Temiz ve tazeydi, şehirde karşılaştığım havaya hiç benzemiyordu. Saflığını bozan hiçbir kirlilik veya egzoz kokusu yoktu.

Burası benim evimdi. Uzun süre uzak kalmış olsam da, hiç özlememiştım.

Gelin adayı kolunu belime doladı ve birlikte, onun yaklaşan düğününü kutlamak için düzenlenen samimi toplantıya doğru yürüdük.

Ahırın yanından geçince Mac bizi ilk gördü, bira şişesini kaldırıp "Bakın kimler geldi!" diye bağırdı.

Yaklaştıkça tüm başlar bize döndü, her adımda ateşin ısıısı artıyordu.

Aspen bana sıkıca sarıldı. "İyi misin?"

Gözlerim Tucker'ın bana doğrudan baktığını fark etti. Bakışlarının yoğunluğu omurgamda bir titreme yarattı.

"Evet. Hayatta kalırım."

Beni kendine çekip kucakladı ve kulağıma fısıldadı, "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bunu atlatabilecek biri varsa, o da sensin. Başarabilirsin."

Onun sarsılmaz inancı tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sinirlerimi topladım, ondan ayrıldım ve gruba döndüm. "Merhaba millet. Uzun zaman oldu."

Bu hafif bir ifadeydi, ama şaka işe yaradı ve bir kahkaha korosu yükseldi.

Aspen nişanlısına öpücük vermek için yanımdan ayrıldı ve ben de saman balyasının üzerine oturdum. Bu gece alkol almayacaktım, ne kadar ihtiyacım olsa da. Sakar halime çok kızgındım.

Tanıdık bir sarışın yanıma oturdu ve ben iki kez baktım. "Penny?" Gülümsayarak başını salladı ve ben "Vay canına, ne kadar büyümüşsün!" diye haykırdım.

Penny Atkins, Sullivan Çiftliği'nde büyümüş ve Aspen'in küçük kardeşi Tripp'in en iyi arkadaşıydı. Aynı zamanda onun gizli aşığıydı ve biz de ona acımasızca takılırdık çünkü o, herkesin onun ona sırılsıklam aşık olduğunu görebilirken, ona ilgi duyduğunu bile inkar ediyordu. Onun da ona aşık olduğunu görmemesi çok yazık.

Benden iki yaş küçük olan o, ben Rust Canyon'dan ayrıldığımda hala lisedeydi. Ben yokken, komşumuzun güzel kızı, güzel bir kadına dönüşmüştü.

Kollarını boynuma doladığında, Tripp'in bu gece burada olup olmadığını görmek için etrafa göz attım. Tek çocuk olduğum için Aspen benim hiç olmadığım kız kardeşim gibiydi ve bu nedenle, onun küçük kardeşi de otomatik olarak benim kardeşim olmuştu.

Onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Babasının oğlu olduğu inkar edilemezdi, ama onun kadar sert değildi. Tucker'ın iri olduğunu düşünüyorsam, Tripp onu fersah fersah geçmişti.

mantıklıydı, çünkü o atlarla ve toprağıyla uğraşıyordu, doktor muayenehanesinde çalışmıyordu.

Kahretsin, taşralı erkekler gibisi yoktu. Şehirde bu kadar uzun süre yaşadktan sonra neredeyse unutmuştum.

Mac'in uyum sağlamaya çalıştığını fark edince dudaklarım gülümsedi. Davranışlarından, onun buraya taşınmış olduğunu, diğerleri gibi burada doğup büyümemiş olduğunu anlayabilirdin.

Penny geri çekildiğinde, onunla yeniden bağlantı kurmaya odaklandım. "Bana her şeyi anlat. Hala çiftlikte mi yaşıyorsun? Hayatında özel biri var mı?"

Ateşin ışığında bile, gözleri Tripp'in erkeklerle birlikte durduğu şenlik ateşinin karşı tarafına kayarken yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Onu yalnız yakalarsam, o çocuğı sarsacaktım. Yetişkin bir adam olsa da, ben ondan daha büyüktüm ve ona biraz akıl vermem gerekiyordu.

Penny başını eğdi. "Hayır. Özel biri yok, ama hala çiftlikteyim. Hayvancılık veterineri olmak için okulu yeni bitirdim, bu bölgede tay doğurma mevsiminde çok işime yarıyor."

Sullivan ailesi, Jett emekli olup çiftçi olmadan önce bu spor dalında yarıştığı için, rodeo için at yetiştiriciliğı yapan bir hayvancılık şirketi idi.

"Bu harika, Penny!"

Övgüm üzerine kızarıklığı daha da arttı. "Hayvanları her zaman sevmişimdir, bu yüzden bana uygun bir meslek gibi geldi. Bazen zorlu bir iş ama aynı zamanda çok tatmin edici."

Havada küçük bir ağlama sesi duyuldu ve arkamı döndüğümde birkaç metre arkamızda bir kadın bebeğini sallıyordu.

Beynimin arkasında bir tanıdık his uyandı. Onu tanıyordum, ama adını hatırlamam bir dakika sürdü.

Sonunda

hatırladım. "Harper

Coleman?"

Bebeğin ağlaması her saniye daha da yükseliyordu. "Artık Winfield," diye düzeltti, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle. "Gürültü için özür dilerim. Acıktı."

Penny saman balyasının üzerindeki yerinden kalktı. "Onu beslemek için benim yerime oturabilirsiniz."

Harper, ateşin karşısındaki erkeklerin durduğu yere bakarak gözlerini tereddütle kırdı. "Aslında arabaya gideyim. Kimseyi rahatsız

Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum."

"Saçmalama." Penny elini göğsüne koydu. "Ben rahatsız değilim. Sen rahatsız mısın, Bex?" Harper'ın seyircilerin önünde emzirmek istememesinin *nedenini* açıkça anlamamıştı.

Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Eminim kocan, kasabanın doktoru ve bir acil tıp teknisyeni, onu burada beslemek istersen hiç aldırmayacaktır."

Dudaklarını yana doğru bükerek Harper öne çıktı ve iç çekerek yanıma oturdu.

Eğilerek, sesimi alçaltarak ekledim, "Ve hepimiz Tripp'in bakmadığını biliyoruz."

Bu onu güldürdü ve elleri dolu olduğu için omzuma çarptı. "Hayır, bakmıyor."

Kucağındaki bebeği dengelerken, üstünü manevra yaparak göğsünü çıkarabildi ve saniyeler içinde çığlıklar, ağgözlü emme sesleriyle yerini aldı.

"Tanrım," diye nefes verdi Harper. "Onu diğerleriyle birlikte annemlerin evinde bırakmak için neler vermezdim. Ama biberonu almıyor."

Annem dışında, Aspen, Rust Canyon'da bunca yıldır iletişimimi sürdürdüğüm tek kişiydi. Bu kadar küçük bir kasabada, K-12 için tek bir okul vardı ve her sınıfta bir sınıf vardı. Harper ve ben aynı yaştaydık, ama arkadaşdan çok tanıdık sayılırdık. Ama bu geceki varlığı, onun düğün alayının bir parçası olduğu anlamına geliyordu ve bir hafta boyunca birlikte geçirecektik, bu yüzden onu daha iyi tanımak fena olmazdı.

"Kaç çocuğun var?"

"Grady" — emzirdiği bebeği göstererek başını eğdi — "üç. Aubree, en büyüğüm, altı buçuk yaşında ve Barrett geçen hafta üç yaşına girdi."

Otuz yaşından önce üç çocuk. Bu bir zamanlar benim hayalimdi.

"Winfield demiştin, yani sen... ile evlisin..." O ailede üç erkek kardeş vardı, hepsi bizden büyüktü, bu yüzden yanlış tahmin etmek istemedim.

"Colt," diye tamamladı.

"Anladım." Başımı salladım. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan."

"Hepsi öyle değil mi?" Harper alay etti ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Touché." Gözümün köşesinde biriken nemi sildim. "En azından çocuklarının iyi genleri olduğunu biliyorsun."

Gözleri kapanmış olan bebeğe baktım. Düşünmeden, başının tepesindeki yumuşacık siyah saçlarına dokunmak için elimi uzattım.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Uyurken hepsi küçük melekler," diye karşılık verdi Harper alaycı bir şekilde. Dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı. "Ama saçımı yolmak istediğim kaotik günler olsa da, başka türlü olmasını istemezdim. Her biri birer lütuf."

Ondan sonra dostça bir sessizlik çöktü, ama gözlerimi bebek Grady'den ayıramıyordum.

Hayatım, kızken hayal ettiğim hayattan çok farklıydı. Üniversiteye gitmek, geleceğim hazır olana kadar zaman öldürmek için bir yer olarak başlamıştı. Hiç kariyer istememiştim; evde kalıp çocuklarla dolu bir ev kurmak istiyordum. Şimdi ise haftada yetmiş saatten fazla çalışıyordum ve mucize eseri yoğun programıma bir bebek sıkıştırabilsem bile, seçtiğim partnerle bir çocuk istediğimden emin değildim.

Bu sana bir şey söylemiyor mu?

Ne kadar uğraşsam da bu düşünceyi kafamdan atamıyordum. Ya büyük bir hata yapıyorsam?

BÖLÜM 4

Bex

"Bu saatte burada ne yapıyorsun tatlım?" Annem, güneşin doğmaya başladığı sırada, battaniyeye sarılmış, ellerim kahve fincanını sıkıca tutarken ön verandaya adım attığında sessizce sordu.

"Uyuyamadım," mırıldandım.

Annem mırıldandı. "O kadar mı acıyor?"

Omuzlarımı omuz silkerek cevap verdim. Gerçek şu ki, beynimi kapatamıyordum. Geçmişimle yüz yüze gelmek, her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Annem yanımdaki sallanan sandalyeye oturdu ve zihnimi meşgul eden sorulardan biri yüzeye çıktı.

"Babam öldükten sonra neden hayatına devam etmedin?"

Bana hayat veren kadının hafif bir hıçkırığı, o sözleri geri almak istememe neden oldu, ama artık çok geçti. Ve kalbim cevabı duymaya ihtiyaç duyuyordu.

"Şey." Boğazını temizledi. "Sanırım baban benim tek büyük aşkımdı."

"Birden fazla aşk olamaz mı?" Büyük aşkım artık bir seçenek olmadığı için, bunun mümkün olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

"Belki." Annem düşünürken başını iki yana eğdi. "Bazı insanlar için olabilir. Ama benim için değil."

"Burada tek başına yalnızlık çekmiyor musun?" diye ısrar ettim.

“Tabii, bazen. Kilisedeki faaliyetlerimle ve toplumda aktif olarak bulunarak kendimi meşgul ediyorum, bu da yardımcı oluyor. Bazı dul kadınların arkadaşlık aradığını biliyorum, ama her şeyi tüketen bir aşkı yaşadktan sonra, bu sanki bir uzlaşma gibi geldi. Beni gerçekten mutlu etmezdi ve potansiyel bir partner için de adil olmazdı.”

Tanrım, sanki benim aşk hayatımla ilgili şüphelerime doğrudan cevap veriyormuş gibi.

Belki de bu yer ve Tucker'ı tekrar görmek kafamı karıştırmıştı. Sebep bu olmalıydı. Aaron buraya geldiğinde, onunla neden evlendiğimi hatırlayacak ve her şey yoluna girecekti. Sonra, Aspen ve Mac evlendikten sonra Chicago'ya dönecek ve bu kasabaya bir daha asla ayak basmayacaktım.

Pazar ayini biter bitmez, Aspen'in gelin partisi brunch'ını hazırladığımız kilisenin toplantı odasına koştum. Kırık bileğim yüzünden kamp ateşi hazırlıklarını yapamadığım için, bu sabah ekstra yardımcı olmaya ihtiyaç hissettim ve bu sabahki düğün için her şeyin mükemmel olmasını sağlamak için elimden geleni yaptım.

Mac zengin olduğu için çift, topluluktan hediye almaktan rahatsızlık duyuyordu, bu yüzden bu daha çok iyi dileklerin sunulduğu bir partiydi. Düğün samimi bir tören olacağı için bu çok iyi oldu ve konuk listesinde olmayanlar da kutlamaya katılma şansı buldu.

Arka kapı çalındı ve catering zamanında gelmiş diye rahat bir nefes aldım.

Kapıyı ardına kadar açıp arkama bakmadan hazırlık işime döndüm. "Pencerelerin yanındaki uzun masaları hazırlayabilirsiniz."

"Bu sabah bileğin nasıl?"

Donakaldım ve gözlerimi kapattım. Yemek servisi olamaz.

Neden bu bana sürekli oluyordu? Neden sürekli ortaya çıkıyordu? On yıl boyunca onu görmemek için aktif olarak kaçınmam yetmemiş miydi?

Onun sorusunu duymazdan gelerek, odada koşturup, masa süslerini düzelttim ve her yerin üzerine birer hediye koyduğumdan emin oldum.

"Bu parti sadece kadınlar için." Açıkça reddederek başımı kaldırmaya tenezzül etmedim.

"Biliyorum," dedi Tucker yavaşça. "Seni kontrol etmeye geldim."

"Ben iyiyim. Artık gidebilirsin." Sözlerim kesikti ve kaba davrandığım umurumda değildi. Onun yaptıklarından sonra değil.

"Bütün hafta böyle mi olacak?" Bu adamın yüzüzlüğüne bak.

Dönüp bağırdım, "Benden ne istiyorsun? Sanki kanka gibi davranmamı mı? Bak ne diyeceğim? Biz kanka değiliz. Yaptığın affedilemez Tucker Grant! Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Bex Crawford! Terbiyeni al!" Annemin keskin ses tonu beni utandırdı.

"Özür dilerim, anne." Yavaşça döndüm, gözlerimi yere indirdim. "Seni daha iyi yetiştirdiğimi biliyorum." Gerçekten de öyle yapmıştı.

"Onun suçu yok, Rose. Özür dilemesi gereken benim." Tucker arkamdan konuştu ve az önce yaramaz bir çocuk gibi azarlanmış olmama rağmen, ona orta parmağımı gösterme dürtüsü çok güçlüydü.

Annem dilini şaklattı. "İkinizin arasında sorunlar olduğunu umursamıyorum.

Arkadaşlarınızın hatırı için, toplum içinde medeni davranmanın bir yolunu bulmalısınız." "Neler oluyor?" Aspen'in sesi başımı ona doğru çevirdi gözlerim Tucker ile benim aramda gidip geldi.

Sorunlarımın her şeyi mahvettiğini bir anda anladım. Bu, en iyi arkadaşımın güzel bir geleceğinin başlangıcıydı ve istemeden de olsa, herkesin dikkatini tekrar kendime çekiyordum.

Buraya hiç gelmemeliydim. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Kaçtım.

Dünya bulanıklaşacak kadar hızlı koşarak, yan kapının kolunu itip avluya daldım. Avluda, ayın sonrası birkaç çocuk ağaçlara tırmanıyordu. Binanın köşesini dönünce, etrafta kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldım.

Ahşap duvara yaslanarak yere kayarken, elbise giymiş olduğumu ve zeminin sabah çiyinden hala nemli olduğunu umursamadım. Dizlerimi göğsüme çekip başımı eğdim ve ilk hıçkırık göğsümden patladı.

On yıl geçmişti, ama sanki hiç zaman geçmemişti. Kalbim, ayrıldığım günkü kadar acıyordu. Onun sesini duymak, yüzünü görmek, tüm acıyı yeniden yüzeye çıkardı.

Ve en kötüsü neydi? Kendimi onu nefret ettiğime ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimde bir parçam onun hayatımda gerçekten seveceğim tek erkek olduğunu biliyordu.

O başka bir kadınla evliydi. Beni değil onu seçmişti.

Gerçekler böyleydi. Değiştirilemezdi.

Bütün bunların kötü bir rüya olduğunu umarak uyanmak istediğim günler oldu. Yeniden on sekiz yaşında olmak ve benim için dünyası olduğumu söyleyen, önümüzde koca bir hayat olan bir çocuğa aşık olmak.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek bir dilekti.

Hayatıma devam etmenin sorunu, kalbimin Oklahoma'da kalmış olmasıydı.

Belki de bu yüzden eve dönmüştüm. Kalbimi geri almak için.

Aspen konuşmadan önce varlığını hissettim. "İyi misin?"

Başımı kaldırmaya tenezzül etmedim, sesim kısık çıkmıştı. "Hiç iyi değilim."

Derin bir iç çekme sesi duyuldu. "Mac'e bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştim."

Yavaşça başımı kaldırdım. "Neden *onun* sağdıç olduğunu sorduğuma hala cevap vermedin. Mac'in tarafındaki insanlar nerede?"

Mavi gözleri hüznle doldu. "Gerçekten mi? İşlerine ya da kendi hayatlarına o kadar dalmışlar ki, gelmeye tenezzül bile etmediler."

Şokla dudaklarım aralandı. "Ne? Onun tarafından kimse gelmiyor mu?"

Aspen başını salladı. "Otuz yaşında yeni bir kariyer yoluna girip yeniden başlamak istemesinin tek nedeni, onlar gibi olmak istememesiydi. Aile işine girmenin çevresindekilere ne yaptığını gördü ve bunun bir parçası olmak istemedi. Rust Canyon ona bir çıkış yolu sundu ve o da bunu kabul etti."

"Hala Tucker'ın bu işin neresinde olduğunu anlamıyorum." Adı dilimde asit gibi yakıyordu.

"Nişanlımla tanıştın, değil mi?" Ben başımı salladım, o da devam etti. "O, tanıştığı herkesle hemen en iyi arkadaş olur. Sana bunu hiç söylemedim —çünkü izin vermedim—ama birkaç yıl önce Tucker sana sorduğunda kendimi kaybettim. Mac'in beni oradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığı büyük bir olay çıktı, kelimenin tam anlamıyla tekmeliyor ve bağıırıyordum. Tükürme de olabilir. Tam emin değilim; o noktada öfkem tam gaz devam ediyordu. Neyse, ertesi gün kahve dükkanında karşılaştılar ve Tucker'ın hüznü hikayesi Mac'in kalbine dokundu."

"Onun hüzünlü hikayesi mi?" alaycı bir şekilde sordum. "Üzgünüm ama burada seni kaybettim. Kendini kurban gibi göstermek için kasabada ne tür saçmalıklar yayıyor?"

Dudaklarını içe doğru kıvrarak, bir sonraki sözlerini seçmek için zaman ayırdı. "O, her şeyi mahvettiğini biliyor."

Çılgınca kahkaham sessiz sabah havasını deldi. "O sadece *batırmadı*, Aspen. Benimle çıkarken başka bir kadınla evlendi! Ve şimdi, onun hayat arkadaşı olarak gördüğü kadını görmek beni *öldüreceği* için arkamı kolluyorum. Bunu yaşayamam."

Elimi tuttu. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Yerden kalkıp ayağa geçtim ve odada volta atmaya başladım. "Nasıl endişelenmeyeyim? O senin düğününde olacak. O kadın da bir şekilde ortaya çıkacaktır."

Aspen, kırmızı toprağın üzerinde oturduğu yerden benim huzursuz hareketlerimi izliyordu, muhtemelen duş için giydiği güzel beyaz elbisesini mahvediyordu. Yeterince zaman verilirse kendimi yoracağımı biliyordu, bu yüzden bana izin verdi.

Nefes nefese, tüm öfkeli enerjimi yakıp bitirdim, gerginlik azalana kadar. Sonra başımı dizlerimin arasına koyup, gördüğüm her şeyin üzerinde dans eden siyah noktaların önünden gitmesi için gözlerimi ovuşturdum.

Sakinleştirici bir el, omuzlarımın arasında yatıştırıcı dairesel hareketler yaptı. "Beş yıldır boşanmış. Her şey kesinleştikten sonra Baltimore'dan buraya taşınmış."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve nefes almayı kestim.

Sonra gerçeklik yüzüme çarptı. O, onun sonsuza kadar eşi olmayabilirdi, ama bir zamanlar, onun olabileceğine inanmıştı. Tucker, benimle ayrılmaya bile zaman bulamadan onunla çok çabuk evlenmişti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kollarını belime doladı ve yanağını sırtıma dayadı. "Değiştirmez sanmıyorum."

"Her şeyi kendime bağladığım için üzgünüm. Ben dünyanın en kötü nedimesiyim."

Beni daha sıkı sararak Aspen karşılık verdi, "Aslında biz sana pusu kurduk. Bu benim bencilliğimdi. Onu tekrar görmenin senin için ne kadar zor olacağını biliyordum, ama seni burada görmek istediğim için sessiz kaldım. Şimdi sana haber vermememin bir hata olduğunu anlıyorum. Ödediğin bedel çok büyük. Gitmek istiyorsan, anlarım. Daha fazla incinmeni istemiyorum."

Onun kolunu hafifçe vurarak bırakmasını işaret ettim. O da beni bıraktığında ona döndüm. "O acı asla geçmeyecek. Ben burada olsam da olmasam da, Tucker'ı görsem de görmesem de, bu acı hayatımın sonuna kadar benimle kalacak. O yüzden benden kurtulmaya çalışma, çünkü sen evlenene kadar burada kalacağım."

Çilli yanakları pembeye döndü ve fısıldadı, "Bex, gerçekten evleniyorum."

Bir an için, göğsümdeki sürekli ağrı hafıfledi. O, kelimenin tam anlamıyla kızaran bir gelindi ve onun için çok mutluydum. Uzun süre beklemiş, aşkı bulma umudunu neredeyse kaybetmişti. Şimdi aşkı bulmuştu ve bunun gerçek olduğuna inanmadığı anlar olduğunu anlayabiliyordum. Ama gerçektir. Mac, ona mükemmel uyum sağlayan, onun için yaratılmış kişiydi.

Ben de o kişiyi kaybetmiş biri olarak, onun ne kadar şanslı olduğunu biliyordum.

Gün boyunca ilk kez dudaklarıma bir gülümseme kondu. "Evet, gerçekten öylesin."

Mavi gözleri nemlendi ve boğazını temizledi. "Dinle. Yarın hakkında..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Yarın ne olacak?" "Herkes düğünde hazine avı için eşleriyle eşleştirildi. İstersen, seni Tripp ile eşleştirebilirim, böylece Tucker ile yalnız kalmak zorunda kalmazsın. Tripp'in Penny ile eşleştirilmesi planlanmıştı, bu hafta onun ihtiyacı olan desteği alması umuluyordu

ama sen her zaman önceliğimsin."

Derin bir nefes aldım. "Sorun değil."

Aspen bana şüpheli bir bakış attı. "Annenin sesini yükselttiğini duyduğum kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim, yani ben gelmeden önce olanlar iyi olmamış olmalı. Emin misin?"

"Gidiyor değil ya. Bütün hafta onunla uğraşacağım, o yüzden şimdi kafamı toparlasam iyi olur. Ayrıca, Tripp ve Penny'yi ayırmaktan sorumlu olmak istemiyorum. Ama birlikte evlenmek bile bu ilişkiye kıvılcım çakmaya yetmezse, bizim yardımımız da yetmez."

"Ugh." Başını geriye doğru eğdi ve inledi. "Neden bu ikisi için bu kadar zor?" Bir elini uzattı. "O onu seviyor." Sonra diğer elini de uzattı. "O da onu seviyor." İki avucunu birbirine vurdu. "Bu dünyadaki en basit şey olmalı. Neden gün batımına doğru yola çıkıp

güneşin batışını izlemediklerini ve şimdiye kadar bir sürü sevimli bebekle çevrili olmadıklarını."

Ruh ikizimden koparılıp onsuz yaşamaya zorlandığım için, bunu en kötü düşmanıma bile dilemem, Tripp ve Penny'ye hiç dilemem.

Tek yapabileceğimiz, bir gün her şeyin yoluna gireceğine inanmaktı. Birlikte çok mükemmellerdi, başka türlü olamazdı.

Başımı kiliseye doğru eğdim. "Onur konuğunu içeri almalıyız. Gelin olmadan bu işin bir anlamı yok."

Kolunu koluma doladı ve birlikte kaçtığım yan kapıya doğru yürüdük, ama önce bir farkındalık uyandı ve avluda bir ağaca yaslanmış duran Tucker'ın gözlerine baktım.

Mavi gözleri sorularla dolu olabilir, ama cevapları hak eden bendim.

"Bex, tüm masalara uğrayıp konukları selamla."

Zaten yeterince başım dertteydi, içimden çıkmak isteyen iniltiyi bastırdım. "Anne, bu Aspen'in partisi. Bunlar *onun* misafirleri."

Bana attığı sert bakış, istenen görevi yerine getirmek yerine tartışmanın hata olduğunu açıkça gösterdi.

Beni odanın bir köşesine çekerek, sesini neredeyse fısıldamaya indirerek konuştu. "Bu kasabanın seni büyüttüğünü unutmama izin vermeyeceğim." Evet, babam öldükten sonra anneme yardım etmek için hep birlikte çalışmışlardı. "Onlar Aspen'i kutlamak için gelmiş olabilirler, ama sen, şehirde geçirdiğin zamanın seni köklerinden, topluluğundan kopardığı izlenimini onlara bırakamazsın. Bu yüzden, kaçtığında geride bıraktığın tüm insanlarla görüşmeni bekliyorum."

Son cümlede sesi kırıldı ve suçluluk duygusu göğsüme balyoz gibi indi. Acıyla kör olmuş, eylemlerimin başkalarını nasıl incitebileceğini düşünmemiştim. Bir gün, annemin tek çocuğu Rust Canyon'a yerleşip bir aile kurmayı planlıyordu; ertesi gün, bir daha asla dönmeyeceğine yemin ederek gitmişti.

Kalbim kırık bir şekilde uykusuz geceler geçirdiğimde, annem de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim. Beni uzaklara süren Tucker'ı istediğim kadar suçlayabilirdim, ama kasabaya ayak basmaya, annemi ziyaret etmeye bile cesaret edemediğim için uzak durmayı bilinçli olarak seçmiştim.

Onun gözyaşları benim üzerimdeydi, başka kimsede değil.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak, "Misafirleri ben karşılarım" dedim.

Kahverengi gözleri yumuşayarak yanağımı avuçladı. "İşte benim kızım."

Rose Crawford'un kızı olmaktan gurur duymadığımı asla söylemeyin. O, bu topluluğun dayanak noktasıydı ve tüm hayatını bu topluluğa hizmet etmeye adanmıştı. Noel tatili sırasında zor günler geçiren aileler için bir yardım kampanyası başlatmıştı. Böylece, bu ailelerin çocukları Noel'de hediye açabilecek ve zor zamanlarında maddi destek alabileceklerdi. Evinden çıkamayan yaşlılara sıcak yemek götürüyordu. Rust Canyon'da doğan her bebek için bir yorgan dikti ve kasabadaki tüm annelerin onun el yapımı eserlerine çok değer verdiğini biliyordum. Aspen'in annesi Daisy'ye okul gösterilerini düzenlemesinde yardım etti ve her zaman gönüllü olarak çocukların şarkılarına piyano eşliğinde eşlik etti.

Bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. O, burayı çoğu insanın asla terk etmek istemediği bir yuva haline getiren her şeye dokunmuştu. Rust Canyon'da sadece altı yüz kişi yaşıyordu ve herkes birbirini ismen tanıyordu, ama eminim ki bu sayı beş bin ya da on bin olsaydı, o yine de her birinin hayatında iz bırakırdı.

Odayı dolaşarak, Aspen'in hayatının yeni bir aşamasına başlarken ona iyi dileklerini sunmak için gelen bayanlarla sohbet ettim. Hafızam canlandı ve isimler anında aklımda canlandı, annemi benim yüzümden daha fazla utanmaktan kurtardım.

Baş masaya geldiğimde, Aspen'in büyükannesi Betsy sandalyesinden kollarını uzattı. "Buraya gel kızım. Şehrin sana ne yaptığını bir iyice bakayım."

Yaklaştım ve yaşlılıktan titrek ellerini yüzüme koymasına izin verdim. Başımı bir yandan diğer yana çevirerek mırıldanmaya başladı. "Çok fazla makyaj. Tanrı seni böyle yaratmış, yetmedi mi?"

"Hayır, hanımefendi." Gözlerimi indirdim, boynumdan ateş basıyordu.

Betsy dilini şaklattı ve elini çekti, geri çekilmeme izin verdi. "Bakalım memleketine dönmek sana da Aspen'e yaptığı gibi iyi gelecek mi?"

Aspen'e yaptığı gibi sana da yapar mı bakalım."

Aspen için bu, eve temelli dönmek anlamına geliyordu.

Ağzımı itiraz etmek için açtım ama hemen kapattım. Bu kadına, hiçbir koşulda Rust Canyon'da yerleşmeyeceğimi söylemeye cesaretim yoktu.

Dudaklarını büzerek beni değerlendirdi. "Biraz uzaklaşmak fena bir şey değil, tatlım. Çünkü geri döndüğünde, ait olduğun yeri hatırlarsın."

Başka bir hayatta belki. Ama bu hayatta değil.

Aspen'in annesi Daisy, kayınvalidesinin omzuna elini koyarak bana anlamlı bir gülümseme attı. "Bex'in yoluna devam etmesine izin verelim."

Betsy, başlarına bir şey gelse neyin iyi neyin kötü olduğunu anlayamayacak genç aptallarla çevrili olduğundan şikayet etti ve ben de bunu gitme zamanının geldiğini anlamak için bir işaret olarak aldım.

Arkamı dönüp bir sonraki masaya odaklandım ama mini krizimden sonra kiliseye tekrar girdiğimde beni izleyen gözlerle aynı mavi gözlerle karşılaştığımda donakaldım.

İşler ciddileşti.

Kızım, henüz başlamadığını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun.

Panikle nefes almaya çalışarak, Tucker'ın annesine selam verirken başımı eğdim. "Bayan Grant."

Titrek elimi sıktı. "Bana Maddie de, duydun mu?"

Alt dudağım titremeye başladı. Bu etkileşimden, ne kadar kısa olursa olsun, duygusal olmadan çıkamayacaktım.

Bir zamanlar, bu kadının benim kayınvalidem ve gelecekteki çocuklarımın büyükannesi olacağını düşünmüştüm. Beni evine kabul etmekte, ailesi arasına katmakta hiç tereddüt etmemişti. Hatta gençken, Tucker'ın partneri olarak kızının düğününde nedime bile olmuştum. Tucker'ın annesiyle o kadar yakındım. Onun kaybını, oğluna olan aşkım kadar derinden hissettim.

"Maddie." Onun adını fısıldarken ilk gözyaşının akmasını engelleyemedim.

"Ah, tatlım." Anında ayağa kalktı ve beni bu hayatta bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüğüm sıcak kucaklamasına çekti.

Düğümler çözüldü ve hıçkırıklar göğsümü parçaladı. Onları durduramadım ve her dakika daha da yüksek sesle çıkmaya başladılar.

"Bex?" Aspen'in endişeli sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki tünelin en ucundaymış gibi.

Ayaklarım hareket ediyordu ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek farkında olduğum şey, Maddie'nin beni sıkıca saran kolları ve başımın üstünde biriyle konuşurken göğsünün yanaklarıma değen titreşimi.

Sonunda durduk. Yukarı baktığımda, bulanık görüşümle şapelin içinde, tahta sıralarla çevrili olduğumuzu gördüm.

Maddie beni ön sıradaki birine oturtup, ben de yüzümü öfkeyle silerken, özür dilerken sesim boğuk çıkıyordu. "Bu çok aptalca. Sadece..."

"Düşündüğünden daha zor," diye sözümü tamamladı ve yanımdaki tahta sıraya oturdu. "Benim için de öyle."

Bir an şaşkınlık içinde ona baktım ve gözlerinin de cam gibi olduğunu gördüm.

Bana hüzünlü bir gülümseme gösterdi. "Seni bir an bile aklımdan çıkarmadım."

"Çok nazıksın." Bunun sadece nezaketen söylediğine emindim; buradaki insanlar böyle yapardı.

Gözlerimin içindeki inanamama ifadesini görmüş olmalı ki Maddie uzanıp elimi kalbinin üzerine koydu. "Burada mı? Sen benim ailemsin. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Yeni bir duygu dalgası beni sardı ve boğazım düğümlenerek ona sadece küçük bir baş sallama ile karşılık verebildim.

Kolunu bana doladı ve yorgun bedenim onun güçlü kollarına yaslandı, başım omzuna düştü.

"Bazen tek ihtiyacımız olan bir dakikalık sessizliktir. Partiye dönmeye hazır olana kadar burada benimle otur, tatlım. Acelem yok."

Kilisenin içinde oturuyorduk, bu yüzden dua etmek için en uygun zaman gibi görünüyordu. Tanrı'dan acımı almasını ve geçmişi silmesini istedim.

O'nun duamı kabul etmesi için çaresizdim. Artık böyle yaşayamazdım.

BÖLÜM 5

Tucker

"O BENİ NEFRET EDİYOR, dostum." Park bankına yaslandım, yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim ve derin bir nefes verdim.

"Ağzından çıkanlara dikkat et!" Colt, salıncakta oğlunu iterek bağırdı.

Tir tirim oldum. "Üzgünüm."

"Siktir! Siktir!" Colt'un üç yaşındaki oğlu Barrett'ın heyecanlı çığlığı duyuldu.

Mac yanımda kıkırdadı. "Seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi? İkimizin beyni olabilir, ama Colt'un kas gücü var. Buna şüphe yok."

Kovboy arkadaşımızın homurtusu o kadar yüksek sesle çıktı ki, irkildim. Yalan söylemeyeceğim; adam kahverengi gözlerinde fırtına bulutları toplanırken bana baktığında, istemeden yutkundum. O yaklaşan fırtınanın sebebi bendim ve eğilip saklanmak yerine, tehlikeye doğru yürümek istedim.

Bankadan kalkarak Colt'un gözlerine bakmaktan kaçındım ve oğluna odaklandım. Onun sallandığı yere vardığımda, parlak bir gülümseme attım. "Tucker diyebilir misin dostum?" Göğsümü işaret ettim. "Benim. Dr. Tucker, değil mi?"

O çocuk bana en büyük bok yiyen sırtışını attı ve bağırdı, "Siktiğimin! Siktiğimin herif!"

Durumu daha da kötüleştirebileceğimi düşünmemiştim. Sanırım yanılmışım.

Colt'un derin sesi yanımda gürledi. "Endişelenmen gereken ben değilim. Çünkü Harper öğrenirse Aspen'e söyleyecek ve sonra sıra kimde, tahmin et?"

Ooh, bunu ona bırakmak zorundaydım; zayıf noktamı biliyordu.

Son beş yıldır kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi davranıp Bex hakkında en ufak bir haber bile almaya çalışırken bunu anlamak zor değildi. Küçük kasabalar kendi insanlarını korumayı iyi bilir. Hiçbir zaman sevmekten vazgeçmediğim kız hakkında bilgi paylaşmak konusunda herkes ağzını sıkı tuttu, başka bir kadınla evliyken bile.

Colt haklıydı. Bex, bir çocuğa küfürlerin anasını öğrettiğimi öğrenirse, işim biterdi.

Sanki zaten öyle değilsin de. O kadar derin bir çukurdasın ki kurtarma ekipleri bile pes edip senin durumunun umutsuz olduğunu söylerler.

Mac'in eli omzuma indi. "Muhtemelen düşündüğün kadar kötü değildir."

Omzunu silkeledim ve alaycı bir şekilde güldüm. "Öyle mi? Bir bakalım... Dün, onun düşüp bileğini kırmasını yavaş çekimde izleme şerefine nail oldum. Gözlerinden, benim ona dokunmamam için Enid'deki hastaneye gitmeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Sonra bu sabah, onu kontrol etmeye gittim... Tabii ki tedavi eden doktor olarak." Mac burnunu çektirdi ve ben ona sert bir bakış attım. "O zaman bana gerçekten patladı. Rose gelip ikimizi olay çıkardığımız için azarlamasa, durum daha da kötü olabilirdi."

Elimi yüzümden geçirdim. "Onu hiç böyle görmemiştim. Bex'im çok tatlı, sevgi dolu, hayata karşı çok iyimser biriydi. Beni gördüğü anda gözleri parlardı. Şimdi ise aynı odada benimle durmaya bile tahammül edemiyor."

En iyi arkadaşım bana çarpık bir gülümseme attı. "Şey, iyi tarafından bak. Daha kötüsü olamaz."

Bu ünlü son sözlerle bana uğursuzluk getiriyorsun.

İnleyerek gözlerimi kapattım. "Bu durum sandığımdan daha kötü."

"Yaptığının kötü olmadığını mı yapıyoruz?" Colt hiç tereddüt etmedi.

açık yarama tuz döküyorsun. "Ne bekliyordun? Boşandığını öğrenip kollarına atlayacağını mı? O zavallı kızın kalbini kırmamış gibi kaldığınız yerden devam edeceğini mi?"

"Senin tarafında olduğunu anladım," diye mırıldandım.

"Sana açık konuşacağım Tuck, çünkü başka bir yol bilmiyorum. Eğer bir adam Aubree'ye senin Bex'e yaptığın gibi yaparsa, o adam bu dünyada yaşayamaz, anladın mı? Onun babası hayatta olmadığı için çok şanslısın."

Buna karşı çıkamazdım, ama Barrett'a küfürlü kelimeleri benim öğretmediğimi düşünmeye başladım.

Mac'e dönüp iç geçirdim. "Belki de çekipsem iyi olur. Onu daha fazla incitmek istemiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır! Yapamazsın! Sana ihtiyacım var dostum."

Başımı salladım. "Bex'in Aspen'in yanında olmasıyla benim senin yanında olmam arasında bir seçim yapmam gerekirse, Bex olmalı. O Sullivan ailesinin bir parçası."

Mac omuzlarımdan tuttu. "Sen bu kasabadaki en iyi arkadaşısın." Bakışları Colt'a kaydı. "Alınma."

Colt düşüncesizce salıncağı itti. "Alınmadım."

"Sen benim sağdıcımsın. Bu görevden kaçmaya çalışma."

"Dinle." Ellerini nazıkçe çektim. "Bu haftayı Bex'e bırak. O gittikten sonra ben hala burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kahverengi gözleri kararlılıkla parladı. "Bence yapmamız gereken şey oyun planını değiştirmek."

"Hayır." Kafamı sertçe salladım. "Düğüne katılsam bile, bir süre ortalıkta görünmeyeceğim. Ona biraz zaman tanı."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Yarın hazine avında onunla eşleşirken bunu yapabilenin şansına."

Siktir. Tamamen unutmuşum. Bütün gün birbirimizden ayrılamayacağız.

Ve bahisçi olsaydım, Bex'in bu sabahki patlamasının volkanın patlamasından önceki uyarıcı sarsıntılar olduğuna bahse girerdim.

Patlama anı çok yakındı. Kemiklerimde hissedebiliyordum.

Sağduyuma aykırı olsa da, yağmurun dinlediğini anladığımızda diğerleriyle birlikte kiliseye geri döndüm. Bex beni görmek istemeyebilirdi, ama temizlikte yardım edeceğime söz vermişim ve sözümünden dönemezdim.

Buradaki ironiyi görüyorsunuz, değil mi? Bex'e verdiği sözleri tutmadın, neden annesine tutmayasın ki?

Bex'e yaşattığım cehennem azabı beni asla rahat bırakmayacaktı. Özellikle de lanet olası kafamı kullanmış olsaydım, tüm bunlar önlenebilirdi.

Mac, gelinine bir buket çiçekle görkemli bir giriş yaparken, ben geride durdum. Oradaki tüm kadınlar bir ağızdan hayranlık çığlıkları atıyordu. O bir şovmen, seyircileri için rol yapıyordu. Gelini geriye doğru eğip, eski romantik filmlerdeki gibi öptü.

Masalardan çekilen sandalyelerin sesi beni harekete geçirdi. Boş kağıt tabakları istifleyip çöp kutusuna atarken başımı eğik tutuyordum.

İkinci tur için geri dönmek üzereydim ki bir el dirseğimi tuttu ve annemin sesi duyuldu: "Benimle yürüyüşe çık."

Bakışlarım anneme takıldı, sonra burayı temizlemek için yapılması gereken işlere kaydım. "Sanmıyorum..."

"Sormadım." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Maddie Grant minyon bir kadındı ama sert ve saçmalıklara tahammülü yoktu. Dört erkek kardeşle büyümek bir kadını böyle yapardı. Otuz bir yıllık annelik tecrübesi bana onun kızgın olduğunu ve öfkesinin hedefinin ben olduğumu söylüyordu.

Beni Bex'in daha önce kaçtığı kapıdan içeri çekti ve kapı kapanır kapanmaz, mavi gözlerini kısarak bana döndü. "Nasıl yapacağın umurunda değil, o kızla aranı düzelt."

Yine mi bu? Sanki bu konuyu kimin gündeme getireceğine dair bir programları var mı diye merak ettim.

"Anne," diye iç çekerek adını söyledim. "O benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Kız kardeşin yaptığı hatalardan sonra gururunu yenip kocasıyla barışabildiyse, sen de yapabilirsin."

Babam bir azizdi, çünkü bu kadın bir şeye kafasını takınca ona hayır demek neredeyse imkansızdı.

"Bu Evie ve Jenner'ın durumu gibi değil," diye karşılık verdim. "Bex'i ne kadar sevdiğim önemli değil, o bana aynı şekilde hissetmiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Dünyam bir anda durdu. Duşta ne olmuştu da Bex'in

hala bana karşı hisleri olabileceğine inanmasına neden olmuştu?

"Oğlum, o kıza yaptığın şey..." Annem üzüntüyle başını salladı. "O hala unutamadı. On yıl sonra hala öyle ağlayamazsın, hala onu seviyorsan başka."

İçim parçalanarak, "Onun artık ağlamasını istemiyorum anne. Yaptığımı geri alamam."

Bex'in daha önce söylediği sözler beynimde yankılandı.

"Yaptığın şey affedilemez, Tucker Grant!"

Başımı eğdim. "Ve bunu düzeltemeyeceğimi de sanmıyorum."

Annem dilini şaklattı. "Bu tavırla yapamazsın." "O artık başka biriyle birlikte." Onu ikna etmeye çalıştım ama nafile.

"Onu hiçbir yerde görmüyorum, sen görüyor musun? Kız arkadaşını eve bırakmayan, annesiyle tanışmak için yolundan sapmayan ne tür bir adamdır? Kızımın yanına yaklaşmasını isteyeceğim türden bir adam değil, orası kesin."

Kız kardeşimin mutluluğu için canını bile verecek olan kayınbiraderimin yüksek beklentileri de işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Ama Jenner Knight tekti. Ben de dahil çoğu erkek onun yarısı kadar bile değildi.

Yine de onu arayıp bir tavsiyesi var mı diye sormak fena bir fikir olmazdı.

"Sonuçta, benim işim başkalarının ilişkilerini bozmak değil."

"Hayır, sadece kendininkileri." Sözler fısıltıyla söylendi, ama yine de duydum.

Göğsümdeki acıyı ovuşturdum. "Aşağılık bir vuruş, anne."

Kalçasını kaldırarak meydan okurcasına sordu, "Yalan nerede, Tucker Grant?" "Hala acıyor," diye mırıldandım.

"Olması gerektiği gibi." Kahretsin, bugün nakavt etmek niyetindeydi.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, elini kaldırdı. "Söylediklerimi bir düşün. En azından ona bir özür borçlusun." Bununla birlikte, yanımdan geçip binaya geri girdi.

Seninle konuşmak istemeyen birinden nasıl özür diledin?

Soğuk bir bira açıp kanepeme uzandım. Telefonumu elimde tutarken, başparmağım rehberdeki numaraya gelmişti. Çaresizlikten numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

İki kez çaldıktan sonra, esprili bir ses duyuldu: "Eğer o küçük canavarları yakalamayı umuyorsan, Evie ile birlikte eve döndüler."

Yıllarca çocuk sahibi olmak için uğraşan kız kardeşim ve kocası, artık üç yaşın altında üç çocuk sahibi olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Evleri tam bir kaos içindeydi, ama hiç olmadıkları kadar mutluydular.

Aramamın asıl nedeni olan ağır konuya hemen girmek istemediğimden, konuyu Jenner'a çevirdim. "Takım nasıl? New York'tasınız, değil mi?"

Telefonun diğer ucundan derin bir iç çekiş geldi. "Dürüst olmak gerekirse, Goose sakatlık listesinde olduğu için eskisi gibi değil. Onsuz başarabileceğimizi sanmıyorum."

Indy Speed, üst üste iki şampiyonluk kazanmış ve üçüncü şampiyonluğu hedefliyordu, ancak kalecilerinin ciddi bir şekilde sakatlanıp öngörülebilir bir gelecekte oynayamayacağını hiç beklemiyorlardı. Ancak oyun onun en son endişesi idi. Adam hayatta olduğu için şanslıydı.

"Üzüldüm. Ne kadar çok istediğinizi biliyorum."

Jenner güldü. "Herkes o kadar çok istiyor ki. İki kez kazanmak, çoğu takımdan daha iyidir." Ben uzun süre sessiz kalınca, "Ama beni hokey hakkında konuşmak için aramadın, değil mi?" diye ısrar etti.

Başımı yastığa yasladım. "Bana bilgece sözler söyleyeceğini umuyordum."

"Öyle mi?" Sesi ilgiyle yükseldi. "Ne hakkında?"

Zorlukla yutkunarak, "Bex," dedim.

Keskin bir nefes alışığı duyuldu. Her şeyi biliyordu. "Evet," diye nefes verdim.

"Evie şehre geri döneceğini söyledi." "Aslında şu anda burada."

"Tamam," dedi yavaşça. "Yardım arıyorsan işlerin yolunda gitmediğini tahmin edebiliyorum."

Çenemin üzerinde, saat beş gölgesinin ilk izlerinin oluştuğu yeri elime aldım. "Durum kötü dostum. Gerçekten kötü. Ve o benimle aynı odada olmak istemediği halde, herkes onu ikna etmem için üstüme üstüme geliyor. Ona huzur vermek için düğünü iptal etmeye çalıştım ama Mac kabul etmedi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam." Jenner durakladı. "Bunu zaten biliyorsun, ama ben duygusal olarak yoğun durumlarda kaçıp kendini kapatma geçmişî olan biriyle evliyim. Bugüne kadar, o kaçtığında durumu nasıl ele aldığım konusunda hala çok pişmanlık duyuyorum. Beni tamamen dışlayıp tüm iletişimi kestiğinde, boşanma davası açtığında onunla kavga etmemekle doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Ona sadece acı verdiğimi hissettiğimde, onun mutlu olmasını istedim." Alaycı bir şekilde güldü. "Daha fazla yanılmış olamazdım."

Onu anlıyordum, ama daha önce anneme de söylediğim gibi, bizim durumlarımız çok farklıydı. Bex'in peşinden koşmak, onun için savaşmak bir seçenek değildi. Yasal olarak başka bir kadına bağlıydım ve kırık kalplerimizi onarmak için hiçbir yolum olmadan onu bırakmak zorunda kalmıştım.

Jenner devam etti: "Geri döndüğünde bile beni uzak tuttu. Onu zorlayıp tekrar kaçırmak istemedim. Beni bilirsin, onu sonsuza kadar beklerdim, ama Evie kafasına bir şey taktığında sabrım yetmez. O ise benim onu istemediğimi düşünüyordu. Gerginlik arttığında genellikle olduğu gibi, bir gece baraj kırıldı. Bana bir daha geri dönmemesini dilediğimi söylemesi beni mahvetti, ama bu, aramızdaki havayı temizlememize ve birbirimize karşı dürüst olmamıza kapı açtı." Diye gülümsedi. "O gece bize hayatımızın en büyük hediyelerinden birini verdi. Hatta iki tane, sayarsak."

Burnum kırıştı. "Evet, son kısmı duymama gerek yoktu." Onu seviyordum ama kız kardeşimle yattığını düşünmek istemiyordum.

Telefondan kahkahalar yükseldi. "Üzgünüm, ama doğru."

Konuyu tekrar konuya döndürmeye çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse, kafam karıştı. Mac kulağıma Aspen'in Bex'in görüştüğü adamı sevmediğini söylüyor. Annem ise onun hala *bana* aşık olduğuna inanıyor. Ama Evie ile işlerin nasıl kızıştığını anlatırken, sanki burada olanları anlatıyorsun. Fırtına kopmak üzere."

"Bu sizin için en iyisi olabilir. En azından havayı temizleyip yolunuza devam edebilirsiniz. Duymak istediğin şey bu değil, biliyorum, ama..."

"Hayatıma devam etmek yok, Jenner. En azından benim için yok."

O mırıldandı. "Evet, anlıyorum. Ben de öyleydim. Ya kız kardeşin ya da hiç kimse."

"İkinizin sorunlarınızı çözdüğünüze sevindim."

"Sen de ben de, kardeşim. Söylediklerimin bir faydası oldu mu bilmiyorum..." "Oldu."

Arka planda sesler duyuldu ve Jenner, muhtemelen bir takım arkadaşıyla konuşmak için ahizeyi kapattı. "Ben çıkmam gerek. Ama haber ver, tamam mı?"

"Tamam. Gelecek ay görüşürüz. En sevdiğim minik canavarları kucaklamak için sabırsızlanıyorum."

"Kardeşlerime söyleme, ama onlar en çok Tuck amcayı seviyorlar. Onları çiftlik hayvanlarını görmeye götürüyor."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getirdi. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelen ilk gülümseme. "Çünkü onlar özünde şehirde yaşamaya zorlanmış taşralı çocuklar."

"Haklı olabilirsin. Sonra görüşürüz, Tucker." "Dinlediğin için teşekkürler, Jenner."

"Ne zaman istersen."

Telefonu kapattım ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Artık tek yapmam gereken, gökyüzünün açılıp Bex ve benim üzerimize duygusal bir yağmur yağması için beklemektir.

BÖLÜM 6

Tucker

"HERKES DİNLESİN!" ASPEN ellerini çırttı.

Düğün partisine katılan altı kişi, Sullivan Çiftliği'nin ana evinin verandasında duran gelin ve damadın yanına doğru ilerledik.

"Bugünün etkinliği video hazine avı yarışması olacak." Aspen gülümsemesini saklayamadı. "Ama sizi uyarmalıyım, bu görevler kasaba halkının annelerinizi aramasına neden olacak."

Tanrım, bugün bize ne yaptırıyor bu kız?

"Yasadışı bir şey yok, söz veriyorum," diye yemin etti. "Sadece birkaç kişinin dikkatini çekersiniz, hepsi bu. Umarım çok eğlenirsiniz ve yıllar boyunca bu videolara gülüp dururuz."

Hayatımın geri kalanında, Bex ile olan son bağım olarak onları üzgün ve yalnız izlemek daha olası, ama ne fark eder ki?

"Birkaç dakika içinde, her birinize görevlerin listesini içeren bir mesaj gönderilecek. Üç saat içinde mümkün olduğunca çoğunu tamamlamaya çalışacaksınız. Tüm görevler aynı puana sahip değil, bu yüzden strateji devreye giriyor. Bonus puanlar da var, bu yüzden takımınız her görevi filme alıp buraya, çiftliğe ilk varan takım olsa bile, bu zaferi kazanmak için yeterli olmayabilir. Ancak, listenizi bitirirseniz, acele edin çünkü saat 4'te son teslim saatinden önce varırsanız, varış saatinizdeki dakika sayısı kadar bonus puan alacaksınız. Geç kalırsanız, geç kaldığınız her dakika için bir puan kaybedeceksiniz."

Mac, heyecanını gizleyemeyerek onun yanında zıplıyordu. Bu düğün haftası etkinliğinin onun fikri olduğunu içten içe hissediyordum.

“Düğün için eşlerinizle takım olacaksınız. Yani takımlar benden ve Mac'ten, Tucker ve Bex'ten, Tripp ve Penny'den ve Colt ve Harper'dan oluşacak.” Grady, Harper'ın kollarında küçük bir çığlık attı. “Ve onursal takım üyesi Grady. Onu nasıl unutabilirim?”

Aspen, bebeğe bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Muhtemelen düğünden sonra çok geçmeden Mac ile kendi ailelerini kuracaklardı.

"Tamam. Şimdi listeleri göndereceğim, başlamadan önce partnerinizle strateji belirlemek için beş dakikanız var." Aspen telefonundaki bir düğmeye bastı.

Gelen mesajları belirten zil sesi aynı anda çaldı ve hepimiz telefonlarımıza uzandık.

Görevleri okuduğumda içimden inledim. Aspen, annelerimizin telefonlara bakacağını söylerken şaka yapmıyormuş. Bunların bazıları kasabada epey bir kargaşaya neden olacaktı.

Blaze-Sullivan Düğün Videosu Arama Oyunu

Her takımdan bir üye, görevi tamamlarken filme alınmalıdır.

- *Parktaki çocuk kaydırağından kaymak — 10 puan*
- *Range'e gidip menüde olmayan bir şey sipariş et — 10 puan*
 - *Naomi'yi sizin için o yemeği yapmaya ikna ederseniz ve bir lokma alırken filme alınırsanız 30 bonus puan kazanabilirsiniz.*
- *Kilise kayıtlarında Rust Canyon'daki ilk yerleşimciye kadar aile geçmişinizi araştırın — her takım üyesi için 15 puan; toplam 30 puan kazanabilirsiniz*
- *Kitapçıya gidin ve bir aşk romanından müstehcen bir pasajı yüksek sesle okuyun — 20 puan*

- *En ilginç pasajı yazan takıma 50 bonus puan verilecektir.*
- *Başka bir takımın haberi olmadan bir görevi tamamlamasını videoya çekin — 30 puan*
- *Watering Hole'da izin almadan barın arkasına geçin ve içki servisi yapmaya başlayın — 40 puan*
 - *Atılmadan önce geçirdiğiniz her dakika için 10 bonus puan*
- *Eczaneye girip aynı anda bir kutu prezervatif ve bir hamilelik testi satın alın — 50 puan*
- *Tirbuşon olmadan bir şişe şarap açın — 100 puan*

Herkes kendisine atanan çiftlere ayrıldı, hava, rakiplerinin duymasını istemedikleri oyun planlarını geliştirirken fısıltılarla doldu.

Bex hala telefonunun ekranına bakıyordu, dudakları yana doğru bükülmüştü.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle, ona gizlice yaklaşmak istemiyordum.

Bana zar zor bir bakış attıktan sonra tekrar cep telefonuna döndü.

"Benimle bunu yapmak istemiyorsan sorun değil. Anlıyorum." Boynumu çekıştirdim ve iç geçirdim. "Ofisime gidip Felicity'den bu görevleri yaparken seni çekmesini isteyebilirim. Kurallarda iki takım üyesinin de kameraya görünmesi gerektiği yazmıyor. Kimse bilmez."

Sinirli bir nefes alıp verdi ve bana dönerek ters ters baktı. "Ben hileci değilim, Tuck, ama senin varsayılan davranışının bu olmasına şaşırmadım."

Kadına bir ödül verin. Tam isabet.

Onun gözünde, ben onu eski karımla aldatmışım. Uzun süre ben de öyle düşündüm.

Evliliğim boyunca kendimden nefret etme duygusundan kurtulamadım. Brooke'a her baktığımda, onun hayatımda olması, hayatımda gerçekten sevebileceğim tek kadını elde edemeyeceğim anlamına geldiğini hatırlıyordum. Kendimi kontrol edemediğim için suçluyordum, bencil, kalpsiz bir canavar tarafından kullanıldığımı, oyuna getirildiğimi bilmiyordum.

İki elimi de ceplerime soktum. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde nefret dolaşsa da, kararlılığın parıltısı da vardı. "Kazanmak."

İşte benim kızım.

Onu tanıdığım süre boyunca Bex her zaman elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu yüzden avukat olduğunu duyduğumda hiç şaşırmadım. Her zaman çok zeki bir kızdı.

Bu yüzden birbirimize aşık olmuştuk.

Derslerinde o kadar ilerlemişti ki öğretmenleri ona yetişemiyordu, bu yüzden müfredattan sıkılmaması için beni iki sınıf üstümdeki sınıfa gönderdiler.

Bayan Wilson onu benim yanımdaki sıraya oturtup, sınıfın en iyisi olduğum için ona göz kulak olmamı söyledi. Aslında şaka ona döndü, çünkü istesem de gözlerimi ondan ayıramazdım.

Çok garip bir şeydi. Bex Crawford'u hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum, ama o güne kadar onu gerçekten *görmemiştim*. Sanki dünyam netleşmişti ve bunun sebebi oydu. Hayatım birden anlam kazandı ve geleceğim netleşti. O benim her şeyimdi. Gerisi önemli değildi.

Bazılarına çılgınca gelebilir, çünkü o zamanlar ben on altı, o on dört yaşındaydı, ama bugün de durum aynı. Bir süre yoldan çıkmış olabiliriz — tamam, tren ateşli bir kazada raydan çıktı — ama Bex'in olmadığı bir gelecek istemiyordum.

Ne yazık ki, o aynı şekilde hissetmiyordu. Ama bu benim hatamdı ve bununla yaşamak zorundaydım.

"Bunu gerçekleştirmek için en iyi planın ne olabilir?" diye sordum.

Küçük ekrana işaret etti. "Akıllıca davranırsak hepsini yapmamıza gerek yok."

"Tamam, peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bonus puanları kullanmak en iyi şansımız olacak. Eğer bara atlamayı ilk deneyen biz olursak, orada çalışanları yeterince şaşırtıp birkaç dakika ekstra kazanma şansımız yüksek. Bizden sonra deneyen takımlar

, barmen bizim oyunumuzu anladığı için çabucak dışarı atılacaklar."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. Başka?"

"Kaymayı unut. On puan için zaman kaybetmeyeceğiz. Ve ikimiz birden eczaneye girip o şeyi satın almayacağız, ölmem gerek."

Bu sözler canımı yaktı. Tabii, bugün hepimiz eğlenmek için oyalanıyorduk, ama birinin benim çocuğumu doğurduğunu düşünmesindense ölmeyi tercih edeceğini söylemesi? Oysa onu hep çocuklarımin annesi olarak hayal etmiştim? Bu sözler beni derinden yaraladı.

Bunu kendine, ona, i'lerin üzerine nokta koyup t'lerin üzerine çizgi çekmeyerek sen yaptın, üzülmene gerek yok.

"Bardan sonra nereye?" diye sordum, sesim biraz kısık çıktığı için boğazımı temizledim.

Bex düşünürken dudaklarını büzdü. "Zaten Main Street'te olacağız. Şehirde dolaşmak sadece zaman kaybı olur, o yüzden düz gidelim, kitapçıya uğrayalım, sonra Range'e gidelim, bonus puanları kolayca alabiliriz. Vakit kalırsa kiliseye de uğrayabiliriz. O kayıtları uykumda bile bulabilirim."

"Herkes yerlerine!" diye bağırdı Aspen. "Üç, iki, bir, başla!"

Grup birdenbire fırladı ve birkaç araca doğru koşmaya başladı. Harper ve Colt'a biraz acımıştım, çünkü biz onları geride bırakıp tozun içinde kalırken, bebeklerini araba koltuğuna bağlamak için fazladan zaman harcamak zorunda kalmışlardı. Ama benim ve Bex gibi daha akıllı çalışsalar, daha çok çalışmak zorunda kalmazlardı.

Neyse ki, Bex'in kırık bileği yüzünden kimin araba kullanacağı konusunda tartışma çıkmadı. O, tek kelime etmeden benim kamyonetin yolcu koltuğuna atladı.

Sullivan Çiftliği'nden kasabaya giden tek bir toprak yol vardı, bu yüzden herkes Main Street'e doğru ilerlerken kısa yol yoktu. Mac ve Aspen'in eczaneye girip Tripp ve Penny'nin kitapçıya girip kaybolduğunu gördük, bu yüzden bara ilk varma planımız değişmedi.

Arka taraftaki otoparka park ettim ve tuvaletlerin yanındaki arka kapıdan içeri girdik. Koridora varmadan Bex elini dirseğime koyarak beni durdurdu.

Ne yaptığını fark edince çok küçük bir çığlık attı ve sanki bana dokunmak onu yakmış gibi hızla çekildi.

Gözlerini kapatıp hızla başını salladıktan sonra tekrar açtı. "Barda kim dans edecek, kim çekim yapacak karar vermemiz lazım. Çok dikkat çekmek istemiyoruz, bu yüzden kamerayı tutan kişi görünmeyecek bir yere saklanmalı."

"Barın arkasına ben geçeceğim. İnsanlar beni burada görmeye alışık. Sen çok dikkat çekersin."

Göz kapakları, sadece kahverenginin en ufak bir izi görünecek kadar indi. "Çukur senin için yeterince derin değil mi, Tucker?"

Yorumum alaycı değildi, ama o kavga çıkarmak istiyordu. Bir ara bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu, ama şimdi değil. Kirli çamaşırlarımız ortaya çıkarken tanıkların olması son isteyeceğimiz şeydi.

"Kamerayı çıkardın mı? Çünkü bunu yapacaksam, boşuna olmasın."

Gözlerini devirerek, dar koridorda beni itip geçti. "İşaretimi bekle."

"Peki, hanımefendi," dedim, aksanımı ortaya çıkararak. Tanrı biliyor ki bu kadını seviyordum, ama tavırları beni biraz sinirlendirmeye başlamıştı.

Bu günü tek parça halinde atlatamayacağımızı şimdiden anlayabiliyordum.

Bex kışını arka bir masaya attı ve telefonunu peçete tutacağına yerleştirerek dışa bakan kamera barı gösterecek şekilde ayarladı. Bana başıyla işaret etti, ben de ona başımı salladım ve derin bir nefes alıp oyun yüzümü taktım.

Barın sonuna doğru rahatça yürüdüm ve garsonların ileri geri hareket etmek için kullandıkları menteşeli kapakların altından geçtim. Bu kapaklar *genellikle* müşterilerin yasak alana girmesini engelliyordu.

Diğer tarafa çıkınca temiz bir bardak aldım ve musluğu açtım, köpük üstten akıncaya kadar altın rengi sıvıyı bardağa doldurdum.

Çekici bir gülümsemeyle, bardağı Mickey Easton'ın önüne koydum ve boş bira bardağını kaldırdım. Neyse ki onun en sevdiği içkiyi biliyordum, böylece başını kaldırmadan bir yudum aldığı anda, bugün barda çalışan Jesse'nin yerine doktoru tarafından servis edildiğini fark etmedi.

Burada geçirdiğim her dakika puanlar artıyordu. Odanın diğer ucundaki Bex'e göz attım, gözleri telefon ekranına yapışmıştı, ama parmaklarının hareketleri zamanın geçtiğini gösteriyordu. Zaten iki dakikayı doldurmuştum.

Bar çok kalabalık değildi, bu yüzden Jesse karşı taraftaki bar tezgahını kaldırıp muhtemelen depoya doğru giderken, içimden sevinçle yumruğumu sıktım.

Bex'in bakışları kalktı, toplam süreye tonlarca ekstra zaman ekleyeceğime inanamayan gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra güzel yüzünde bir gülümseme belirdi ve nefesimi tuttuğuma yemin edebilirim. Döndüğünden beri onu bir kez bile gülümserken görmemiştim ve gülümsemesi hatırladığım kadar çarpıcıydı. Fotoğraflar ona haksızlık ediyordu.

Bugün görünüşü belirgin şekilde farklıydı; saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplanmıştı ve yüzünde makyaj yoktu. Birkaç gün önce şehirden gelen aynı kadının cilalı versiyonundan çok daha fazla *benim* Bex'ime benziyordu.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Hey! Burada ne yapıyorsun, Doktor?" Bir anda trans halim bozuldu. Zaman dolmuştu.

Elimi göğsüme koydum ve masum rolü yaptım. "Üzgünüm, Jesse. Barın bu tarafında takılamaz mıyım?"

İki elini beline koydu ve başını eğdi. "Bu tarafın müşterilere yasak olduğunu çok iyi biliyorsun."

Gülmemek için ciğerlerim yanıyordu. Başımı sallayarak "Üzgünüm" diye mırıldandım ve kaçtım.

Bex peşimdeyken ön kapıdan dışarı çıktım ve dudaklarımdan kahkahalar patlayarak ikiye katlandım. Yanımda duyduğum tatlı kıkırdamalar kulaklarıma müzik gibiydi. Onları bir daha duyabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Düzgün durmayı başardığımda, tuğla duvara yaslanıp derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. "Ne kadar sürecek?"

Videodaki saati kontrol eden Bex, "Altı dakika. Kimse bunu geçemez." dedi.

"Bunu önce yapmak iyi fikirmiş. Jesse günün sonunda çok sinirlenecek." Listenin geri kalanını zihnimde gözden geçirdim. Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Aç mısın, Bex?"

Nedenini hemen anladı. "Yiyebilirim. Umarım Range'in menüsü değişmemiştir. Buraya kadar gelip en sevdiğim yemeği yiyememek çok yazık olur."

O restorana doğru ilerlerken yanına yanaştım. "Naomi'ye şekeri bolca koy, eminim o da senin küçük kalbinin istediği her şeyi verir."

"Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Range'e vardık ve kapıyı ona açtım. "Önden buyur." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben hallederim."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Naomi Saddler, barbekü etleri ve ev yapımı yemekleriyle ünlü Main Street restoranının sahibi ve işletmecisiydi. Kasabadaki çoğu küçük işletme sahibi gibi, her gün buradaydı ve şans eseri, biz içeri girdiğimizde resepsiyonda görevliydi.

Yanımdaki kadını fark edince adeta baştan aşağı ışıldadı ve "Vay, gözlerimi ne açtın ama" diye haykırdı. Naomi, Bex'i kucaklayarak saçlarına fısıldadı: "Eve dönmene sevindim. Tam ait olduğun yerde."

Bex, annelerimizin arkadaşı olan kadını daha sıkı kucakladı ve bir hıçkırık duyuldu.

Ayrıldıklarında, iki kadın da gözlerinin köşelerini sildi.

Naomi boğazını temizledi. "Sana karnını doyuracak bir şeyler alalım." Bex'i kol mesafesinde tuttu. "Son zamanlarda çok zayıflamışsın."

Bex, sulu bir kahkaha attı. "Beni suçlayabilir misin? Kuzeyde yaptıkları hiçbir şey, eski usul köy yemeklerinin yanına bile yaklaşamaz."

Bir usta nişancı gibi hedefi tam isabet etti ve Naomi gururla şişti. "Haklısın kızım. Hadi oturalım."

Bizi bir masaya götürdüler ve menüleri verdiler. Bex menüyü taradı, dudakları aşağı doğru çekildi, sonra alt dudağı dışarı çıkarak somurtmaya başladı.

"Bir sorun mu var, tatlım?"

Bex abartılı bir iç çekişle Naomi'ye baktı. "Dökme demir tavada makarna ve peynir yok."

"Maalesef, o yemek menüde uzun süredir yok. Üzgünüm, tatlım."

Karşımda oturan kadın gözlerini genişletti.

Kaşlarımı çattım ve başımı eğdim. Neyin nesi vardı bu kadının?

Hafifçe, masanın üzerine yüzüstü duran telefonuna tırnağıyla dokundu.

Kahretsin. Onların etkileşimini izlemekle o kadar meşguldüm ki, buraya bir görev için geldiğimizi unutmuştum.

Naomi'nin dikkati Bex'teyken, yavaşça kot pantolonumun cebine uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Telefonu masanın kenarının altında tutarak, kamerayı açmak için aşağıya baktım, video işlevine geçtim ve kayıt düğmesine bastım. Kırmızı kutuda artan sayılar, canlı yayında olduğumuzu gösteriyordu.

Suç ortağıma devam etmesini işaret etmek için hafifçe başımı salladım.

"Çok yazık." Bex kollarını masanın üzerine katladı ve Naomi'ye şimdiye kadar gördüğüm en büyük köpek yavrusu bakışını attı. "Eve gitmeyeli çok uzun zaman oldu ve Rust Canyon'u düşündüğümde aklıma ilk gelen şey makarna ve peynir." Kirpiklerini kırpı. "Yapabileceğin bir şey yok mu?"

Kahretsin, çok abartıyordu. Naomi'nin onu hemen anlayacağını sanıyordum.

Bu yüzden, bilet defterinde tuttuğu kalemi masaya vurup başını salladığında çok şaşırdım. "Biliyor musun? Sanırım bir istisna yapabiliriz. Hatta mutfağa gidip sana kendim yapayım. Ne dersin?"

Bex iki elini göğsüne bastırdı. "Hayır, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsunuz. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Naomi bana dönerek sordu, "Sizin için bir şey var mı, Doktor?"

Menüye bakmadan menüyü ona uzattım. "Her zamankinden alayım."

"Bir adet dökme demir tavada makarna ve peynir ve bir adet tavuklu börek, hemen geliyor."

O gider gitmez, telefonumun ekranındaki kırmızı daireye dokunarak videoyu kapattım.

Bex bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı ve ben gülerek başımı salladım. "Çok kolaymış gibi gösterdin."

Omuz silkti. "Nostalji güçlü bir araçtır. Özellikle buralarda."

"Zavallı Naomi'nin kalbini kıracağın kısmı unuttun. Neredeyse hiç yemeyeceksin."

"Ona yıllardır bunu düşündüğümü söylerken yalan söylemiyordum. Son lokmasına kadar yiyeceğime emin olabilirsiniz."

Tamam o zaman. Sanırım öğle yemeği geç olacak.

Telefonumu ters çevirip saate baktım. "Seni acele ettirmek istemem ama şehre gitmek, barda geçireceğimiz zaman ve tam bir öğün yemek için bir saatimiz kalacak."

"Bonus puanları biriktirmeye devam ettiğimiz sürece sorun değil."

"Bir takımın listesini bitirip çiftlikte oturarak dakikada bir puan kazanmasından hiç endişelenmiyor musun?"

Bir saniye düşündü. "Bu riski almaya hazırım."

Yemeğimiz geldiği için daha fazla konuşacak zaman yoktu. Bex'in ilk lokmayı tadarken gözleri neredeyse yerinden çıkacak şekilde videoyu çektikten sonra, ben de pot pie'ımın çıtır çıtır hamurunu ısırdım.

Sessizlikte, sanki zaman geçmemiş ve gençken olduğu gibi bir randevuda gibi davranabilirdim.

O zamanlar hayat çok daha basitti.

Bex kitapçıya girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Yüz kırk puanımız vardı ve bir sonraki görevde yetmiş puan daha kazanmayı umuyorduk.

Denny tezgahın arkasında başı eğik bir şekilde kitap okuyordu. Kafasını kaldırdığında selam vermek için el salladım ve Bex'in ardından tavandan yere kadar uzanan kitap raflarının oluşturduğu koridorda ilerledim.

Arka tarafta romantik kitapların bulunduğu bölüme geldiğimizde, Bex parmağını kitapların sırtlarına gezdirerek, dudaklarını konsantre bir şekilde büzüştü.

"Hayır. Hayır. Bu da değil," diye mırıldandı kendi kendine. "Ne aradığını biliyor musun ki?"

Bex aramayı bırakıp bana *lütfe*n diyen bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kitaplara verdi.

"Buldum!" Zafer ılığı beni gülümsetmişti.

Günümüz zor başlamıştı, ama şimdi, eskiden tanıdığım kaygısız kızın izleri görünmeye başlamıştı. Öğleden sonrasını benimle geçirmek konusunda pek seçeneğı olmayabilirdi, ama her görevde benim yanımda daha rahat davranıyor ve daha az savunmacı oluyordu. Bunu bir zafer olarak saydım.

Bex kitabı açtı ve sayfaları çevirdi. Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi ve gözlerini benimkilere çevirdi. "Hazır mısın?"

Ona göz kırptım. "Ne dedin?"

"Kaydediyor musun? Yoksa okumayı mı tercih edersin?" Dudaklarını içe doğru kıvrıarak gülümsemeyi engelledi, sanki benim bir kitaptan seks sahnesi okumam dünyanın en komik şeyiymiş gibi.

Ben bir doktordum. Tıp fakültesinde acil serviste staj yaparken her türlü çılgın şeyi görmüş ve duymuştum. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Telefonumu çıkarıp ona devam etmesini işaret ettim.

Bex'in gözleri son bir kez benimkilere baktıktan sonra kitabın içindeki kelimelere odaklandı.

"Siktir, bu amcık sırlıslık olmuş, doldurulmak için yalvarıyor." Carter'ın parmakları hızlanırken, kalçalarımı daha sert sallayarak inledim, klitorisimin üzerinde sıkı daireler çizerek.

Tamam, şu ana kadar oldukça standart. Kızını ısıtmak için iyi iş çıkarmış kurgusal erkek.

"Ellerim kalçalarımaya indi, beni Carter'ın kucağına oturatarak kaldırdı, parmakları hala bacaklarımın arasında sihirli hareketlerini yapıyordu."

Durun. Bu hiç mantıklı değil.

"Buna hazır olduğundan emin misin, melek? Bunu bir kez yaparsak, geri dönüş yok." Carter'ın uyarısı kulaklara çarptı. Ben şehvetten çok kaybolmuştum, sahiplenilmek için çaresizdim. Bu yüzden, kelimelerle cevap vermek yerine, yavaşça onun penisinin üzerine oturdum ve göğsünden çıkan boğuk iniltiyi severek dinledim. Tamamen oturduğumda, kalçalarımı salladım ve hareket ettiğimde piercingleri tam da doğru noktaya değdi.

Kaşlarım havaya kalktı.

Piercing mi? Peki, tamam o zaman.

Bex'in yanakları pembeleşmişti ve düzgün beyaz dişleri alt dudağına batmadan devam etti. *"Bulanık işitme duyumla şişenin açılma sesi zar zor duyuluyordu. Carter beni göğsüne yapıştırdı, elleri sırtımdan aşağı kayarak kıcıımı kavradı ve beni açtı."*

Bunun nereye varacağını tahmin ediyordum. Kıcıma bir parmak sokulması beni şok etmeyecekti; her yıl yaptığım prostat muayeneleri yüzünden bu konuda tamamen hissizleşmişim.

"Kaygan bir parmak arka girişime bastırdı ve içeri girdiğinde keskin bir nefes aldım. Rahatlamam bir dakika sürdü, ama rahatlar rahatlamaz ikinci parmak da birinciye katıldı, bükölüp gererek beni hazırladı. Carter'ın nefesi kulağımda sıcacıktı. 'Bebeğim, sikimi çok sıkıyorsun, ve bu sadece parmakları.'"

Bir saniye. Kimin parmakları? Bu ekstra eller nereden geliyordu?

"Duygular beni boğdu ve nefes nefese inlemekten başka bir şey yapamadım. Carter'ın amımın içindeki dolgunluğu o kadar fazlaydı ki, ikiz kardeşi kalın sikini kıcıma soktuğunda ikiye bölüneceğimden korktum."

Neredeyse telefonu düşürüyordum.

“Ama ikisini aynı anda içimde hissetmek için o kadar çaresizdim ki, acısı umurumda bile değildi. Doğrusu, acıyı istiyordum. Acı, zevki daha da artırıyordu. Carson boynumun arkasına bir öpücük kondurdu, sıcak vücudu sırtımı kapladı. "Yavaş ve nazik olacağız, melek. Rahatla benim için." Zorlukla yutkundum ama başımı salladım. Carter'ın parmakları kıkımda gerildi. "Acele etsen iyi olur kardeşim. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ve biliyorsun, ben bitince Dylan da sıraya girecek."

"Tanrım. Üçüncü kişi mi var?!" Bex'in gözleri birden açıldığında, şokumun kafamın içinde kalmadığını fark ettim.

Bana sırtıarak açıkladı, "İkiz kardeşler ve en iyi arkadaşları."

Serbest kalan elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim. Kadınlar gerçekten bu tür şeylerden hoşlanıyor muydu? Bu kitaptaki kadın resmen grup seks yapıyordu, Tanrı aşkına.

Bu pasajla kazanamazsak, onu geçebilecek şeyin ne olabileceğini düşünmek bile korkutucuydu.

“Başımı yana çevirdim ve odanın karşısındaki koltukta çıplak bir şekilde uzanmış, sabırla sikini yavaşça okşayan Dylan'ın gözlerine baktım. Dudaklarının köşesinde seksi bir gülümseme belirdi. 'Acele etme. Gösterinin tadını çıkarıyorum.' Ağzımı sikmesini, üçü birden beni doldurmasını istemek istedim, ama Carson'ın sikinin başı kıkıma bastırınca düşünme yeteneğim pencereden uçup gitti. O çok büyüktü; içeri girmesi imkansızdı ve ben hemen gerildim. Carter'ın elleri meme uçlarımı buldu, sertleşmiş uçları çekiştirerek hoş bir dikkat dağınıklığı sağladı. Yine de, Carson içime girerken dudaklarımdan çıkan iniltiyi engelleyemedim, gerginlik yanıyordu. "Nefes al, Abby," diye Dylan koltuğundan bana talimat verdi. "Neredeyse geldin." Ciğerlerim hava ile doldu, ama Carson kalçalarını ilk kez deneme amaçlı hareket ettirdiğinde acı zevke dönüştü ve başım döndü. Dolgunluk tüm dikkatimi çekmişti ve ikisi beni doruğa yaklaştırmak için birlikte çalışırken göğsümden kopan derin, boğuk inlemeleri durduramadım. Hiç yaşamadığım kadar güçlü bir şekilde doruğun yaklaştığını hissedebiliyordum. Carson arkamda nefes nefese kalırken Carter altımda homurdandı. Sıcak, sert vücutları arasında sıkışmıştım ve hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştii. Basınç o kadar sıkıydı ki, sonunda patladığında nefes almayı bıraktım, içimden kıvılcımlar fırladı ve beni içten dışa aydınlattı. Amım Carter'ı sıktı ve onu doruğa ulaştırdı. O küfrederek boşaldı ve kalçalarımı tuttu.

Carson kıcıma pompalarken, o da beni son damlasına kadar boşaltabilsin diye eğildim.

Şu anda sertleşmiş olmam ne anlama geliyordu? Yani, bu neredeyse porno gibiydi ama bunu kendi kafanda canlandırman gerekiyordu.

Serbest elimle kot pantolonumu düzeltmek için aşağı uzandım, gözlerim telefon ekranından Bex'e kilitlenmişti. Son sözleri nefes nefese çıkmıştı, yüzü kızarmıştı. Tam da milyonlarca yıl önce benim kamyonetin arkasında oynadığımız zamanki hali gibiydi.

Boğazımı temizlemek, sesimin çakıl taşlarının üzerinde sürülmüş gibi çıkmasını engellemeye yetmedi. "Bu kadar mı?"

"Oh!" Bex, sanki orada olduğumu unutmuş gibi irkildi. Yanakları daha da kızardı ve başını salladı. "Birkaç sayfa daha var. Carter çekiliyor ve Carson onu ters çeviriyor, böylece Dylan onu önden sikebiliyor."

Yutkundum, bu kadar ayrıntılı bir anlatımı dinleyip hayatta kalabileceğimden emin değildim. "Bence bu kadar yeter."

Kitabı kapatıp bıraktı. "Muhtemelen haklısın." Kitabı rafa geri koyan Bex başını salladı. "Tamam, şimdi kayıtları almak için kiliseye mi gidiyoruz?"

Orayı okuduktan sonra içeri girdiğimiz anda alevler içinde kalırız herhalde, ama tamam.

Başımı sallayarak, kolumu uzattım ve ona öncü olmasını işaret ettim. "Arabayla gidelim. Daha hızlı olur."

İkimiz de biraz sersemlemiş bir halde kamyonetime doğru yürüdük, ama arabaya bindiğimizde Bex, "Acaba kimse şarap şişesi görevini anlayacak mı?" diye düşündü.

Aklıma bir fikir geldi ve farkında olmadan Main Street'e girip kilisenin ters yönüne doğru yola çıktım.

Bex koltuğunda dönerek kasabanın arkamızda kayboluşunu izledi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir fikrim var."

BÖLÜM 7

Bex

"BU EV KİMİN?" Tucker'ın kasaba dışına geldiği, oldukça geniş bir arazi üzerinde bulunan çiftlik evine ön camdan baktım.

Kendimi korumak için bu yerle ilgili birçok anıyı hafızamdan silmiş olabilirdim, ama buradan ayrıldığımda burada bir ev olmadığını biliyordum. Rust Canyon'da yeni evler pek yaygın olmadığı için bu durum beni daha da meraklandırdı.

Tucker kapıyı açtı. "Benim evim."

Ağzım açık kaldı. Beni evine mi getirmişti?

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Hem de hazine avının ortasındaiken?

Kamyonetin kapısının çarpması beni gerçeğe döndürdü ve yolcu koltuğundan atladım.

"Burada ne yapıyoruz, Tuck?" diye sordum, o ön verandaya adım atarken.

Durup bana döndü. "İşe yarayacağının garantisi yok, ama fen dersinden kapalı kaplarda ısının basıncı artırdığını hatırladım. Şarap şişesinin mantarını çıkarmak için kaynak makinesi kullanmayı denemeye değer diye düşündüm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lehim lambası mı? Delirdin mi sen?"

"Belki." Omuzlarından biri kalktı. "Ama işe yararsa, bir dahi gibi görüneceğim." Ön kapıyı açtı. "Mutfaktan bir şişe şarap alacağım."

İstersen içeri girebilirsin, ya da müstemilattaki garajda beni bekleyebilirsin. Çalışma tezgahım orada, küçük 'deneyimizi' orada yapacağız."

Tereddüt ettim. Onun özel alanına girmek istiyor muydum? Bunu yapmak, eski yaraları deşip, işler farklı olsaydı neler olabileceğini görerek onları yeniden kanatır mıydı?

Bu çok kötü bir fikirdi, ama ayaklarım otomatik olarak hareket etti ve verandanın merdivenlerini tırmandı.

Tucker içeri girip benim de onu takip etmemi sağladı. Mutfığa doğru sağa döndü ve ben boğazımda bir hırıltıyla aniden durdum.

Ahşap dolapların kapakları açık mavi renkte boyanmıştı. Duvarların üst kısmı parlak beyazdı ve mermer tezgahın üzerinde şevron desenli fayanslar vardı. Pencere önündeki çiftlik evi lavabosuyla mükemmel uyum içindeydi. Odanın ortasında, sadece iki tabure sığacak kadar büyük bir ada vardı.

Bu, hayallerimin mutfığıydı. Gençken, önümüzde koca bir hayat olduğunu düşündüğüm zamanlarda ona tarif ettiğim mutfak. O zamanlar bana bunu vereceğine söz vermişti, ama diğer sözlerini tutmadığı için bu sözünü tutacağını hiç düşünmemiştim. Teknik olarak, bunu bana vermemişti. Ben burada yaşamıyordum. Asla da yaşamayacaktım.

"Beğendin mi?" Onun şefkatli sesi gözlerimi yaşarttı. Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "Çok güzel."

Gözleri yere düşen Tucker, derin bir nefes alarak göğsünü genişletti. "Etrafa bakmak istersen şarabı getireyim." Sonra işini bitirmek için bana sırtını döndü. Sanki kendime gelmem için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibiydi.

Mutfığa tek bir giriş olduğu için, arkamı döndüm ve oturma odasını keşfetmeye başladım.

Dışarıdan bakıldığında evin büyük olmadığını anlayabiliyordum ve tahminimce iki, belki üç yatak odası vardı. Bekar bir adam olarak fazla alana ihtiyacı yoktu. Kasabanın doktoru olarak, muhtemelen zamanının çoğunu muayenehanesinde veya gerektiğinde ev ziyaretlerinde geçiriyordu. Toplumdan izole bir şekilde burada yalnızlık çekiyor mu diye merak ettim.

Aile odasından geçerek şömineye doğru ilerledim. Şöminenin üzerinde birkaç çerçeveli fotoğraf vardı.

İlk gördüğüm fotoğraf beni gülümsetti. Tucker, traktörün koltuğunda oturmuş, kucagında üç kızıl saçlı bebeği kucaklamış haldeydi.

Arkamda sert ahşap zeminde bot sesleri duyuldu ve ben fotoğraf çerçevesini alıp Tucker'a doğru döndüm. "Hastalarınız mı?"

Mavi gözleri fotoğrafı taradı ve onun üzerine bir huzur çöktüğünü gördüm. "Hayır, bu yaramazlar Evie'nin."

Yüzlerini daha yakından incelediğimde benzerliği görebildim. "Yeniden evlendi mi?"

Kalbimi kıran çocukla ilgili haberleri duymak istemiyor olabilirdim, ama annem yokluğumda Rust Canyon'da olan biten her şeyi bana anlatmıştı. Son duyduğumda, Tucker'ın kız kardeşi boşanmış ve ailesinin yanına dönmüştü.

Cevap vermeden önce kısaca güldü. "Evet, Jenner'la evlendi."

"Oh." Dudaklarım aralandı ve şaşkınlıkla nefesimi tutamadım. Jenner, Evie'nin ilk kocasıydı ve Tucker'ın söylediği doğruysa, ikinci kocası da.

Onların aşkına tanık olmuş biri olarak, ayrıldıklarını duyduğumda çok şaşırmıştım. Böyle bir çift bile ilişkilerini yürütemiyorsa, geri kalanımızın ne umudu kalırdı ki?

"Bizim için de sürpriz oldu. Ama yeniden bir araya geldiklerine çok sevindik. Evie ait olduğu yere geri döndü."

Bakışlarım fotoğraftaki çocuklara kaydı. "Üçüz mü?" "Tam olarak değil. İrlandalı üçüzler."

Bunu kafamda anlamaya çalıştım. İrlandalı ikizlerin bir yıldan az arayla doğan bebekler olduğunu biliyordum, ama üç bebek? Üstelik hepsi de yaklaşık aynı boydaydı, bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Tucker'a sorarak baktığımda, "Hope evlatlık" diye açıkladı.

Küçük kıza baktım, kızıl saçları diğer bebeklerin saçlarına çok benziyordu. "Onlara bakınca hiç anlaşılmıyor."

"Buraya çok yakışmış, orası kesin. Erkekler, Hunter ve Hendrix, birbirlerinin aynısı ve biyolojik olarak Jenner ve Evie'nin çocukları, ablalarından sadece üç ay sonra doğdular."

"İkizler yetmedi mi?" diye alay ettim. "Bir tane daha eklemek zorunda mıydınız?"

Tucker'ın ifadesi ciddileşti. "Uzun hikaye, ama uzun süre çocuk sahibi olmaya çalıştılar ve sonunda bu, boşanmalarına neden oldu."

Sempatikle kalbim sıkıştı. "Hiç bilmiyordum."

O başını salladı. "Bunu çok gizli tuttular. Çok kişisel bir mücadeleyleydi."

Onların çektiği acıyı ve kırıklığı hayal bile edemiyordum.

"Yeniden bir araya geldiklerinde evlat edinmeye karar verdiler. Çocuklar da bir sürpriz oldu." "Çok sevimliler."

"Onlar hayatımın ışığı," diye cevapladı.

Çerçeveyi şöminenin üzerine geri koyarak bir sonrakine geçtim. Tucker'ın ebeveynleri, beyaz önlüklerinden anlaşıldığı kadarıyla tıp fakültesi mezuniyet töreninde onun yanında duruyorlardı.

Sonraki üç fotoğraf göğsümü sıkıştırdı. Hepsi Tucker ve benimle ilgiliydi. Biri onun lise balosundan – ben onun balosuna gitmemiştim çünkü o üniversitede okuyordu. Biri Sullivan Çiftliği'nde bir atın üzerinde çekilmişti. Ve birinde ikimiz onun kamyonetinin arkasında oturmuş, birbirimize sarılmış, kameraya bile bakmadan, aşkın içinde o kadar kaybolmuşuz ki fotoğrafın çekildiğini bile fark etmemiştik.

O günü hala hatırlıyorum. Her şeyin dağılmasından önceki son günlerden biriydi, Aspen ile Kaliforniya'ya gitmeden ve Tucker Baltimore'daki üniversitesine dönmeden hemen önce. Fotoğraftaki o mutlu kız, onu kucaklayan, ona asla zarar vermeyeceğini düşündüğü çocuğun ona ne kadar acı vereceğini bilmiyordu.

Titrek bir nefes vererek, ona bakmadan sordum: "Neden?" Tucker o kadar yaklaştı ki, sırtımda durduğunu hissedebiliyordum.

"Bunlar benim için dünyadaki en önemli insanlar."

Beni bırakıp gitmesine izin veremez miydi? Hayatıma devam etmeme izin veremez miydi? Neden hala umursuyormuş gibi davranıyordu ki? Kaçıp başka biriyle evlenen, boşanmayı umursamayan oydu!

Gözlerimden yaşları silerken fısıldadım, "Beni buraya getirmemeliydin."

Derin bir nefes aldı. "Belki de." Gözümün ucuyla elinde tuttuğu kırmızı şarap şişesini gördüm. "Bitirip geri dönelim mi?"

"Evet. Muhtemelen zamanımız daralıyor."

"Haklısın," diye onayladı. "Bu taraftan." Tucker, oturma odasından arka terasa açılan arka kapıya doğru yürüdü.

Ev ile garaj arasındaki çimleri geçtik, ılık bahar rüzgarı saçlarımı yüzüme savuruyordu. Gideceğim yeri görebilmek için saçlarımı gözlerimden uzak tutmaya çalıştım.

İçeri girince, şişeyi tahta bir tezgahın üzerine koydu ve kaynak makinesini çıkardı. Ayrıca bir çift güvenlik gözlüğü getirip bana uzattı

"Ne olur ne olmaz" diye mırıldandı.

Bu pek güven verici değildi. Eğer işler ters giderse gözlerim kırılan camdan korunmuş olacaktı, ama ya geri kalanım?

Kalın elastik bandı başımın arkasına takıp gözlükleri ayarladıktan sonra telefonumu çıkardım.

O meşaleyi yakarken ve alevini şişenin boynuna en yakın kıvrımına yaklaştırmakla konuşmadık. Isınırken şarabın köpürdüğünü izlerken nefesimi tuttum. Sonra gördüm, mantarda en ufak bir hareket. Yavaşça, şişenin ağzının üstüne doğru yükseldi ve aniden patlayarak havaya fırladı.

O kadar şaşırdım ki, küçük bir çığlık attım. "İnanamıyorum, işe yaradı!"

Atılan mantarı almak için eğilen Tucker'ın sesinde bir parça mizah vardı. "Ben de."

"Bu senin fikrindi!"

Omuz silkti, cevap vermek için ağzını açtı ama daha sözünü bitiremeden, o kadar yüksek bir alarm sesi çaldı ki, kulaklarımı tıkamak için kendimi zor tuttum.

"Bu da ne böyle?"

Tucker telefonunu çıkardı, çenesini sıkıca kapattı. "Bölgeye kasırga indi. Fırtına sığınağına gitmeliyiz." Sağ bileğimi kavradı ve beni kapıya doğru çekmeye başladı.

"Hayır." Kolumu onun elinden çekip kurtardım. "Böyle bir durumda siren çalar."

O hızla döndü, gözleri sertleşti. "Evet, on yıl eve gelmezsen çok şey değişir."

Hayır, bunun için beni suçlayamazdı.

"Siktir git, Tucker," diye tükürdüm. "Neden gittiğimi ve uzak kaldığımı çok iyi biliyorsun."

Başını sallayarak, "Şimdi bunun sırası değil, Bex," diye homurdandı.

Kollarımı genişçe açtım. "O zaman ne zaman? Randevu mu alayım?" Sesim, telefonlarımızdan gelen alarmların sesini bastırdı.

Omzunu indirip karnıma bastırduğunda ciğerlerimden hava boşaldı. Tucker'ın kıcı yüzünün önünde, baş aşağı zıplarken neden böyle olduğumu anlamam bir dakika sürdü.

"Beni indir!" diye bağırdım, uzun adımlarıyla garaj ile ev arasındaki mesafeyi kapatırken.

"Ölmeye çalışırken olmaz!" diye bağırdı.

Yaralı olduğumu unutarak iki elimle sırtına vurduğumda, dudaklarımdan bir tıslama ve küfür mırıldanması çıktı ve parlak bir şimşek ön kolumu yaktı.

Uzakta bir siren çalmaya başladı. "Mutlu oldun mu?" diye alay etti Tucker.

Rüzgar şiddetlendi ve o anda hava ne kadar karardığını fark ettim. Öğleden sonraydı ama gece gibi görünüyordu. Gökyüzü öfkeliydi, kalın gri bulutlar güneşi kapatmış, öfkesini serbest bırakmaya hazırlanıyordu.

Tucker beni ayağa kaldırdı, böylece evinin altındaki fırtına mahzenine açılan metal kapıları açabilecekti.

Sesi çelik gibi keskinleşmeden önce bile yüzü, oyun oynama havasında olmadığını ele veriyordu. "Tanrı yardımcım olsun, Bex. Lanet olası mahzene gir."

Sağ elimle göğsüne iterek, onun yanından geçip merdivenlerden aşağı indim.

En son istediğim şey onunla bir odada mahsur kalmaktı, ama bir seçeneğim olduğuna inanacak kadar aptal değildim.

Ağır bir gürültü ve sürgünün yerine oturduğunu gösteren bir ses duyuldu, kapılar kilitlenmişti.

Yeraltındaki beton mahzenin en uzak köşesinde volta atmaya başladım. Burun deliklerimden keskin hava akımları geçiyordu ve Tucker'ın o kırmızı bayrağı sallaması, saldırmam için yeterliydi.

Son basamağı da geçince, beni gördü ve rüzgârda uçuşan kum rengi saçlarını eliyle düzeltti. "Bana bir şey söyle, Bex."

Huzursuz hareketlerim durmadı. "Ne?"

"Mutlu musun?"

Aniden durdum, öfkem alevlendi. "Bu ne biçim bir soru?"

"Basit bir soru. Evet ya da hayır, Bex. Mutlu musun? Onunla."

Bu durumda "*onun*" kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Bir şekilde Aaron'dan haber almıştı. Muhtemelen Mac'ten.

Alaycı bir şekilde cevap verdim, "Hayatım hakkında bir şey biliyor muydun gibi davranma. Artık birbirimizi tanımayan yabancılar gibiyiz."

Tucker meydan okurcasına bir adım attı. "Sorudan kaçınıyormuşsun gibi geliyor."

"Tabii ki mutluyum," diye homurdandım, ona karşı kullanabileceği bir koz vermek istemiyordum.

"Onunla mı?" diye ısrar etti.

"Evet." Yalan dudaklarımdan kolayca çıktı.

Tucker yumuşak bir sesle sordu, "Onu seviyor musun?"

O gözlerimin içine bakarken nefesim kesildi. Kendimi ikna edemediğim halde onu nasıl ikna edebilirdim ki? Aaron'ı sevmiyordum. Şimdiye kadar ona aşık olmamışsam, hiç aşık olacağımı da sanmıyordum.

Bu yüzden, Tucker'a lafı döndürdüm, bir kez daha konuyu saptırdığının farkında bile değildim.

"İlişkimizi bitiren ben değilim." Elim ikimizin arasında bir hareket yaptı. "Nasıl cüret edersin de, parçaları toplayıp hayatıma devam etme kararımı savunmamı istersin?" diye bağırdım.

"Bana kızgın olmaya hakkın var, o yüzden kaçacak yerin yokken içini dök. Bağır, çığlık at, vur bana. Hak ettim."

Şarap gibi, öfkemin sıcaklığı da kaynama noktasına ulaştı ve şişede biriken duygularımın mantarı patladı, hepsi bir anda dışarı fırladı.

"Kalbimi kırdın!" diye bağırdım, artık kendimi tutamıyordum. Tucker başını eğdi. "Evet, kırdım. Benimkini de kırdın."

"Hayır, bunu yapamazsın," diye homurdandım. "Burada kurban sen değilsin."

Gözlerinde, mavi derinliklerinde gördüğüm yenilgiyle karışan, adlandıramadığım bir şey parladı.

Bu hikayenin daha fazlası vardı ve ben cevapları hak etmiştim. Şimdi onları talep etmek için en uygun zamandı.

"Neden onunla evlendin?" diye bağırdım, sözlerim küçük odada yankılandı.

Cevap vermediğinde ısrar ettim. "Onu bu kadar özel kılan neydi ki, sahip olduğumuz her şeyi bir kenara attın?"

Vücudu gerginlikten titriyordu, elleri saçlarına kaydı ve kısa saçlarını çekiştirmeye başladı. Sonunda, "Çünkü onu hamile bıraktım!" diye bağırdı.

Midem alt üst oldu ve itirafıyla geriye sendeledim.

Bu ihanet, hayal edebileceğimden çok daha derindi.

Seks yapmamız için benim on sekiz yaşına gelene kadar beklememiz gerektiğine karar veren oydu. Yıllarca süren ilişkimiz boyunca ona defalarca yalvarmışım

ama o her zaman kararından vazgeçmemiş, beklememin değeri olduğunu söylemişti.

Bunun bir yalan olduğuna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu adamın tutmadığı sözlerin izleri kilometrelerce uzanıyordu. Tabii ki, her şeyi elde etmek istiyordu, evlenmeyi planladığı sadık kız arkadaşı evde otururken, üniversitede başka kızlarla oynaşıyordu. Ta ki bu plan geri tepti ve onu hamile bıraktı.

Neden bu kadar aceleyle evlendiği şimdi çok mantıklı geliyordu. Tanrım, ona güvendiğim için ne kadar aptalmışım.

Tucker fısıltıyla ekledi: "En azından o bana öyle inandırdı."

Başımı kaldırdım. "Ne? Çocuğun senin değil mi diyorsun?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Çocuk yok."

Kafam çok karışık, dilimin ucunda milyonlarca soru vardı ve hangisini önce soracağıma karar veremiyordum.

En alt basamağa çökerek, dirseklerini açtığı dizlerinin üzerine dayadı. Benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyordu.

"Üçüncü sınıfın Kasım ayında, başarısızlık oranı yüksek olan bir dersten çok zorlu bir sınavı geçtim. Bir grup arkadaşım ile kutlamaya çıktık. Tabii ki işler çığırından çıktı ve ertesi sabah çıplak bir kadınla yatakta uyandım."

Arkamdaki rafa tutunarak, zar zor ayakta kalabildim. "immediate need to vomit had nothing to do with alcohol tüketimi ve hayatımın en güzel şeyini mahvettiğim için ne kadar hasta olduğumla ilgili her şey, çünkü bir gece dışarı çıkıp sarhoş olmuştum. Odama nasıl döndüğümü hatırlamıyordum ve yanımda uyuyan kadını kesinlikle tanımıyordum.

"Haftalarca sana yaptığım hatayı nasıl söyleyeceğimi düşünerek acı çektim, seni ne kadar sevdiğimi hatırlamanı, seni aldattığım için ne kadar üzülüğümü görmeni ve bir mucize eseri beni sefil halimle sokağa atmayacağını umarak dua ettim. Noel için planladığım büyük sürprizi mahvetmiş olmasını bile umursamadım; tek ihtiyacım olan, ilişkimizin devam edebileceğini, planladığımız geleceğe hala sahip olabileceğimizi bilmektir. Gerisi, tekrar sağlam zemine ayak basana kadar bekleyebilirdi."

Yutkunarak, "Ne sürprizi?" diye sordum.

Sesi boğuk çıkarak cevap verdi, "Sana evlenme teklif edecektim. Evie yüzüğü seçmeme yardım etmişti bile."

Kalbimi bir bıçak sapladı ve ilk gözyaşı yanağımdan süzüldü. Mutlu sonumuza bu kadar yaklaşmışken her şeyin elimizden alınmış olduğunu duymak daha da acı vericiydi.

"Sen..." Sesim kesildi. "O yüzüğü *ona* verdin mi?"

"Hayır." Tucker başını salladı. "Bu doğru olmazdı. İster inan ister inanma, hala bende duruyor. Bazen çıkarıp bakıyorum ve olması gereken geleceği hayal ediyorum. Sanırım kendime eziyet etmekten hoşlanıyorum."

Dizlerim titredi ve beton zemine yığıldım. Tucker, ilk içgüdüğü bana koşup teselli etmekmiş gibi sıçradı, ama yeni dinamiklerimizdeki yerini hatırlayarak kendini tuttu.

Bu çok fazlaydı. Belki de karanlıkta kalmak daha iyiydi, çünkü gerçek hayatımın geri kalanında bana işkence edecekti.

"Şey, um." Boğazını temizledi. "Tahmin edebileceğin gibi, senden af dileme fırsatım olmadı. Brooke" —onun adını duyunca irkildim—"Aralık başında kapıma geldi ve bana hamile olduğunu ve babasının ben olduğumu söyledi."

Tucker ayağa kalktı, başını salladı, sesinde kendini nefret ettiği belliydi. "Tıp fakültesine girmeye çalışıyordum. Kanıt istemeliydi, ama panikledim. Kafamda tek duyduğum, büyürken bize aşılana şeydi: bir kızı zor duruma düşürürsen, onunla evlenirsin. Sırtım duvara dayalıyken, ben de öyle yaptım."

Midemdeki bulantıyı bastırmak için avucumu karnıma bastırdım.

"Hayatımın aldığı yeni yönün şokunu atlatmakla meşguldüm, bir şeylerin ters gittiğine dair uyarı işaretlerini fark edemedim. Onu ailemle tanıştırmak için eve getirdiğimde, bebeği aileme söylememem için yalvardı. İyi bir ilk izlenim bırakmak istediğini söyledi ve ben de kabul ettim çünkü ilk üç aylık dönemde düşük yapma riskinin daha yüksek olduğunu biliyordum.

"Ve tahmin edersiniz, kampüse döndükten birkaç hafta sonra, yurt odasından ağlayarak beni aradı ve kanadığını söyledi."

O kadın tüm nefretimi hak ediyor olabilir, ama kimseye bir çocuk kaybetmeyi dilemem. O acı hayal edilemezdi.

"Oraya koştum ve onun kendini banyoya kilitletiğini gördüm. İçeri girmem için yalvardım ama o reddetti ve beni kapının diğer tarafında bırakarak acı içindeki çılgınlıklarını dinlememe mahkum etti. Saatler sonra, sonunda ortaya çıktığında, pıhtılar geldiğini ve bunlardan birinin bebeğimiz olduğunu fark ettiğini söyledi. Düşük yapmıştı.

“Onu doktora götürmek istediğimde, yine ağlamaya başladı ve tek istediğinin yatağa girip yas tutmak olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Yirmi yaşındaydım ve bu durumun üstesinden gelemezdim. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu; kimse bizim durumumuzdan haberdar değildi. Sonunda pes ettim, onu yatağa yatırdım ve özür diledim. Yaklaşan babalığımla ilgili durumdan memnun değildim ama o bebeğe hiçbir kötülük gelmesini istemedim; o hala benim bir parçamdı.”

Dizlerimi göğsüme çekip fısıldadım, "Üzgünüm, Tucker."

Gözleri tavana doğru kalktı ve derin bir nefes verdi. "Özür dilenecek bir şey yok, Bex."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

"Boşandığımı biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım, o da devam etti: "İhtisasımın ilk yılındaydım, saçma sapan saatlerde çalışıyordum, çoğu zaman ayakta duramayacak haldeydim. Bir gün, kayıtları inceledikten sonra, yasal çalışma saatini aştığımı ve uykusuzluktan dolayı bir hata yaparsam hastanenin başının belaya girebileceğini belirttiler ve beni erken eve gönderdiler. Dürüst olmak gerekirse, eve tek parça halinde vardığım bir mucizeydi; yolda gözlerimi açık tutmak için uğraşıyordum. Ama Brooke ve kız arkadaşlarının mutfakta kıkırdadıklarını duyunca birden uyandım. Beni şok eden onların varlığı değil, söyledikleri sözlerdi. Brooke'un, benim 'doğru şeyi yapmaktan çekinmeyecek' iyi bir taşralı çocuk olduğumu bilerek, bana pençelerini geçirmek için hamile numarası yaptığına gülüp duruyorlardı. Sınıfımın birincisiydim, parlak bir kariyerim vardı ve o bu fırsatı gördü.

Çenem yere düştü.

"Siktir, o gece içkime bir şey kattığını bile itiraf etti, böylece onunla yatmadığımı hatırlamayacaktım."

Titrek bir el ağzımı kapattı. Eski karısı ona hamile olduğu konusunda yalan söylemekle kalmamış, bunu inandırıcı kılmak için ona *ilaç mı vermişti?* Tucker'ın bu kadar şeytani bir plan yapabilecek bir kadınla evlendiğini düşünmek beni ürperti.

Yumruklarını sıktı ve dişlerini sıkarak, "O benim bekaretimi *çaldı*, Bex. Senin için sakladığım şeyi." dedi. Gülünç olmayan bir kahkaha duyuldu. "En kötüsü ne biliyor musun? Benim düşündüğüm zaman bile değildi. Hayır, o, parmağımda onunkiyle aynı yüzük takıldığında, sana ait olan her şeyi aldı."

Bu bilgi bombardımanını nasıl sindirebilirdim ki? Kafam karışmıştı, önce hangisine odaklanacağımı bulmaya çalışıyordum.

"Ama bu benim hatam." Tucker parmağını göğsünün ortasına şiddetle bastırdı. "Babalık testi ya da en azından ultrason yaptırması gereken bendim. Bizi cehenneme sürükleyen benim." Gözlerimin önünde sönüp gitti. "Çok üzgünüm, Bex. Seni incitmek istemedim, bunu bilmeni istiyorum. Son beş yılımı geri dönüp tepkimi değiştirebilmeyi dileyerek geçirdim."

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Onun açıklaması, özrü, kurşun yarasına atılmış bir bandaj gibiydi ve ben kan kaybediyordum.

Kalbim yeniden parçalanıyordu; kaybettiğimiz zamanlar, eskiden olduğumuz insanlar için, ama en çok da parmaklarımı şıklatıp son on yılın zararlarını geri alamayacağım için. Kalbimde izler bırakmıştı, güvenmekten, sevmekten korkmama neden olmuştu. Asla eskisi gibi olamayacaktım.

Uzun süre sessizce oturduk. Tucker'ın söyleyecek sözü kalmamıştı ve ben onun anlattıklarına nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Telefonlarımız aynı anda gelen bir mesajla çaldı.

Tucker daha hızlı olduğu için benimkini çıkarmaya zahmet etmedim. "Görünüşe göre şehirden biraz uzakta düşmüş ve Mac temizlik için oraya gitmiş. Yaralanan yok gibi ama Aspen herkesi çiftliğe çağırıyor."

Başımı sallayarak soğuk zeminden kalktım ve bizi özgürlüğe kavuşturacak metal kapıları açtığımda geride kaldım.

Ciğerlerim genişledi ve derin bir nefes alıp, onu bırakmadan merdivenleri tırmandım.

Gök açık ve masmavi görünüyordu. Daha önceki fırtınadan hiçbir iz yoktu; sanki hiç olmamış gibi.

Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı.

BÖLÜM 8

Bex

ASPEN, çiftliğe döndüğümde şaşkın ifademi ve kızarmış gözlerimi gördü ve Tucker'ı uzaklaştırdıktan sonra, Mac'in akşam için çağrıldığı için geceyi birlikte geçireceğimizi söyledi.

Her zaman birbirimizin sırdaşı olmuştuk, ama sorunlarımızı telefonda değil, yüz yüze konuşarak çözme fırsatı bulalı uzun zaman olmuştu.

En iyi arkadaşımın yanında yatakta rahatça uzanmış, Mac ile paylaştığı tek odalı kulübeye göz attım. İkisi, arazilerindeki evin inşaatının bitmesini bekliyorlardı.

"Küçükken ailenin burada yaşadığına inanamıyorum," dedim.

Gülerek, Aspen etrafı gözden geçirdi. "Evet, ailem deliydi."

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "O kadar da emin değilim. Bence daha çok, bu işi başarmak için deli gibi kararlıydılar."

Sullivan ailesi bu araziye Aspen doğmadan önce satın almıştı; oturduğumuz kulübe o zamanlar arazideki tek yapıydı. Hayvan çiftliğini sıfırdan kurmuşlardı ve hayallerini gerçekleştirmek için yaptıkları fedakarlıklara saygı duyuyordum.

En yakın arkadaşım başını omzuma yaslayıp iç geçirdi. "Evet, sanırım. Üç yaşındayken büyük eve taşındığımızdan beri burada yaşadıklarımı pek hatırlamıyorum. Ama şimdi Mac'le birlikte burada olunca, sadece ikisi varken ne kadar romantik olabileceğini biraz anlayabiliyorum."

"Artık neredeyse bir aile geleneği gibi," diye dűşündüm. "Tripp sonunda Penny'ye açıldığında sıra onda olacak."

Aspen burnunu çekti. "Bu gidişle, benim gelecekteki çocuklarım bu kulübeyi önce eşleriyle kullanacaklar."

Çocuklar hakkında konuşmak, zihnimi o soğuk, karanlık fırtına mahzenine geri götürdü ve titredim. Aspen, yan yana durduğumuz için bunu hemen fark etti.

"İyi misin?" Başını kaldırdı, gözleri yüzümü taradı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sıktım ve sormadan önce "Tucker'ın eski sevgilisi hakkında ne biliyorsun?" dedim.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, kendimi zorlayarak bir gözümü açtım. Aspen yüzünde hüzünle bana baktı.

"Demek biliyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sen biliyor musun?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Evde kaldığımız süre, en azından olaylı geçti. Kapalı bir alanda sıkışıp kalınca her şey patladı."

Aspen kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun?"

Acı bir kahkaha atarak cevap verdim, "On yıl önce olduğu gibi, tamamen hazırlıksız yakalandım."

"Kendini suçluyor, biliyorsun."

Bana gerçeği söylediğinde yüzündeki acı hala hafızamda tazeydi.

Paylaştığı her şeyi düşününce alt dudağım titredi. "Bunca zaman acı çektim. Onun da acı çektiğini bilmiyordum." Gözyaşlarının görüşümü bulanıklaştırmasını engelleyemedim. "Bende bir sorun olduğunu, onun için yeterince iyi olmadığını ve daha iyi birini bulunduğunu düşündüm."

"Oh, Bex. Çok üzıldüm." Aspen'in kalın sesi, benim için duyulandığını ele veriyordu.

"Keşke..." Titreyerek nefes aldım. "Keşke o zaman bana neler olduğunu anlatsaydı. Belki mantıklı davranıp, önemli bir karar vermeden önce onun hikâyesini doğrulamak için gerekli adımları atmasını isteyebilirdim."

"Bütün gün 'keşke' oyunları oynayabiliriz. Ama o seni kaybetmekten çok korkuyordu ve sonra, o kız hamile olduğunu iddia edince, onun için her şey anlamsız hale geldi. Olgun bir yetişkin olarak geriye bakmak kolaydır

bir yetişkin olarak geriye bakıp bunu mantıklı bir şekilde halledebilirdin, ama sen de pratikte hala bir çocuktun. O yaşta ikiniz için de çok ağır bir durumdu. Yine de kalbin kırılabilirdi ve Tucker'a bir daha güvenebilir miydin, kim bilir? Onu sevdiğini biliyorum...

Sevmiştim. Geçmiş zaman.

Eğer bu doğru olsaydı, onun ihanetinden bu kadar acı çekiyor olmazdım — aslında hiç gerçekleşmemiş bir ihanet.

Hayır, Tucker Grant'e hala aşkıttım, çoğu gün o aşkın karşılıksız olduğunu bilmek nefes almamı zorlaştırırsa da.

Artık gerçeği biliyordum.

Başımı başlığa yasladım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor, Aspen? Chicago'da bütün hayatım var. Birkaç özür ve açıklama sözüyle hepsini bir kenara atmam mı bekleniyor? Sanki hiçbir şey olmamış gibi Tucker'ın kollarına koşmam mı? Hayat böyle işlemiyor. Affedebilirim, ama bunun geleceğimin gidişatını nasıl değiştirdiğini unutamam. O zaman olanlar yüzünden farklı bir insan oldum."

Aspen geri çekilerek başını eğip yüzümü inceledi. "Hâlâ onu seviyorsun, değil mi?"

Ona yan gözle baktım; sormadan da doğru olduğunu biliyordu. Yoksa neden onu hatırlatabilecek her şeyden kaçmış olurum?

Tucker'ın kalbimi ne kadar hırpalayıp yaraladığı önemli değildi; kalbim hala onu arzuluyordu. O kadar çok gece Tanrı'ya bu duyguları benden alması için yalvardım, ama dualarıma cevap vermedi. Sonunda nedenini anladım. Çünkü Tanrı, Tucker'a olanların gerçeğini biliyordu ve bir gün benim de öğreneceğimi biliyordu.

Aspen kaşlarını çatı. "Sen Aaron'la çıkıyorsun."

Kahretsin. Aaron. Onunla sadece çıkmıyordum, nişanlıydık.

Onunla ilgili düşünceleri ve bu yeni gelişmelerin ilişkimize etkisini aklımın bir köşesine iterek kollarımı açtım. "Tuck kalbimi kırdı diye dünya dönmeyi bırakmadı. O *evliydi*, Aspen. Onu hala sevmem önemli değildi; o başka bir kadına aitti ve ben hayatıma devam etmeliydim."

"Doğru, özür dilerim. Ben sadece düşündüm ki..." Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. "Boş ver."

"Ne?" Hala onu yakalamaya çalışıyordum, eğer daha fazla bilgi varsa, duymam gerekiyordu.

"O da hala seni seviyor, Bex."

Onun benim isteklerime göre inşa ettiği rüya evine adım attıktan ve hala benim için bir nişan yüzüğü olduğunu duyduktan sonra bu gerçeği inkar etmek zordu.

Ama bu çok karmaşık, çok karmaşıktı ve daha önce yaşadığım duygusal çalkantılardan sonra, bugün daha fazlasıyla başa çıkamazdım.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"İptal ettiğimizi biliyorum, ama diğer takımların hazine avı videolarını izlemek isterim."

Aspen'in dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "Kardeşim ve Penny eczaneye gebelik testi almaya gittiğinde Harriet'in yüzündeki ifadeyi görmek için çok para verirdim."

İkisini o alışverişı yaparken hayal edince göğsümden kahkahalar fişkırdı. "Penny'nin Tripp'i o görevi tamamlamak için içeri sürüklediğini gözümde canlandırabiliyorum, ama kasırğa uyarısı gelmeden önce bunu yapmaya vakit bulduklarını veya denediklerini nereden biliyorsun?"

"Oh, yaptılar, emin ol. Nasıl mı biliyorum? Çünkü Meemaw, biz koştururken beni aradı. Ve ona, ne benim ne de Penny'nin, onun o kadar çok istediği torunlarını ona veremeyeceğimizi söylemek zorunda kaldım. Yine de, prezervatif almanın kimseyi hamile bırakmayacağını ve şansımızı artırmak için onları çöpe atmamız gerektiğini açıklamasını dinlemek çok komikti."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Nefes nefese, "Tanrım, onu seviyorum" dedim.

Aspen karnını sıktı. "Onun samimiyeti çekiciliğinin bir parçası, orası kesin."

Bir iç çekerek yatağa uzandım. "Onu atladık, ama şarap şişesini tek başımıza açarak telafi ettiğimize eminim."

En yakın arkadaşım yanımda alaycı bir şekilde güldü. "Hadi ama, o en kolayıydı." "Ne?" Gözlerimi kocaman açarak oturdum. "Nasıl yaptın?"

Bana sırtarak baktı. "Çevir aç şişe."

Bir dakika boyunca şok içinde ona baktım, çenem açık kalmış halde, sonra suçlayarak, "Hile yaptın!" dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu, "Kurallarda mantar hakkında bir şey hatırlamıyorum, sadece şişeyi tirbuşonla açamayacağımız yazıyordu."

Kahretsin. Haklıydı.

O boşluğu keşfedemediğim için kendime daha çok kızgındım. Ama keşfetseydim, Tucker'ın evine asla gitmezdik ve geçmişte olanların gerçeği asla ortaya çıkmazdı. Dürüst olmak gerekirse, bilmek benim için iyi mi kötü mü oldu, emin olamıyordum. Kafam çok karıştı. Her şey yatıştığında duygularımı toparlayabilirdim, ama bu gece olmazdı.

"Nasıl yaptınız?"

Gururla dolup taşım ve telefonumu çıkarıp videoyu açtım. Aspen ekranı daha iyi görebilmek için yanıma sıkıştı. Ne olacağını bilmeme rağmen, mantar patladığında yine de irkildim.

Aspen boğazından hayranlık dolu bir ses çıkardı. "Tamam, bu gerçekten çok havalıydı."

Tucker her zaman tanıdığım en zeki kişi olmuştu ve bunun değişmediğini görmek küçük de olsa bir teselli oldu.

"Okuma yarışması için video mu çektin?"

Başımı salladım. "Çektik ama ben okuduğum için Tucker'ın telefonunda." Parlak mavi gözleri ilgiyle parladı. "İlginç bir şey var mı?"

Omuzlarımı hafifçe silkiyerek, "Standart ters harem, üç erkek," diye cevapladım. "Ama Tuck'ı çok şaşırttığıma eminim. İki tanesi ikizdi."

Aspen onaylayarak başını salladı.

"Harika." "Peki ya siz?"

Tek kaşını kaldırdı ve bana anlamlı bir bakış attı.

"*Sticks and Shadows*'daki günah köşesi sahnesi mi? Yine mi?" Ona şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. Onun en sevdiği baharatlı sahnenin bu olduğu sır değildi.

"Hadi ama, çok sıcak olduğunu biliyorsun."

Başımı bir yandan diğer yana salladım. "Açıkçası, sonraki sahneyi sevdim, bir sonraki maçta ceza sahasında hala seksin kokusunu alabildiği ve sonra otoparkta arabasının arka koltuğunda onu becerdiği sahneyi."

Yanakları pembeye dönerek iç geçirdi. "Evet."

"O kadar küçük bir kitapçada bunu bulduğuna inanamıyorum," diye düşündüm. Dik oturdu. "Oh! Sana söylemedim mi?"

"Neyi söylemedin?"

"Evie, yazarla bir ilişkisi var." "Kes sesini, imkansız." Omzuna ittim.

"Çok ciddiym. Yemin ederim." Aspen kalbinin üzerinde bir haç işareti yaptı. "Tucker'ın kız kardeşi Evie Grant mı?"

"Mm-hmm." Başını salladı ve gülümsemesi büyüdü.

Şüpheyle, "Nasıl?" diye sordum.

"Jenner'ın takım arkadaşı aslında D.D. Morgan ile evli. Ama sanırım gerçek adı Dakota."

Düşük bir ıslık çaldım. "Dünya ne kadar küçük." "Hadi canım. Ne kadar olasılık var ki?"

Üniversite yıllarımızda aynı odada kaldığımız günleri hatırlayarak, gece boyunca uyanık kalıp her şeyi konuştuk. Aspen'in evlenmesiyle, bir dönemin sonuna gelmiştik. Her zaman onun hayatında özel bir yerim olacaktı, ama Mac, olması gerektiği gibi, ilk güvendiği kişi olacaktı.

Onun için mutluydum, hayatının aşkını bulmuştu.

Ama şehrin diğer ucunda, kendi tasarladığım evde yalnız yaşayan, işkence görmüş ruhum olan benim ruh ikizimi düşünmeden edemiyordum.

Bundan sonra ne olacaktı?

BÖLÜM 9

Tucker

Bex'in yüzünü görmeden on yıldan fazla bir süre hayatta kaldım, ama şimdi hayatıma geri döndüğü için, kırk sekiz saat ayrı kalmak içim içimi yakıyordu.

Mahzende geçirdiğimiz zamanlardan duygusal olarak yıpranan tek kişi o değildi. Aspen beni gönderdiğinde, çok kötü bir çöküntü yaşadım. Giysilerimle 18 saat boyunca uyudum.

Ertesi gün, huzursuzluğumu atamadım ve neredeyse duvarlara tırmanıyordum. Bex ile aramızın ne durumda olduğunu ya da itirafımın ona bir etkisi olup olmadığını bilmiyordum.

Nerede kaldığımızdan devam edebileceğimize inanacak kadar naif değildim.

Çok fazla şey olmuştu. Çok fazla zaman geçmişti.

Ve onun hayatına devam edip başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek hiç aklımdan çıkmıyordu. Mac veya Aspen ne düşünürse düşünsün, onun o adamı gerçekten sevmiş olabileceği düşüncesi içimi kemiriyordu.

Ona bir cevap vermesi için baskı yaptım, ama o soruyu kaçınarak konuyu değiştirdi. Bundan fazla bir anlam çıkaramadım. Bana hiçbir borcu yoktu. Yaptıklarımın sonra olmazdı.

Tek istediğim onun mutlu olmasıydı. Bunun benimle olmayacağını bilmek beni öldürse bile.

Bu haftadan sonra, onun başka bir adamla bir hayat kurmasını izlemek zorunda kalmayacağımı bilmek, küçük bir teselliydi. Çünkü bu

yine gideceği anlamına geliyordu ve o gittiğinde, muhtemelen bir daha geri dönmeyeceğini bildiğim için, bu beni mahvedecekti.

Bex ile geçireceğim son günlerdi ve onları sonuna kadar yaşamaya, tadını çıkarmaya kararlıydım, böylece mutlu ve aşık olduğumuz zamanlardan kalan anılarımın arasına ekleyebilecektim.

Sullivan Çiftliği'nde bu kadar çok zaman geçirmek garipti. Gençken, Bex'in onursal bir Sullivan olması nedeniyle burası benim en çok takıldığım yerdı. Yaz günlerimizin çoğunu at sırtında, doğduğumuz sessiz kırsal hayatın tadını çıkararak geçirirdik.

Her şey dağıldıktan ve Aspen'in gözünde bir numaralı düşmanı olduktan sonra, bu mülkten uzak durmuştım. Kasabadan yeterince uzaktaydı, bu yüzden geri dönmeden önce birkaç kez eve gittiğimde bile kolayca kaçınabilmişim.

Mac ile arkadaş olmam, sürgünün koşullarını değiştirdi. Aspen hala bana soğuk davranıyordu. Haklı olarak, ama Mac, Brooke'un bana ve dolayısıyla en yakın arkadaşına çektiirdiği cehennemi dinlemeye zorladığında, Aspen beni daha fazla tolere etmeye başladı.

Arada sırada, uzun bir iş haftasının ardından dinlenmek ve rahatlamak için Macallan viski içmeye davet edilirdim. Mac'in adının kaynağı olan bu viskiyi içerken, Mac ise antrenmanının yorgunluğunu atardı.

Artık burası düğün merkezi haline gelmişti. Çiftin düğününe kadar geçen bir haftalık süre boyunca, gerçek tören de dahil olmak üzere, etkinliklerin çoğu bu muhteşem arazide gerçekleşecekti.

Bu öğleden sonra, düğün konvoyu at sırtında devasa arazide Mac ve Aspen'in yeni evlerini inşa ettikleri yere doğru bir yolculuğa çıkacaktı. Kamp ateşi etrafında akşam yemeği yiyip yıldızların altında uyuyacaktık.

Bir bakıma, bir buçuk asır önce bu topraklara yerleşen ve ıssız bir arazide sıfırdan başlamak zorunda kalan atalarımıza saygı gösteriyorduk. Ancak yeni evlenecek çifte en yakın olanlar, bunun daha derin bir anlamı olduğunu biliyordu. Yıldızların altında olmak onlar için özel bir şeydi ve bunu kutlamalarına dahil etmek istiyorlardı.

Ahırın yanına park ettim, kamyonetimden atladım ve Colt'un Bex'in beline dev pençelerini koymaya hazırlandığını gördüğüm yere koştum. Jett'in ona on altıncı doğum gününde "hediye" ettiği kestane kahverengi kısrak Chocolate Chip'in sırtına onu bindirmek için hazırlanıyordu.

Onun kızıma dokunması için cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

O artık senin kızın değil. Uzun zamandır değil.

Boğazımı sertçe temizledim, Colt başını kaldırdı ve ona attığım bakış, kovboyun geri çekilip ellerini kaldırarak başını sallamasına yetti.

Bex bir ayağını üzengeye koymuş, alçıya alınmamış eli, eyerin ön kısmına uzanmıştı. Omzunun üzerinden bakarak, "Colt?" diye seslendi.

Onu, açık arazide bir gece kalmak için ihtiyacımız olan tüm malzemeleri yüklü bir UTV'nin üzerinde oturan karısına doğru yürürken görünce, kaşlarının arasında sevimli bir kırılganlık oluştu.

Dudakları aşağı doğru kıvrılan Bex, "Tek elimle şimdi nasıl bineceğim?" diye mırıldandı.

Ayaklarım otomatik olarak hareket etti, parmaklarım, gömleğinin yukarı sıyrıldığı pürüzsüz cilde değmeden hemen önce seğirdi.

Bex keskin bir nefes aldı ve dokunuşumla titrediğini hissettim. Hala öne bakarak fisıldadı, "Tucker."

Kalçalarını daha sıkı kavradım. Bakmadan bile benim olduğumu biliyordu.

Şansımı zorlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve vücutlarımız birbirine yapıştı. O çekilmeyince gözlerimi kapattım ve burnumu saçlarına dayadım, kokusunu içime çektim. Son on yıldır, en ufak bir lavanta kokusu aldığım anda aklıma hep o gelirdi.

En karanlık günlerimde, Bex'i bir daha göreceğimi, hele ki ona böyle dokunacağımı hiç düşünmemiştim. Kollarımı beline doladım, hayatım pahasına ona tutundum, bırakırsam kaybolacak ve uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu göreceğimden korkuyordum.

Dudaklarından en ufak bir iç çekiş duyuldu ve o benim kollarımın arasına eridi. O da bu bağı hissediyor muydu? Artık gerçeği bildiği için, kırılan her şeyi düzeltebilir miydik?

O anın büyüüne kapılmıştım, Mac'in bize gizlice yaklaştığını fark etmedim, ta ki eli omzuma konana kadar. O anda neredeyse kalbim durdu. Bu ani sarsıntı, Bex'in üzerindeki büyüü bozdu ve dirseği kaburgalarımın çarptı, ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkardı.

Geriye sendeleyerek, Mac'e gözlerimi kısarak hoşnutsuzluğumu belli ettim.

Bex'in duyamayacağı kadar alçak sesle özür diledi, "Üzgünüm dostum. Ama gün batmadan tepeyi aşmak istiyorsak yola çıkmalıyız."

"Mac, yardım et," diye homurdandı Bex, tek ayak üzerinde zıplayarak yerden itip eyerin üzerine çıkmaya çalışıyordu.

"Tucker sana yardım edebilir." Bana göz kırptı.

Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. "Tucker'ın şansı vardı. Şimdi senden istiyorum."

Mac çekindi ve omuz silkti. "Bunu söylemek istemem ama haklı."

O öne adım atıp ellerini Bex'in beline koyarak onu kaldırdığında göğsümden bir gürültü çıktı. Colt'ta olduğu gibi, Mac'in Bex'e karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyordum, ama onun Bex'e dokunduğunu görmek içimde sahiplenme duygusu uyandırdı.

Kıskanç biri değildim. Kıskanmak için hiçbir nedenim olmamıştı.

Bex benimdi ve Rust Canyon'daki herkes bunu biliyordu.

Hâlâ benimdi. Zaman, mesafe, yeni sevgililer... Hiçbiri gerçeği değiştirmede.

Artık onun kalbi bana ait olmasa da, benim kalbim hala ona aitti.

Mac, Bex'in Chocolate Chip'in üzerine düzgün bir şekilde oturduğundan emin olunca geri çekildi. Omzuma hafifçe dokunarak alaycı bir şekilde, "Atlara binip kovboyculuk oynama zamanı," dedi.

Şapkasını alaycı bir gülümsemeyle kaldırdı ve kendi atına doğru yürüdü. Sadece birkaç yıl önce binmeyi öğrenmiş birinden beklenmeyecek bir ustalıkla ata bindi.

Tripp adımı seslendi, dönüp baktığımda elinde kendi atının dizginleri ve benim için ikinci bir atın dizginleri olduğunu gördüm. Ona teşekkür ettim, eyere tırmandım ve rahat bir şekilde oturana kadar ağırlığımı kaydırdım.

Ama tüm rahatlık umutlarım, bütün öğleden sonra Bex'in arkasında bineceğimi fark edince uçup gitti. Uzun kahverengi saçları sırtında dalgalar halinde sarkıyordu, kot pantolonunun yuvarlak kalçalarını sıkıca saran kısmının hemen üzerinde duruyordu, kalçaları Chocolate Chip'in düzenli adımlarına uyumlu bir şekilde sallanıyordu. Penisim fermuarımın arkasında canlanmaya başladı, yolun her tümseğinde yüzümü buruşturuyordum.

Yıllar boyunca ona çektirdiğim acının yanında bu acı hiçbir Şeydi, bu yüzden onu kontrol altına almaya karar verdim ve kararlılığımla onu yakıt olarak kullanmaya başladım.

Onun için savaşacaktım.

Mac ve Aspen'in yeni evinin iskeleti ufukta göründüğü altın saatlerdi. ereve dikilmişti, ama yapıyı çevreleyen duvarlar ve çatı henüz yoktu.

Colt ve Harper, UTV ile önceden yola çıkarak bizden önce oraya varmış ve ateş yakmıştı. Bebekle birlikte geceyi orada geçirecek değillerdi, ama yine de arkadaşlarıyla birlikte akşamın tadını çıkarmak için gelmişlerdi.

Biz arabadan indiğimizde, erkekler çadırları kurmaya başladı, kadınlar ise yiyecekleri arabadan indirip akşam yemeği hazırlıklarına başladı.

Sadece iki çadır vardı; biri Tripp ve benim için, diğer Bex ve Penny için. Mac, Aspen'le birlikte açık havada uyuyacaklarını söyledi. Mac, ışık kirliliğinin gece gökyüzünün gerçek güzelliğini gizlediği şehirde büyümüştü ve kırsal bölgeye ilk seyahatinde yıldızları izlemeye takıntılı hale gelmişti.

Onu suçlayamazdım. Baltimore'da geçirdiğim zaman, evimdeki pek çok şeyi hafife aldığımı fark etmemi sağlamıştı ve başımızın üzerindeki muhteşem gece manzarası da bunlardan biriydi.

Kızların uyuyacağı çadırı kurmak için esnek direkleri kanvas halkalardan geçirirken zihnim daldı.

Ülkenin en iyi tıp fakültelerinden birine kabul edilmem, Bex ile ilişkimin çöküşünde ilk domino taşı oldu. Ben son sınıftayken o ikinci sınıftaydı ve onu terk etmek istemiyordum. O zaman onun hayatımın aşkı olduğunu biliyordum ve mesafenin bizi ayıracağından korkuyordum, bu düşünceye dayanamıyordum.

Teklifi reddetmeye karar vermiştim ve ailemin beni kabul etmem için ikna edeceğini düşündüğümden haberlerini bile paylaşmamaya karar vermiştim. Ama bunun bir önemi yoktu. Bex'e söylediğimde, gitmeme karar verdi. Hikayenin sonu.

Bir hafta boyunca tartıştık. Yarım düzine yerel niversiteye kabul edilmiştim, bu da beni sadece bir veya iki saat uzaklıkta tutacaktı, böylece hafta sonları kolayca eve gelip ziyaret edebilirdim, ama Bex bunu kabul etmedi.

, seçtiğim alanda en iyi olmak istiyorsam, en iyilerden öğrenmem gerektiğini söyledi. Aşkımızın birkaç yıllık aralıklı ayrılıkla zayıflayamayacak kadar güçlü olduğuna beni ikna etti.

Aramızdaki mesafe son darbe olmamıştı, ama yine de ilişkimiz Baltimore'da ölmüştü.

Eriyen peynirin kokusu burnuma ulaştığında midem guruldadı.

Ellerimi kot pantolonuma silerek arkamı döndüğümde, ateşin içinde birkaç turta kalıbı gördüm. Uzun sapları, geçici ateş çukurunun etrafındaki taşların üzerinde duruyordu.

Bex'in nöbet tuttuğu, malzemelerin dizili olduğu katlanır masaya doğru yürüdüm.

"Ne alırsın?" diye sordu, düzgünce dizilmiş malzemeleri işaret ederek. Açık duran bir turta kalıbının içinde iki dilim ekmek vardı.

Çeşitli dağ turtalarını incelerken ağzım sulandı, ama tek bir seçenek vardı. "Pepperoni pizzası lütfen."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "En sevdiğim." "Hatırlıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerini indirip derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça nefes verdi. "Tuck..."

Masadan uzanarak çenesini kaldırdım. "Güzel anılara odaklan."

Kahverengi gözleri nemlendi. "Keşke o kadar kolay olsaydı." "Olabilir," diye yemin ettim.

Başını sallayınca elim düştü. Fazla zorlarsam, onu korkutup kaçırırdım ve bunu istemezdim, bu yüzden vazgeçtim. Şimdilik.

Sessizce, pizza sosunu ekmek dilimlerine sürdü, üzerine mozzarella peyniri ve pepperoni koydu, sonra demir kapağı kapatıp kilitledi. Ona teşekkür ettikten sonra ateşe doğru yürüdüm ve pizzayı pişirmek için içine koydum.

Ama beklerken, Bex'in iyi olduğundan emin olmak için sık sık arkama bakıyordum. Onu derinden incitmiş olsam da, onu koruma ihtiyacımı bastıramıyordum.

Aspen yanıma oturdu. Ona bir bakış attım ve ateşin ışığında mavi gözleri hüznle doluydu. Gözleri, ikimizin de geçmişte yaşanan olaylarla ilgili pişmanlıklarını anlatıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Başı omzuma düştüğünde ve derin bir nefes verdiğinde sandalyeden düşmek üzereydim. "Keşke bunu düzeltmenin bir yolu olsaydı. İkiniz, size verilen kaderden çok daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Beni içeri alması lazım, Aspen. Beni dışarıda tutmaya devam ederse hiçbir şey yapamam." Acı bir kahkaha attım. "On yıldır pratik yapıyor, bu konuda çok iyi oldu."

"Korkması için onu suçlayamazsın. İlk kez kalbini kırdığında zar zor hayatta kalmıştı."

Göğsüm çöktü ve acıdan düşük bir inilti çıktı.

"Senin en büyük hayranın olmadığım bir sır değil, ama ben onun hayranıyım. Ve Bex'i ikiniz birlikteyken daha mutlu görmedim. Bu yüzden senin için dua ediyorum, ama Tanrı şahidim olsun, onu bir daha incitirsen..."

"Ölüm tehditlerini kendine sakla. Ona bir gram bile acı çektirmek için kendi hayatımı feda ederim."

"Sözünü tutmanı istiyorum. O dünyayı hak ediyor."

diye mırıldandım. "Bu konuda hemfikiriz."

Omzumdaki yük hafıfledi. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben varım."

Kaşlarımı kaldırarak meydan okurcasına sordum, "Yeni erkek arkadaşına olan sevgin bitti mi?"

Bex'in yeni sevgilisinden bahsedilince alaycı bir şekilde güldü. "O ona layık değil."

"Ama ben yeterince iyi değil miyim?" Cevabını gerçekten merak ediyordum.

Aspen omuz silkti. "Belki değil, ama en azından ona bir listeye işaretlenecek bir kutu gibi davranmıyorsun."

İlginç.

Bex'i geri kazanmak için önümde zor bir iş vardı, ama benim tarafımda olanların sayısı artıyordu ve artık rekabetten endişelenmiyordum.

BÖLÜM 10

Bex

PENNY, benimkinin yanındaki uyku tulumunda baygın yatıyordu, ama ben uykuya dalacak kadar zihnimi boşaltamıyordum.

Yüzüncü kez dönüp durduktan sonra, yeterince yorulduğuma karar verip biraz temiz hava almaya karar verdim. Çadırın önünü açıp ayakkabılarımı giydikten sonra dışarı çıktım.

Hâlâ ayağa kalkarken tanıdık bir ses yumuşakça konuştu. "Uyuyamadın mı?"

Başımı kaldırdığımda, Tucker'ı, sönen ateşin yakınındaki bir ağaç gövdesine yaslanmış, karanlıkta yumuşak bir ışıkla aydınlanan bir şekilde gördüm.

Sadece omuz silkerek cevap verdiğimde, "Bileğin hala ağrıyor mu?" diye sordu.

Bakışlarım sağ koluma kaydı. Son birkaç gün o kadar yoğun geçmişti ki, yaramı neredeyse unutmuştum. Sanki vücudum Tucker'ın yaralandığını hatırlatmasına ihtiyaç duyormuş gibi, alçının altında göğsümü dolduran ağrıya benzer bir sızı hissettim.

"Biraz," itiraf ettim.

Tuck'ın kaşları çatıldı. "İlaçlarını düzenli alıyor musun?"

Sinirlendim, kendimi savunmak ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek üzereydim, ama içimdeki mantık, onun sadece tedavi eden doktor olarak endişelendiğini söyledi.

Bu düşünceyle içimdeki kavga bir anda söndü ve öfkem yerini üzüntüye bıraktı. Ben de bunu istememiş miydim? Net sınırlar çizilmesini? Geçmiş bugünden ayırmayı? Eğer öyleyse, neden uzaklaşıyor olabileceği düşüncesi midemi ağrıyordu?

"Bex?" Tucker yerden kalkıp, sanki ürkek bir atmışım gibi yavaşça yaklaşıp, "Acı çekiyor musun?" diye sordu.

Kalbim parçalanırken, zorlukla "Evet" diyebildim.

Gözleri saf ıstırapla doldu ve bana uzandı. Her hücrem ona gitmemi, yüzümü göğsüne gömmemi, güçlü kollarıyla beni sarmalamasını haykırıyordu, ama kendimi tuttum.

Aramızdaki mesafeyi kapatmayınca, ağır bir iç çekiş duyuldu ve eli yanına düştü.

"Nasıl düzeltebilirim, söyle" diye yalvardı.

Gözlerimi kapattım ve bir dalga gibi üzerime çöken keder beni dizlerimin üzerine çökertmek üzereyken belime sarıldım. Başka bir hayatta, Tucker bu dünyada böyle bir anda bana ihtiyacım olan rahatlığı verebilecek tek kişi olmuştu. Şimdi ise acımın kaynağı oydu.

Gençlik halim, Rust Canyon'dan kaçmanın tüm sorunlarımın çözümü olacağını düşünerek aptallık etmişti. Çünkü Tucker, nereye gidersem gideyim, aramıza ne kadar mesafe koymaya çalışırsam çalışayım, ruhumda asla silinmeyecek bir iz bırakmıştı.

Ya kalbini kıran adam, onu yeniden birleştirebilecek tek kişi ise?

Bu düşüncenin gerçekliği kafamda yankılanınca boğazımdan bir çığlık çıktı.

"Ne?" Tuck'ın panik dolu fısıltısı kulaklarıma ulaştı. Sesi kısıldı. "Lütfen, Bex. Beni öldürüyorsun."

Cesaretimi toplayıp gözlerimi açarak ona baktım ve onun tam önümde durduğunu, elinin yanağıma bir santim uzaklıkta olduğunu fark edince kalbim ağzıma geldi.

Göğsümde bir özlem oluştu, nefes almam zorlaştı. Ve daha iyi düşünebilmeden yüzüm o kadar döndü ki, avucunun içi tenime değdi. Bu, harekete geçmem için yeterliydi ve ikinci eli de ilkinde katıldı. Başparmakları saygıyla elmacık kemiklerimi okşadı, nem yayıldı ve o anda ağladığımı fark ettim.

O gözyaşlarının geçmişi yas tutmak için mi yoksa onu silip atmak için mi olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, Tucker'ın dokunuşunun içimdeki fırtınayı yatıştırdığı ve on yıldır ilk kez huzur hissettiğimdi.

Daha fazlasını isteme arzusu aniden beni sardı, bu yüzden içgüdüsel olarak kollarımı beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Nazik elleri yüzümden kayarak başımın arkasına dolandı ve omzunun kıvrımına soktu.

"Ben yanıdayım."

Üç basit kelime. On uzun yıl boyunca koruduğum kalbimin bir parçasını açmak için tek gereken buydu. Başka hiçbir erkeğe vermediğim güvenimi barındıran parça. Sadece ona.

"Tucker." Adı, göğsümü sarsan sessiz hıçkırıklar arasında kırık bir şekilde çıktı.

"Çok üzgünüm, bebeğim. Hiç bilmiyorsun."

Yetişkin hayatım boyunca ondan nefret etmek istedim ama hiç başaramadım. Sanki kalbim benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Tucker bizim hikayemizin kötü adamı değildi, o hala beni seviyordu. Hayatın, ya da daha doğrusu kalpsiz bir kaltağın bizi ayırması bizim şanssızlığımızdı.

Elleri sessizce beni teselli etti, saçlarımı okşadı, sırtımdan aşağıya doğru indi, ağlamam hıçkırığa dönüşene kadar. Zorlukla yutkunarak, cevabını duymaya neredeyse korktuğum bir soru sordum. "Şimdi ne yapacağız?"

Vücutlarımız birbirine yapışmış halde, onun mırıldanmasının titreşimi göğsümü gıdıkladı. "Şu anda mı? Tek istediğim sana sarılmak. Olur mu?"

"Bunu zaten yapıyorsun," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Beni daha sıkı sarıldı. "Benimle oturur musun? Dışarısı soğuk, biliyorum, ama uyku tulumumu battaniye olarak kullanabiliriz. Ya da ateşi yeniden yakabilirim. Hangisi olursa olsun umurumda değil. Seni bırakmak istemiyorum."

Yüzümü göğsüne bastırmıştım, kalbinin hızla attığını duyabiliyordum, beni reddedebileceğinden korktuğunu ele veriyordu.

Bildiğim kadarıyla, bu Tucker'ın kollarında geçireceğim son gece olabilirdi. Gerçek dünya çok geçmeden gelip balonumuzu patlatacaktı ve ben, sadece birkaç saatliğine de olsa, onun yeniden benim olabileceğimi hayal etmek istedim.

Dünya çok uzun zamandır bu kadar doğru gelmemişi ve ben buna tutunmak için çaresizdim.

"Tamam."

Kolunu belime dolayarak, beni daha önce yaslandığı ağacın yanına götürdü. Yere çömelerek, elini uzatıp bana yardım etti ve beni açık bacaklarının arasına, sırtım ona dönük olarak yerleştirdi. Yerleşince, uyku tulumunu ikimizin üzerine çekip beni kendine çekti.

Memnun bir nefes verdim, uzuvlarım ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem şuydu: *Evimdeyim.*

Yakınımdan gelen fısıltılar gözlerimi aralamama neden oldu. Ufukta güneş doğmaya başlamış, gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ve ilk gördüğüm şey bir çift bot oldu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yukarıya çevirdim ve Mac'i Aspen'in beline sarılmış halde gördüm, ikisi de yüzlerinde sırtıkan gülümsemelerle bana bakıyorlardı.

Sonra, altımda bir hareket hissettim ve dün geceyi hatırladım. Tucker'ın uzanmış vücudunun üzerinde yatıyordum.

Yanaklarım kızardı ve uykudan boğuk sesimle "Günaydın" dedim.

Aspen, Mac'in kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek attı. "Sana çok gürültü yaptığını söylemiştim. Onu uyandırdın."

Mac'in yüzünde pişmanlık belirdi. "Üzgünüm, Bex."

Tucker'ın düzenli nefes alıp veriş hali uyuduğunu gösteriyordu, bu yüzden onun kollarının rahatlığından ayrılmaya hazır olmadığım için hareketsiz kaldım.

"Ne zamandır sizi izliyordunuz, sapıklar?" Mac saatine baktı. "Yaklaşık yarım saat."

En iyi arkadaşıma sert bir bakış attım. "Ciddi misiniz? Yapacak daha iyi işiniz yok mu?"

"Dün gece yaptık. Neden kamp alanının diğer tarafında uyuduk sanıyorsun?" Mac bana göz kırptı.

"Tanrı merhamet etsin." Aspen gözlerini devirerek inledi, ama boynuna yükselen kızarıklık Mac'in sözlerinin doğru olduğunu ele verdi. Bana dönerek, "Bu sahneyi daha önce görmüştüm, ama Mac ilk kez izliyordu, ben de onu memnun etmek istedim," dedi. Tucker'a sarılmış halde bana bakarken bakışları yumuşadı ve gülümsedi. "Şimdi bana beş dakika daha ister misin diye soracağın kısım mı?"

Altımdaki adama sokuldum. "Sakıncası yoksa."

Mac'in parmaklarını kendi parmaklarıyla iç içe geçirerek onu uzaklaştırdı ve omzunun üzerinden, "Biz kahvaltıya başlayalım. Sen acele etme" diye seslendi.

Dinlendiğimiz yerden uzaklaşırken ayak sesleri donmuş çimlerin üzerinde çıtırdadı.

"Hiç gitmeyecekler sandım." Tucker'ın boğuk sesi, başımı kaldırıp dönüşümden bu yana ilk kez hayat dolu mavi gözlerine bakmamı sağladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandır uyanıksın?"

Avuç içi sırtımın alt kısmındaki çıplak tenime dokundu ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. "Seni asla bırakmak istemediğimi anlayacak kadar uzun."

Yatıyor olmam iyi olmuştu, çünkü bu sözler beni yere yıkardı.

Bir nefes verip gözlerimi kapattım ve tüm gücümle sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim.

Aspen, Snowflake adlı atını benimkinin yanına çekerek çiftlikten ahıra doğru yola çıktık. Tucker'ın bindiği yere doğru gözlerini çevirerek, sesini alçaltarak sordu. "Dün gece ne oldu?"

Omuz silktim, soğukkanlı davranmaya çalışarak. "Önemli bir şey yok."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii. Benim durduğum yerden 'önemli bir şey yok'a pek benzemiyordu."

Yüzümü güneşe çevirip, güneşin sıcaklığını içime çektim.

"Bana gerçekten bir şey saklıyor musun?" Sesinde bir parça öfke vardı.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. Biz her şeyi, ama her şeyi paylaştık. Her zaman öyleydi. Ama bu, ara sıra onunla dalga geçmekten zevk almayacağım anlamına gelmezdi.

"Uykumda yürümüş olmalıyım. Dürüst olmak gerekirse, çadırın dışında nasıl bulduğumu, Tucker'ın göğsüne kıvrılmış halimi hatırlamıyorum."

Mavi gözleri kısıldığında, onu bu durumdan kurtarmaya karar verdim.

"Muhtemelen umduğun kadar heyecanlı bir hikaye değil, Aspen. Uyuyamadım, bu yüzden biraz temiz hava almak için dışarı çıktım. Tucker hala uyanıktı, ateşin yanında oturuyordu." Derin bir nefes verdim. "Ve bilmiyorum. Belki nostaljiydi, ama o bana kollarının rahatlığını sunduğunda, hayır diyemedim. Mücadeleyi bırakmak çok iyi geldi ve farkına varmadan kendimden geçtim."

"Peki, bu ne anlama geliyor? Ona bir şans daha vermek istiyor musun?" diye ısrar etti.

Hayal kırıklığıyla inledim. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Her şeyi silip baştan başlamak istesem de, o kadar kolay değil. Hâlâ çok fazla acı taşıyorum."

"Anlıyorum." Aspen yavaşça başını salladı. "Ama o hala senin sevdiğin kişi." Kahretsin, beni çok iyi tanıyordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Öyle."

Tucker Grant kalbimin anahtarını elinde tutuyordu. Bu hiç değişmemişti. Şimdi tek karar vermem gereken, anahtarı ona bırakmak mı yoksa geri istemek miydi?

BÖLÜM 11

Tucker

Havada yürüyordum.

Bex'i bütün gece kollarımda tuttuktan sonra benimle öğle yemeğine çıkmaya ikna etmek, piyangoyu kazanmak gibiydi. Kapıdaki çatlak, her etkileşimimizde biraz daha genişledi. Her zaman benim olan şeyi geri almak için onu tamamen açmaya kararlıyım.

Arayışımız sırasında Range'e uğradığımız için, biraz daha rahat bir ortamda buluşmaya karar verdik ve ikimiz de duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra kasabanın lokantası Canyon Comforts'ta buluşmaya karar verdik.

Bex'ten ayrı kaldığım her saniye nefes almam zorlaşıyordu. Ona geri dönmek için çaresizdim, bu yüzden evin kapısından çıktığımda, tabii ki, kamyonetimin lastiğinin patladığını gördüm. Gecikeceğimi ve nedenini gösteren bir fotoğrafla birlikte kısa bir mesaj attım, kolları sıvadım ve işe koyuldum.

Otuz dakika sonra, Main Street'te park yeri ararken arabamla dolaşıyordum. Bir yer buldum, ama iki araba sığacak kadar uzun bir alana çapraz park etmiş bir SUV vardı. Lüks marka, caddeyi süsleyen yıpranmış kamyonetlerin arasında göze batıyordu. Yakınlarda, düğmeli gömlek ve siyah pantolon giymiş sarışın bir adam kaldırımda durmuş, telefonuyla bir şeyler yazıyordu. Düşüncesizce park eden kişinin o olduğunu anlamak zor değildi.

Sinyal lambasını yakıp kamyonetimi park ettikten sonra arabadan inip yabancıya yaklaştım.

"Buralı değilsiniz?"

Adam telefonunu cebine koyarken başını kaldırdı. "O kadar belli mi?"

Annemin "bal ile bal arısı, sirke ile sinek yakalanır" öğüdünü hatırlayarak ona nazik bir gülümsemeyle cevap verdim: "Hiç de değil. Sadece biz yerliler herkesi ismen tanırız da, ben henüz sizinle tanışma şerefine nail olamadım."

Elimi uzattım ve kendimi tanıttım: "Tucker Grant." O da elimi tuttu ve tokalaştık. "Aaron Bishop."

"Düğün için mi geldiniz?" Pahalı kıyafetleri ve sürdüğü lüks arabadan yola çıkarak bir tahminde bulundum.

Mac, kendi ailesinden kimsenin düğüne gelmeyi planlamadığını söylemişti, ama belki son anda bir değişiklik olmuştu. Bu adam, milyarderlerle takılan birine kesinlikle uyuyordu.

"Aslında evet," diye onayladı Aaron. "Ben de tam onu arıyordum..."

"Aaron?" Arkamdan gelen şaşkın ses, çok iyi tanıdığım bir sestir ve göğsümde bir boa yılanı gibi sıkışan bir önsezi hissettim. Aptal değildim. Bu yabancıyla ilk isimle hitap etmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Döndüğümde, gözleri fal taşı gibi açılmış, benimle arkamdaki adam arasında gidip geliyordu, kahverengi gözlerinin derinliklerinde suçluluk yüzüyordu. Daha fazla doğrulamaya gerek yoktu.

Aaron, Bex'in yeni erkek arkadaşıydı, benim rakibim.

Boğaz kasları titreyerek yutkundu ve erkek arkadaşına, "Bu gece geç saatlere kadar gelmeyeceksin sanıyordum" dedi.

Bu, herkesin uygun bir şekilde atladığı bir ayrıntıydı. Mac ya da Aspen, Bex'in düğüne birini getireceğinden hiç bahsetmemişti. Tek başına geldiğinde, bütün hafta yalnız kalacağını düşünmüştüm.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Tuck, açıklayabilirim."

"Tanrım, Rebecca. Günün ortasındayız ve sen yataktan yeni kalkmış gibi dolaşıyorsun."

Sözler tek başına yeterince kötüydü, ama söylenme şekli de o kadar küçümseyiciydi ki, yumruklarımı sıkarak arkamı döndüm. Ona bu şekilde konuşamazdı. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.

Ama ona aklımdan geçenleri söylemek ve kadınlara saygılı davranmasını talep etmek için ağzımı açmadan, Bex yanımdan koşarak geçti ve kendini Aaron ile benim aramda koydu.

Nişanlısına dönerek, onu yatıştırmak için alıştırma yapmış gibi, ölçülü bir sakinlikle konuştu. "Aaron, güvenli bir yerde.

Çiftlikteyken düşüp kaybolmasın diye riske atmak istemedim. Atlarla o kadar çok yer dolaştık ki, hemen fark etmezsem bulmak imkansız olurdu."

Aaron homurdandı, gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı. "En kısa zamanda yerine geri koymanı bekliyorum."

Bex başını eğdi. "Tabii ki. Özür dilerim."

Tabii ki mi? Ne halt ediyorsun Bex? Kendini savun ve ona defolup gitmesini söyle, burada daha iyi bir teklifin var!

Kafam dönüyordu, onun böyle bir adamla nasıl isteyerek birlikte olabildiğini anlamaya çalışırken, adam elini sertçe çekerek onu göğsüne doğru düşürdü. Kolunu beline dolayarak, onu benim kamyonetimin önünü kapatan SUV'ye doğru yönlendirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Tyler. Şimdi, arabayı çekebilir misin?"

Onu düzeltmek için ağzımı açtım, ama Bex'in yüzündeki utanç, onun kasıtlı olarak adımı yanlış söylediğini ele verdi — onun preppy çocuk versiyonundaki güç gösterisi.

Başımı eğip ona "*Ciddi misin? Bu adam mı?*" der gibi bir bakış attım.

Onun üzgün gözleri bana baktı. Gözlerinde yazan pişmanlık, karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden hava boşaldı.

Bu bizim için son muydu?

Öfke içimde kaynarken, hızlı arama tuşuna bastım. "Selam dostum. Beni şimdiden özledin mi?" Mac'in neşeli sesi, içimdeki ateşi daha da körükledi.

içimdeki ateşi körükledi.

"Neden bana söylemedin?" diye bağırdım, cep telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki kırılmaması mucizeydi.

"Şey." Sesinden kafasının karıştığı belliydi. "Biraz daha açıklama yapman lazım. Sesin çok kızgın geliyor ve seni iyi tanımıyorsam, öfken bana yönelik gibi. Ama ben yanlış bir şey yapmadığım için, sana şans vereceğim ve seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu soracağım."

İnanamayıp öfkeyle nefes aldım. "Yanlış bir şey yapmadın mı? Bex'i geri kazanmam için beni zorlayan sendin."

"Evet... Hala sorunu anlamıyorum. Bu sabah, seni kişisel yastığı olarak kullanırken ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

Kahretsin, sanki birkaç saat önce değil de bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Neden bana söylemedin?!" diye bağırdım, onun nişanlı olduğunu öğrenmenin acısı sesime yansıyor.

Hattın diğer ucunda bir anlık sessizlik oldu. "Tucker, saçmalıyorsun dostum. Sana ne söylemeliydim?"

"Ciddi misin? O pislikle evleneceğini bana söylemenin önemli olmadığını mı düşündün?"

"Dur biraz. Bex'ten mi bahsediyoruz?"

Alaycı bir şekilde sordum. "Başka kim olabilir ki?"

"Neden evleneceğini düşünüyorsun ve neden Aaron'ı tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun?"

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha çıktı. "Bilmem. Belki de öğleden sonra Main Street'te ortaya çıktı ve Bex'le öğle yemeğine giderken ona rastladım. Sonra Bex ortaya çıktı ve Aaron, makyaj yapmadığı, bileğini kırdığı ve nişan yüzüğünü takmadığı için onu azarladı. En kötüsü de ne biliyor musun? Bex'in ona tamamen boyun eğip özür dileyerek yüzüğü geri takacağına söz vermesini izlemektir."

Mac keskin bir nefes aldı. "Kahretsin. Hiç bilmiyordum, yemin ederim. Aspen bahsetmedi."

İçimdeki öfkenin bir kısmı azaldı ve elimi yüzüme götürdüm. "Bu işte bir terslik var. Bex nişanlı olsaydı, ilk arayacağı kişi Aspen olurdu. Onlar birbirlerinden sır saklamazlar."

"Sence vazgeçti ve bunu söylemek istemedi çünkü evlenmeye niyeti yoktu?"

"O zaman o neden burada?" diye sordum. "Eğer ayrılmak istiyorsa, en yakın arkadaşının düğününe onu getirmezdin." Göğsümden bir gürültü geldi. "*Hiçbir şey bilmiyormuş gibi* davranma. Biraz önceden haber versen iyi olurdu."

"Evet, benim hatam," diye kabul etti. "Ama onun erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğinde sen çoktan pes etmiştin. Onun geleceğini bilseydin, tamamen vazgeçerdin. Şimdi neden buna izin veremeyeceğimi anlıyorsundur. Sen kendin söyledin, o bir pislik."

Öfkem yeniden alevlendi. "Aspen ve sen nasıl öylece oturup onun ona kötü davranmasına izin verdiniz? Onun arkadaşlarıydınız!"

"Yanlış anlama, o adam bana hep kötü bir his vermiştir, ama ona sözlü olarak kötü davrandığını hiç görmedim. İnan bana, görseydim araya girerdim."

Saf hayal kırıklığından doğan ilkel bir çığlık boğazıma kadar yükseldi. "Tucker?" Mac'in sesinde endişe belirmişti.

"Ona Rebecca diyor." Burnum kırıştı, onun kızın gerçek adını kullanması ağızımda kötü bir tat bıraktı.

Telefonun diğer ucundan derin bir nefes duyuldu. "Evet, biliyorum. Çok kibirli."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, sertçe yuttum. "Aspen, onu listesindeki bir maddeyi işaretlemek için kullandığından bahsetti."

"Tamam, bunu söylediğimde çıldırmamanı istiyorum."

Sıcak lavlar midemde kaynıyordu ve dişlerimi sıkarak, "Böyle bir cümle ile başladığın sürece söz veremem," dedim.

"Haklısın," diye kabul etti. "Anladığım kadarıyla Aaron, Bex'in peşindeymiş. O, Bex'in çalıştığı hukuk firmasının ortaklarından biri. Bex ise firmanın gelecek vaat eden genç avukatlarından biri. Çok çalışıyor ve kurucu ortaklar tarafından çok seviliyor."

"Benim tanıdığım Bex gibi."

"Aspen'in ima ettiği şey, Bex'in Aaron'un kolunda olması onun için iyi bir imaj olduğu. O neredeyse bir aksesuar gibi. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence o bu ilişkide kendi konumunun çok iyi farkında."

İç geçirdim. "Neden karşı çıkmadığını anlamıyorum. O, razı olduğu şeyden çok daha değerli."

"Bu konuda sana karşı çıkmayacağım dostum. Ama asıl soru şu: bu konuda ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim? O adamla *evleniyor*."

"O evet diyene kadar hala bir şans var. Ona alternatifini, ona sunabileceğin hayatı göster. Bence bu tartışmaya bile gerek yok. Şimdi bunu ona da göstermen gerek."

Aaron kasabaya gelip dürüst bir adam olsaydı, onun kızını, benim kızımı, burnunun dibinden çalmak istemekten kendimi kötü hissederdim. Ama o, ona tepeden bakan, onun ışıltısını çalan bir pislikti. Pişmanlık o kadar geride kalmıştı ki, görmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu.

Artık benim olanı geri alma zamanı gelmişti.

The Watering Hole, bir Perşembe gecesı için beklenenden daha kalabalıktı. Ama kalabalığın çoğu, Mac ve Aspen'in bekarlığa veda partisi yüzündendi.

Rust Canyon'daki bekarlığa veda partileri genellikle birkaç erkeğin kamyonetin arkasında bacaklarını sarkıtarak bira içmesiyle geçerdı. Bunun nedeni genellikle damadın reşit olmaması ve barların ona içki vermemesiydi.

Acelele getirilmiş düğünümün öncesinde kutlama değil, daha çok ölüm yürüyüşü gibi bir şey olmuştı, bu yüzden evlendiğimde bu geleneği atlamıştım.

Normalde birkaç içki beni yeterince rahatlatır ve iyi vakit geçirmemi sağlar, ama şu anda damadın kulağını çınlatan Aaron'a bakmaktan kendimi alamadığım için bu imkansızdı. Adam ipucunu anlamıyordu; Mac ona tek kelimelik cevaplar veriyor, o sersem herifin gevezeliklerine başını sallayarak dinlerken göz teması kurmuyordu. Mac'in onun varlığını zar zor tahammül ettiğini söylemek bile fazla iyilik olurdu.

Avuç içim seğirdi, barın diğer tarafında duran kesilmemiş limonu gözümle takip ettim. Nişan alma yeteneğim iyiydi ve yeterince hızlı olursam, onu kafasının arkasına fırlatmaya karar verirsem kimse suçluyumun ben olduğumu fark etmeyebilirdi.

Ama olay çıkarmak Bex'in gözünde puan kazanmamı sağlamazdı ve benim odaklanmam gereken şey oydu. O benim için en önemli şeydi —ona hak ettiği gibi davranmak, her zaman istediği hayatı vermek. Diğer her şey sadece arka plan gürültüsüydü.

Sahne de çalan canlı müzik grubunun sesini bastıran yüksek kahkahalar duyuldu ve bakışlarım odanın diğer ucundaki ona çekildi. Başını geriye atmış, yüzünde bir gülümsemeyle diğer kadınlardan birinin söylediği bir şeye neredeyse uluyarak gülüyordu, muhteşemdi.

Onun kaygısız, savunmasız halini izlerken içim ısındı. Ta ki ışıklar sol elindeki devasa elmasa vurana kadar. O anda neredeyse dişlerimi toza çevirdim.

Bex istediği her erkeği ayaklarının dibine serpebilirdi, ama o onunla birlikte olmayı mı seçmişti? Aaron'ın onunla birlikte olmak istemesinin nedeni anlaşılabilirdi, ama o bundan ne kazanıyordu?

"Bellini Emlak'ı temsil ediyorum ve BlazeLuxe otelleri için mükemmel olan bazı gelişmemiş araziler satın aldılar. İsterseniz, sizi onlarla

sizinle iletişime geçirebilirim."

Mac'in başı hızla döndü; normalde neşeli ifadesi sertleşmişti.

Yanımdan Tripp, "Şimdi işine karıştı," diye mırıldandı.

Ben de onaylayarak homurdandım. Mac, ailesinin işinden uzak durmak için büyük çaba sarf etmişti. Özellikle de soyadının, insanların onunla olan ilişkilerini kendilerini yükseltmek için kullanmalarına açık bir davet olmasından nefret ediyordu.

Rust Canyon'a gelerek bu çıkar ilişkilerinden kurtulmuştu. Burada özgürce kendisi olabiliyor, sürekli gizli amaçlar peşinde koşmak yerine, etkileşimde bulunduğu insanlarla samimi ilişkiler kurabiliyordu.

Aaron, Mac'in eski hayatında nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Bu yüzden, onun bir iş anlaşması yapmaya çalışmasını izlerken, bu gösteriyi izlerken patlamış mısır yiyebilmeyi diledim.

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kısararak, en iyi arkadaşım dişlerini sıkarak şöyle dedi: "Benim misafirim olarak, ailemin senin müşterinle ortaklık yapması için lobi yapman *son derece* uygunsuz. Üstelik bu müşterinin organize suçlarla bağlantıları olduğu söyleniyor. Kiminle yatacağına dikkat et, Bishop, çünkü onlar düştüğünde seni de beraberinde götürürler."

Aaron'ın ölüm arzusu mu yoksa sadece aptallığı mı olduğu henüz belli değildi, çünkü geri adım atmadı ve "İki taraf için de kazançlı bir anlaşma sunmaya çalıştığım için *özür dilerim*. Onların parası da herkesinki kadar yeşil ve sen de kendin söyledin: bunlar sadece söylenti."

Mac taburesinden kalkarak tehditkar bir adım attı. "Şu bir şeyi hemen netleştirelim. Bana" — parmağını göğsünün ortasına bastırdı — "hiçbir anlaşma getirmeyeceksin. BlazeLuxe'de veya onun yönetiminde hiçbir payım yok. Ve bunu yapmadığım için kendini şanslı say, çünkü yapsaydım, temsil ettiğin tüm müşterilerin sadece bizimle değil, tanıdığımız herkesle çalışması yasaklanırdı. Merak ediyorsan, bağlantılarımız çok geniş. Seni mahvetmek için dünyanın sonuna kadar giderim."

Aaron öfkeyle bağırdı, yüzü kızardı ve bir cevap bulmaya çalışırken nefes nefese kaldı.

Ne yazık ki onun için, arkadaşım son sözü söylemeye kararlıydı. "Bana bir iyilik yap. Bedava içkileri tadını çıkar ve gecenin geri kalanında çeneni kapalı tut."

Mac'in durumu hallettiğine emin olarak, Tripp'in omzuna vurdum. "Biraz hava alacağım. Biraya dönerim."

"Sen dönene kadar ben hallederim," dedi, başını kızların oturduğu yere doğru eğerek.

"İyi adam. Teşekkürler."

Tripp kavgacı bir tip değildi, ama iş ciddiye binerse Bex için kavgaya girerdi. Aspen'in yanında Bex de onun kız kardeşi gibiydi ve ona çok değer veriyordu.

Barın arka kapısından içeri girip tuğla duvara yaslandım, başımı geriye attım ve derin bir nefes verdim.

Bex o adamda ne buluyor ki?

BÖLÜM 12

Bex

"Hala bana söylemediğine inanamıyorum." Aspen'in sesinde incinme vardı, gözleri nişan yüzüğünden, onu bana veren adamın barın yanında arkadaşlarıyla durduğunu bildiğim yere kaydı.

Aaron ortaya çıktığı anda sırrım açığa çıkmıştı. Onun bu gece geç saatlere kadar gelmemesi gerekiyordu. Gerçekle yüzleşmeden önce daha fazla zamanım olduğunu sanmıştım.

Hayatım boyunca, Tucker'ın sadece başka biriyle görüştüğümü değil, aynı zamanda onunla evlenmeye karar verdiğimi fark ettiğinde yüzünde beliren yıkımı asla unutmayacağım. Bana yaşattıklarından sonra kendimi haklı hissetmem gerekirdi, ama bunun yerine ruhumu parçalayan bir üzüntü kemiklerime yerleşti. Beni o kadar derinden incitmişti ki, nefes almakta zorlandığım günler olmuştu, ama bir kez bile intikam alma, öç alma dürtüsü hissetmemiştim.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bunu konuşmuştuk. *Senin* büyük gününün odak noktasından uzaklaşmak istemedim."

Bu sadece kısmen doğruydı. Aaron iki ay önce evlenme teklif etmişti ve bu gece, en yakın arkadaşımdan bu sırrı neden bu kadar uzun süre sakladığımı derinlemesine tartışmak istemiyordum. Zihnimde dolaşan şüphelerin her geçen gün çoğalması yeterince kötüydü.

Aspen dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak sanki içimi görebiliyormuş gibi baktı. Muhtemelen görebiliyordu. Beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığına şüphe yoktu. Evlenmenin doğru bir karar olduğuna kendimi ikna etmekte zorlandığımı anlasa

evlenmenin doğru seçim olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştığımı anlayabilseydi, hiç şaşırmazdım.

Harper ellerini çırttı. "Yeter artık. Bu masada oturan herkes, yarın sabaha kadar tüm bunların unutulacağını biliyor. Bu hafta, çocuğumun göğsüme yapışıp kalmayacağı tek etkinliği mahvetmenize izin verirsem, kendimi affetmem.

Masayı aşarak Aspen'in elini tuttum. "Özür dilerim, tamam mı?" O mırıldandı. "Sana kızgın kalamayacağımı biliyorsun."

"Tamam, şimdi bu konu halloldu" — Harper elini uzattı, parmaklarını kıvırdı — "hadi yüzüğü iyice bir bakalım."

Onun isteğine boyun eğip, aşk sembolünden çok kelepçe gibi duran elması incelemesine izin verirken, içimden çekilme isteğiyle mücadele ettim.

"Vay canına, kızım. Bununla küçük bir ülkeyi besleyebilirsin," dedi.

Haksız değildi. Gösterişli, abartılı ve benim asla seçmeyeceğim bir şeydi. Aaron, penthouse dairesinden yabancı spor arabalarına ve özel kulüp üyeliklerine kadar her şeyle başarısını sergilemeye meraklıydı. Bu yüzden nişanlısından uzaydan görülebilecek kadar büyük bir taş takmasını beklemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Elimi çekip masanın altına soktum, artık görünmez olursa yeni bir konuya geçebileceğimizi umuyordum.

"Neden herkes şaşıyor anlamıyorum," diye alay etti Penny yanımdan. "Siz ikiniz her şeyi birlikte yaparsınız. Aynı zamanda evlenmeniz çok normal."

Hüzünle iç çekerek omzunun üzerinden arkasına baktı. Arkama dönmeme gerek yoktu, Tripp'in orada olduğunu biliyordum ve bahis oynayan bir kadın olsaydım, bütün gece Penny'den gözlerini ayırmadığını iddia ederdim.

Aspen inledi, başını arkasındaki ahşap panelli duvara vurarak. "Artık dayanamıyorum!"

Oh, başlıyoruz.

"Ne oldu?" diye sordu Penny.

Aspen, odanın diğer ucundaki kardeşi ile bizimle birlikte oturan en iyi arkadaşı arasında sinirli bir şekilde el kol hareketleri yaptı. "Tanrı aşkına, lütfen kendinizi bu ızdıraptan kurtarın ve ona dans etmesini isteyin."

"Kime?" Alnı kırıştı.

"Tripp!" Adı o kadar yüksek sesle söylendi ki, adamın kendisi çağrıldığını sanıp koşarak gelmemesi şaşırtıcıydı.

Penny'nin boynuna kızarıklık yayıldı. "Ne? Hayır, aramızda öyle bir şey yok." "Yeter!" Aspen'in sinirli bir çığılığı duyuldu. "Ona aşkınsın."

Panik içinde gözleri fal taşı gibi açılan Penny, arkasına kısa bir bakış attıktan sonra, "Şşş, duyacak!" diye fısıldadı.

"İyi."

"İyi mi?! Ne demek iyi?" Penny'nin sesi yükseldi. "Bu korkunç olur!"

Aspen yorgun bir nefes verdi. "O ilk adımı atmıyacak, sen atmazsan, çocukluğunuzdan beri etrafında dolandığınız bu şey *asla* gerçekleşmeyecek. İstedğin bu mu?"

Penny başını sallayarak üzgün bir şekilde cevap verdi, "Tabii ki hayır. Ama o benim en iyi arkadaşım. Eğer bizim çıkmamızı düşünür ve bu ilişki yürümezse, onu kaybetmek beni öldürür. Bu riski alamam."

Masanın altında Penny'nin elini sıkarak ona sessizce destek verdim. Endişesi haklıydı. Hepimiz onların birbirlerini sevdiklerini görebiliyorduk, ama ilişkilerinin zamanın sınavından geçeceği garanti değildi. Ruh ikizim şu anda odanın diğer ucunda nişanlımla hoşça vakit geçirirken, bunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Gitmeye hazırım," diye bir ses kulağımda fısıldadı.

Şeytan konuşuyor.

Aaron'a bakmak için başımı çevirdiğimde, gözlerinde yanan öfkeyi görünce keskin bir nefes aldım. Tucker'ın onu kızdıran kişi olduğu için barda kendini beğenmiş bir şekilde oturup oturmadığını görmek için boynumu uzatmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Ayağa kalktım ve ellerimi göğsüne bastırdım. "Buraya geleli sadece bir saat oldu. Henüz gidemeyiz."

Çenesini sıkarak, dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Dışarı, Rebecca. Hemen."

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim, ama öfkesinin fitili çoktan ateşlenmişti ve arkadaşlarımla önünde patlaması an meselesiydi.

"Tamam. Bir dakika ver, dışarıda buluşuruz."

"Bir dakika. Bir saniye bile fazla değil." Aaron topuklarını döndü ve kalabalığı iterek barın arka girişine doğru kaybolana kadar koridorda ilerledi.

Arkamı dönüp arkadaşlarıma baktığımda, yüzlerindeki ifadeler onları dinlediklerini ele veriyordu. Penny'nin gözleri acıma doluydu, Harper ise

saf şok ifadesiyle bakıyordu. Sonra Aspen vardı. Öfkeyle titriyor, yüzü kızarmış, dudakları somurtkan bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı.

Harika, tam da istediğim şey. Tüm dikkatler benim ve yetersiz ilişkim üzerinde.

"Ben, şey." Aaron'ın fırtına gibi çıktığı yöne başparmağımla işaret ettim. "Benim..."

Aspen sözümü kesti, "Olmaz, Bex. O sana böyle konuşamaz. Eğer 'bir saniye bile geç kalırsan' buraya geri dönmeye cesaret ederse, o zaman ne olacağını görsün."

Onun peşinden dışarı çıkarak, onların şahit olduğu olaydan daha büyük bir olaya karışmaktan kendimi kurtardığımı anlamıyordu. İnan bana, bana köpek gibi bağırp sorgusuz sualsiz itaat etmemi beklemesi hiç hoşuma gitmemişti. Gerginlikten kaskatı kesilmiş olsam da, içimde kaynayan öfkeyi arkadaşlarıma yöneltmek istemediğim için kendimi kontrol ettim.

"Hemen dönerim. Söz." Tartışmaya fırsat vermeden, neredeyse koşarak arka kapıya doğru gittim.

Soğuk gece havası vücuduma şok etkisi yaptı ama derimin altında kaynayan öfkeyi dindirmek için hiçbir işe yaramadı. Gözlerimi Aaron'a dikip, ileriye doğru koştum.

"Orada beni utandırdın," diye bağırdım, yüzüne yaklaşarak.

Aaron inanamayan bir kahkaha attı. "*Sen mi* utandın? Senin arkadaşının nişanlısı beni herkesin önünde küçük düşürürken orada oturmak zorunda kalan ben değil miydim?"

Bir an için öfkem o kadar azaldı ki, bir süre ne diyeceğimi bilemedim. "Ne?"

"Lanet olası Blaze." Aaron önümde volta atmaya başladı, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlarını titrek bir eliyle karıştırdı. "Ona en büyük müşterilerimden biriyle ortaklık teklif ederek iyilik yapmaya çalıştım, o ne yaptı? Onların mafya olduğunu ima etmekle kalmadı, gelecekte geçmeyi düşünebileceğim her köprüyü yakmakla tehdit etti."

Aferin Mac. Bu gece bar hesabını o ödemeseydi, ona bir içki ısmarlardım.

"Yani, öfkeni benden çıkarmak iyi bir fikir mi sence?" Parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Sanki ben de suç ortağımıymışım gibi mi?"

Aaron huzursuz hareketlerini durdurdu, gözleri durduğum yere dikildi. "Bana saygısızlık edildi ve bunu kabul edemem. Bir taraf seçmelisin."

Yumruklarımı sıktım ve öfkeyle, "Cidden bana sen ve arkadaşlarım arasında seçim yapmamı mı istiyorsun?" dedim.

Umursamadan omzunu kaldırdı. "Neden bu kadar zor bir karar gibi davranıyorsun anlamıyorum. Onlar senin geçmişin. Ben senin geleceğimin."

"İnanamıyorum." Sözler dudaklarımın arasından fısıldayarak çıktı.

"Tavrın umurumda değil. Sana yakışmıyor, Rebecca."

Patlayıcı patladı. "Rebecca burada yok! Bex var. Hoşuna gitmiyorsa gidebilirsin."

Alaycı bir şekilde güldü. "O takma adın kadar çocukça davranıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Ben kalıyorum."

"Her neyse." Aaron başını salladı. "Seni bekleyeceğimi sanma." Başka bir şey söylemeden, karanlık otoparkta park edilmiş arabaların arasından geçip gözden kayboldu. Birkaç dakika içinde bir arabanın motoru çalıştı ve farlar yanarak sokağa doğru hareket etti.

Varlığı ağır bir yük gibi hissediliyordu, bu yüzden ayrılması rahatlama getirdi.

Ancak arkamda ayak sesleri duyduğumda bu his kısa sürdü.

Aspen'in bir açıklama isteyeceğini düşünerek omuzlarım çöktü ve arkamı döndüm. "Dinle, ben..."

Ayaklarımdan gözlerimi kaldırdığımda karşımda Tucker'ın durduğunu görünce özür sözleri dilimde kaldı. Tüm kavgayı gördüğünü anında anladım.

Hayatım mahvoldu.

Tamamen bitkin bir halde iç geçirdim. "Şimdi benim erkek zevkimin berbat olduğunu yargılayacağın kısma mı geldik?"

İki elini kot pantolonunun ceplerine soktu ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunu yapsam aptalca olurdu." Böyle yaparak kendini aşağılamış olacağı anlamı, sözlere dökülmedi.

"Senin için de sorun olmazsa, içeri girmek istiyorum."

"Tabii." Başını eğerek kolunu uzattı ve önümden geçmemi işaret etti.

Mac ve Aspen kapının hemen içinde, aynı endişeli ifadeyle bekliyorlardı. Utanç beni sardı ve gözlerimden akan yaşları geri tutmaya çalıştım.

Aspen beni kucaklamak için çekti, Mac özür dilemeye çalışıyordu. "Kahretsin, Bex. Sana öfkesini çıkaracağını bilseydim..."

"Önemli değil." Ona zayıf bir gülümseme sundum.

"Önemli değil," dedi Aspen kararlı bir şekilde. "Birisi onun saçmalıklarını yüzüne vurduğu için öfke nöbeti geçirirken sana çocukça davrandığını söylemeye cüret ettiğini inanamıyorum."

Onların duymadığını ummak boşunaymış.

Tanrı onu korusun, Tucker konuşmayı sonlandırdı. "Onur konuklarını partilerine geri götürsek iyi olur."

Ona bakarak, "*Teşekkür ederim*" diye dudaklarımla söyledim.

"Gidin. Biz hemen arkanızdayız." Ayrılmak istemeyen mutlu çifti kovdum.

Onlar gözden kaybolunca, dizlerim sonunda tutmadı ve duvara yaslandım.

Gözlerimi kapatıp Tucker'a, "Benimle kalmana gerek yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim.

"Gidecek başka yerim yok. İstedığın kadar kal."

Orada dururken sessizliği beni şaşırttı. Yalnız kaldığımız anda milyonlarca soru soracağını sanıyordum. En önemlisi: Aaron gibi bana kötü davranan bir adamla neden birlikteydim?

Dürüst olmak gerekirse, Aaron'ın küçümseyici tavırlarına alışmışım. Kendini herkesten üstün gördüğü bir sır değildi. İş yerinde, işler istediği gibi gitmediğinde öfkesine tanık olmuşum, ama o öfke daha önce bana yönelmemişti. Bu gece ikimiz de birbirimize ilk kez sesimizi yükseltmiştik.

Mükemmel zamanlama.

Bir parmak parmağıma dokundu ve gözlerim bir anda açıldı. Başımı yana çevirdiğimde Tucker'ın beni izlediğini gördüm.

"Bex sana çok yakışıyor." Sözleri o kadar yumuşak söylenmişti ki, dudaklarının hareket ettiğini görmeseydim, hayal ettiğimi sanabilirdim.

Bilinçli bir düşünce olmadan parmaklarım onun parmaklarıyla dolandı.

"Teşekkür ederim."

Duvardan uzaklaştı ve başını koridorun açık tarafına doğru eğdi. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Onaylayarak mırıldandım. "Ama biraz içki içmem gerek, acıyı dindirmek için."

"Hâlâ ağrı kesici mi alıyorsun?"

"Sabahtan beri almadım."

"İyi." Başını salladı. "Yarına kadar almayacağına söz verersen, sana o içkiyi seve seve getiririm."

"Anlaştık."

Bex, ödünç alınmış bir hayat sürüyordu. Yakında Rebecca onun yerini kalıcı olarak alacaktı. Bu geceyi son eğlencesi yapsa da olurdu.

BÖLÜM 13

Bex

Dans etmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuştum.

Hukuk fakültesine başladığımda boş zamanım kalmamıştı. Kendime yaptığım yatırımı en iyi şekilde değerlendirmek için çok çalışmam gerektiği konusunda içimden bir baskı vardı. Ekstra eğitim masraflarını karşılamak için büyük miktarda kredi almıştım. Sonunda mezun olup baro sınavını geçtiğimde, kariyerimi inşa etmek için tüm gücümle çalışmaya başladım.

Yıllardır ilk kez işten izin almıştım, bir gece sadece eğlenmek için dışarı çıkmak ise hiç aklıma gelmemişti.

Bu yerin kanımda, ruhumun bir parçası olduğunu inkar edemezdim. Buraya geri dönmek bir uyanışa neden olmuştu. Şehir, kalbimdeki köy kızını bastırmış olabilir, ama şimdi özgürce uçuyordu, özellikle de önce Tripp, sonra Colt ve son olarak Mac tarafından dans pistinde itilip kakılırken.

En iyi arkadaşımın nişanlısına yanağından bir öpücük kondurarak, Aaron'la kavga ettikten sonra gecenin geri kalanını duvar çiçeği gibi geçirmemi engellediği için ona teşekkür ettim. Bana göz kırptı ve bunun onun için bir zevk olduğunu söyledi, sonra Aspen'i kollarına aldı, ikisi birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, kalabalık barda başka kimse yokmuş gibiydiler.

O kadar şanslı olduğum bir zamanı hatırlayarak ciğerlerim sıkıştı.

Sanki anılar onu çağırıyor gibi, Tucker karşımda belirdi. Kollarının beni sardığı hayali his hala devam ediyordu ve

o kadar yakındı ki, gerçeğini arzuladım.

Tanrım, ne yakışıklıydı. Dikkatli bakarsam, aşık olduğum sevimli, biraz da utangaç genç çocuğun izlerini hala görebiliyordum, ama Tucker Grant'in yetişkin hali de çok güzeldi.

Bu kasabadaki çoğu insan gibi fiziksel emek gerektiren bir işi olmayabilirdi, ama vücuduna oturan kıyafetlerinin ortaya çıkardığı kaslı yapısı, vücuduna özen gösterdiğini gösteriyordu. Dün gece uyurken altında yumuşak değildi, ama yine de uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu.

"Bex?" Kafasını eğdi, kaşları çatılmıştı. "Ha?"

Kahretsin. Ben onu çıplak haliyle giyinik halinden daha etkileyici mi diye merak ederek onu izlerken benimle mi konuşuyordu?

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı, yanaklarım yanmaya başladı, acaba zihnimde dönen düşünceleri okuyup onunla ilgili olduklarını anlayabilir mi diye merak ettim. "Dans etmek ister misin diye sordum?"

"Oh." Ayaklarımın üzerinde kıpırdadım.

Bütün vücudum *evet diye* bağıırıyordu, ama beynim Tucker'ın bana dokunmasının tehlikeli olduğunu söylüyordu. Onun durmasını istemeyeceğim çok gerçek bir ihtimal vardı. Ne kadar inanılmaz bir his olduğunu bildiğim için.

Boynunun arkasını kavradı ve gözlerim, flanel kolun altında şişen pazı kaslarını takip etti. "Yani, istemiyorsan sorun değil."

Bu dünyada en çok istediğim şeyin bu olduğunu söylememek için alt dudağımı sertçe ısırdım. Aramızdaki çekim manyetik gibiydi ve Rust Canyon'da geçirdiğimiz her saniye, buna karşı koymak daha da zorlaşıyordu.

Ama savaşmaktan çok yorulmuştum. Gerçekten bitkin düşmüştüm.

"Bir tur daha atabilirim." Bu sözlerde kesin bir karar vardı ve bunun onun beni son kez kucaklayacağı an olduğunu bildiğim için kalbim burkuldu.

Tucker ne demek istediğimi anladı ve elini bana uzatırken üzgün bir şekilde başını eğdi.

Beni kendine çekerek önceki şarkı sona eriyordu. Elimini omzuna koyarak dengemi sağladım ve temponun tekrar hızlanıp kalabalığın içinde dans etmeye başlamaya hazırlandım. Ama bunun yerine sahnedeki gitar telleri yavaşça tınıyordu ve nefesim kesildi.

Bizim şarkımızı çalıyorlardı, bir zamanlar düğünümüzde dans etmek için planlar yaptığımız şarkıyı.

Koşullar farklı olsaydı neler olabileceğini acı bir şekilde hatırlayınca görüşüm bulanıklaştı.

Tucker'ın beni bırakacağını sanmışım, ama büyük bir şaşkınlıkla, beni daha da kendine çekti. İçgüdülerim ve kas hafızam, şarkıya hafifçe eşlik ederken başımı göğsüne yaslamamı sağladı. Şarkı sözleri çocukken bizim için çok anlamlıydı. Uzak bir gelecekteki hayallerden bahsediyordu: Bir gün parmağına yüzük takma, arka kapısına tenekte kutular bağlayıp düğün arabasıyla uzaklara gitme, özgürce koşan çocukların olma, çimentoya el izlerini bıraktığın rüya gibi bir ev inşa etme ve birlikte yaşlanma.

Bu bizim hayalimizdi. Asla gerçekleşmeyen bir hayal.

Tucker'ı daha sıkı sarıldım ve onu asla bırakmak zorunda kalmamayı tüm kalbimle diledim.

Göğsümde iki tonluk bir fil oturuyormuş gibi hissederken, bu adamla hiç yaşayamadığım bir sürü "bir kez daha" olduğunu fark ettim: bir kez daha öpüşmek, bir kez daha "*seni seviyorum*" demek, onun kamyonetiyle تنها bir yere gitmek. Ve bunların "sonuncularını" bile kıymetini bilememiştim, çünkü Tucker'la sonsuza kadar birlikte olacağımıza dair söz, son nefesimi verene kadar bunların sonsuzca devam edeceği anlamına geliyordu.

Yutkunarak başımı kaldırdım ve Tucker'ın yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Orada yazan pişmanlıklar, içimde kıvranan pişmanlıklarla aynıydı, ikimiz de her şeyin farklı olmasını dilerdik.

O son anlardan birini geri çalmak, tadını çıkarmak ve sonra zihnimin en derin köşelerine saklamak için dayanılmaz bir istek duydum. O anları, en karanlık günlerde, bir zamanlar gerçekten hak ettiğim şekilde sevildiğimi hatırlatmak için ortaya çıkarmak için.

Ellerim Tucker'ın omuzlarından kayarak boynunun yanlarına doğru yavaşça yükseldi. Dokunuşum çıplak tenine değdiğinde titredi, ama geri çekilmedi.

"Bex," diye fısıldadı, adım bir dua gibi söyledi. "Ben sadece... ihtiyacım var..."

Gözleri benimkileri aradı, vücutlarımız melodinin ritmine uyarak sallanmaya devam ederken. "Neye ihtiyacın var, bebeğim? Söyle, sana vereceğim."

Dudaklarımı yaladığımda, bakışları aşağı indi ve hareketimi takip etti. Soruyu soran o olabilirdi, ama cevaplara çaresizce ihtiyaç duyan bendim.

cevaplara

Tek bir kıvılcım eski bir ateşi yeniden alevlendirebilir miydi?

Ellerim yukarı doğru ilerleyerek yüzüne ulaşana kadar başka bir kelime söylemeye cesaret edemedim. Göz kapakları kapanan Tucker, bileğimi kavradı, yüzünü avucuma çevirdi ve cildime hafifçe öpücük kondurdu, beklentiyle titrememe neden oldu.

Topuklarım yerden kesilmiş, parmak uçlarımda yükselirken ağırlığım kaymıştı. Ama sonra vücudu benimkine yapışan vücut sertleşti ve geri çekildi. Ama hala bileğimi, sağlam olanını, sıkıca tutuyordu, parmakları neredeyse acı verecek kadar derime batmıştı.

Şaşkın bir şekilde ağzımı açtım ama o elimi çevirdiğinde hemen kapattım. Dördüncü parmağımdaki elmas, tavandaki ışıkları yansıtıyordu.

Onun elini çektiğini fark etmeden önce, avucumun uyluklarıma çarptığını hissettim.

"Eve git, Bex."

Onun reddi, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu.

Siktir. Nostalji beni sıcak bir battaniye gibi sarmıştı ve onu öpmek için harekete geçtiğimde aklım başımda değildi. Bu arada Tucker, kumda bir çizgi çekerek başka bir adamın nişanlısıyla bu çizgiyi aşmayacağını açıkça belirtmişti.

O yüzük hiç bu kadar ağır gelmemişti, beni aşağı çekiyor ve bir zamanlar istediğim ama şimdi midemi bulandıran bir hayata kelepçeliyordu.

Eve dönmek, bunu artık yapamayacağımı anlamam için gereken uyanış çağrısıydı.

"Dün gece yatağa gelmedin."

Gözlerimi önümden ayırmadan, battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım.

Aaron yanımdaki sandalyeye ağır bir nefesle oturdu. "Davranışım için özür dilerim. Haklıydın. Seni Blaze ile aramızdaki meselenin ortasına sokmamalıydım."

Sessiz kaldım, yapmamız gereken zor konuşma için tüm gücümü topluyordum.

"Hadi ama Rebecca. En azından özür dilerken yüzüme bakabilirsin."

Ciğerlerimi doldurarak başımı yana çevirdim. Bu kadar ciddi bir durum olmasaydı, sabahın altısında bu kadar kendinde olan halini görünce gülerdim. Tek bir saç telinin bile yerinden oynamasına tahammül edemeyen biriyle nasıl evlenebileceğimi düşünmüştüm? Mükemmel olma, onun yüksek beklentilerini karşılama baskısı beni çoktan *Rebecca*'ya dönüştürmüştü.

Dürüst olalım, Rebecca berbat biriydi. Bex çok daha üstündü; sadece Aaron için doğru kadın değildi. Ve ben bununla sorunum yoktu.

"Artık bunu yapamam." Sesim sessizdi ama kararlıydı. "Hata yaptığımı biliyorum ve sen kızgınsın. Ama bu tek seferlik bir şeydi. Son üç yıl boyunca kaç kez işin ilişkimize girmesine izin verdim? Bu ilk seferdi ve son olacak. Yemin ederim."

Ya ne demek istediğimi anlamamıştı ya da kabul etmiyordu. Ben ilk seçeneği tercih ettim, egosu o kadar büyüktü ki, kimsenin *ondan* ayrılmak isteyebileceğini anlayamıyordu.

Sol elimden yüzüğü çıkarıp ona uzattım, niyetimi açıkça belli ettim.

Aaron gözlerini devirmeyi zar zor engelledi. "Dramatik olmaya gerek yok. Sadece *bir* kavgaydı. Yüzüğü geri tak, Rebecca. Anlatmak istediğini anladım." "Aaron, bunu gereğinden fazla zorlaştırma."

Dilini şaklattı. "Tamam, ne yapmaya çalıştığını anladım. Bu durumu düzeltmek için ne yapmam gerekiyor, hmm? Alışverişe çıkıp kredi kartımın limitini zorlamak mı istiyorsun? Ya da sana defalarca gitmek istediğim tatile sonunda çıkmaya ne dersin? Tropikal bir cennette birkaç gün geçirip dünyanın geri kalanını unutmaya ne dersin?"

Artık son noktayı koymanın zamanı gelmişti. "Sana aşık değilim." Adam alaycı bir şekilde güldü. "Bu beni rahatsız etmeli mi?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Rahatsız etmeli."

Bana küçümseyici bir bakış atarak, "Güçlü kişiler arasındaki ilişkilerin kaç tanesi aşk üzerine kuruludur, biliyor musun? Neredeyse hiçbiri. Senin düşündüğün gibi bir ilişkiyi bitirecek bir şey değil."

"Benim için öyle." Ayağa kalktım, elini tuttum ve nişan yüzüğünü avucunun ortasına bırakıp parmaklarını yüzüğün etrafında kapatmasını sağladım.

Aaron bana bakarken dudaklarından şaşkın bir nefes çıktı. "Ciddi misin?"

"Muhtemelen işleri bu noktaya getirmemeliydim, bunun için özür dilerim."

Aaron'un kahverengi gözleri sertleşti, neredeyse siyaha döndü ve içgüdüsel olarak geri adım attım. Ayağa kalkarken başını salladı ve karanlık bir kahkaha attı. "Seni seçtiğim için ne kadar şanslı olduğumu anlamıyor musun? Senin yerini almak için *öldürecek* bir düzine kız var."

Omuzlarımı silktilim. "O zaman onlardan biriyle evlen."

"Belki yaparım," diye karşılık verdi. "Eminim onlardan herhangi biri yatakta uzanıp, bizi becerirken başka bir yerde olmayı dileyerek yatmaktan daha fazlasını yapacaktır."

Hakaretlerle uğraşmak istemediğimden, daha acil meselelere geçtim. "Bir saat içinde yola çıkarsan, ilk uçağa yetişip Oklahoma City'ye varabilirsin."

Kapıya doğru ilerlerken yanımdan geçip gitti, ama eşiğin yarısına geldiğinde durdu ve geri döndü. "Ah, Rebecca?"

Tanrım, yardım et, eğer onun son sözü söylemesine izin vermek onun gitmesi için gerekiyorsa, öyle olsun.

"Ne, Aaron?"

"Son altı aydır sekreterimle yatıyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Normal gibi." Başımı salladım. "İyi yolculuklar."

Boynuna ve yüzüne kızarıklık yayıldı, sadakatsizliğini itiraf etmesine rağmen ben hiç aldırış etmediğim için soğukkanlı tavırları kayboldu. Geçmişimi düşünürsek, bunun bende bir duygu uyandırması beklenirdi, ama Aaron'a karşı tamamen kayıtsızdım. Kendime dürüst olursam, ona karşı uzun zamandır, belki de en başından beri böyle hissediyordum.

Kapının çarpması beni kendime getirdi ve sonunda özgür olduğumu anladım.

Anında, artık uzlaşmayacağım, taviz vermeyeceğim kararını verdim. Tek bir hayatım vardı ve kendime, mutluluk getirmeyen şeylere daha fazla zaman harcamamayı borçluydum.

BÖLÜM 14

Tucker

Bex beni öpmek üzereyken onu ittiğime inanamıyorum.

Bütün gece, dudaklarının dudaklarıma değmesine ne kadar yaklaştığımı düşünerek uykusuz bir gece geçirdim. O lanet yüzük cildime değmeseydi muhtemelen durmazdım, ama yine de bu sabah pişmanlık içinde yüzerdi, sadece farklı bir tür pişmanlık.

Bu kasabadaki neredeyse herkes tarafından aldatıcı olarak gösterildikten sonra, Bex'i de benimle birlikte batırarak bu inancı doğrulamak niyetinde değildim.

O nişanlıydı. Bu, onun yasak bölge olduğu anlamına geliyordu.

O yüzüğü ona veren adamın, her emrine körü körüne itaat etmesini beklemesi ve bunu yapmadığında ona saldırması önemli değildi, çünkü Bex onun teklifini kabul etmişti. Bex kendi seçimini yapmıştı.

Belki de bu, ona yaşattığım yılların acısı ve onun hayatına devam ederken ellerim bağlı bir şekilde oturup izlemek zorunda kalmamın cezasıydı.

Bu akşam prova yemeği vardı, yarın da düğün. Sağdıç olarak nedimesine eşlik etmekten başka, mesafemi korumaya yemin ettim. Kendime böyle işkence etmeye devam edemezdim. Bizim bir geleceğimiz yoktu. Brooke kasırgası hayatıma girip beni sürükleyip götürdüğünden beri yoktu.

Ön kapı çalındı ve ben inleyerek yataktan yuvarlandım. Muhtemelen Mac, Bex'i dans pistinde gördükten sonra tüm ayrıntıları öğrenmek için gelmişti

dans pistinde gördükten sonra tüm ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Kendi aşk hayatıyla ilgilenmesi gerekirken benimkine bu kadar takılmamalıydı.

Ama ona biraz anlayış gösterecektim, çünkü Rust Canyon'a gelmeden önce gerçek dostluğu bilmiyordu. Artık bildiği için, ilişkimizde üzerine düşeni yapmak için elinden geleni yapıyordu. Saatime baktığımda sabahın sekizinde gelmesine biraz kızmış olsam da, beni önemseydiğini takdir ediyordum. Dahası, Bex'i de önemseydi.

Dün gece giydiğim kot pantolonumu giyerek evin içinde ağır adımlarla yürüdüm. Yorgun gözlerimi parmaklarımla ovuşturarak kapıyı açtım. "Bak dostum, dün gece olanlar...

..."

Karşımda duran kadını görünce sözler dilimde dondu.

Onun orada olmadığını hayal etmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. "Rose?"

Bex'in annesi selam vermek için başını eğdi. "Günaydın, Dr. Grant."

Bana bu kadar resmi hitap etmesine şaşırarak kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var? Tıbbi bir sorun mu var?"

"Öyle bir şey yok." Rose ellerini belinin önünde birleştirdi. "Sohbet edelim diye ummuştum."

Konuşmak. Kahretsin. Bex'le dün gece öpüşmek üzere olduğumuz haberi kasabada yayılmış mıydı? Rose Crawford, Rust Canyon'un en saygın vatandaşlarından biriydi ve onun kusursuz itibarını, kızıyla olan ilişkimle ilgili dedikodular ve spekülasyonların lekelemesini istemiyordum.

Onun girmesi için kapı çerçevesinden çekildim. Soğuk bahar havası onunla birlikte içeri girince, gömleksiz olduğumu fark ettim. Kapıyı kapattıktan sonra oturma odasına doğru işaret ettim. "Lütfen rahat ol. Bu sabah misafir beklemiyordum ve giysilerim biraz uygunsuz."

"Tabii ki." Rose beni geçerek kanepeye oturdu. Hızla yatak odasına koşarak temiz bir tişört giydim ve ona katıldım.

Gerginlik beni sardı ve misafirim karşısındaki koltuğa oturur oturmaz dizlerim titremeye başladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Rose?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kızım hakkında konuşmak istiyorum."

Tahmin etmiştim.

"Tamam." Tek kelimeyle başımı sallayarak ona konuşması için izin verdim.

"Onun bunca zamandır uzak durmasının sebebi sensin, bu bir sır değil." Utanç, içimi yakıp kavuran bir ateş gibi yandı. "Aranızda ne olduysa, bu benim meselem değildi, o yüzden karışmadım." Bir an durakladı. "Ama bu bugün sona eriyor. İkinizin birbirine ait olduğu bu kadar açıkken artık sessiz kalmayacağım."

Elimi yüzümden geçirdim. "Onu seviyorum." Rose'un kızına çok benzeyen kahverengi gözleri, sözlerim üzerine yumuşadı. "Ama ona seçim yapmasını istemeyeceğim. Zaten yeterince zarar verdim. Onun kurduğu hayata el bombası atan adam olmak istemiyorum."

"O bizden biri değil." *Kim* olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Bex'e bağırdığı görüntüsü, gözlerimi her kapattığımda aklımdan ıkmiyordu.

"Mac ve Jenner da yle." Kardeşimin adını da ekledim. O burada yaşamıyor olabilir, ama ailemizden biriyle evlendi.

"Belki yle," diye kabul etti Rose. "Ama onlar iyi adamlar. Aaron gibi değil." Dudakları limon emmiş gibi büzüldü.

Sesindeki küçümseme o kadar alışılmadık bir şeydi ki beni şok etti. Tek çocuğunu benden uzaklaştırdığım için benden nefret etmek için her türlü sebebi vardı, ama bana kasabadaki herkese davrandığı gibi, her zaman nazik davranmıştı. Aaron, kızının eski sevgiliyle bu duygularını paylaşacak kadar onu sevmemesi için ona oldukça derin bir iz bırakmış olmalıydı.

"Bex mutlu değil, Tucker. Bu hafta benimle geçirdiğin zamandan daha fazla zaman geçirdiğin halde bunu göremediğini söyleme."

"Onun teklifini kabul etti, Rose." Bu sözlerin gerçekliği içimi burktu. "Başka bir adamla hayatına devam etmesini saygıyla karşılamalıyım."

"İstediğin kadar saygı duy, ge adam, ama gerçek şu ki, Aaron bizi şereflelendirmeden önce de Bex kendi duygularını sorguluyordu."

Elimi göğsüme, acıyana kadar bastırdım. Boğazım düğümlenmişti, "nemli değil," dedim.

Rose mırıldandı, gözleri beni eleştirel bir şekilde taradı.

Bex'i bırakmanın beni öldürdüğünü göremiyor muydu? Onu geri kazanmak için sonsuz aşkımın asla yeterli olmayacağını bilmek? Kimse onun yerini kalbimde alamayacağı için

kalbimde onun yerini kimse alamayacağı için hayatımın geri kalanını yalnız geçireceğimi bilmenin beni öldürdüğünü göremiyor muydu?

"Bu sabah gitmiş olması önemli mi?"

O koltuğumda sıçradım. Artık dikkatimi çekmişti.

"Ve dün öncesinde hiç görmediğim ve duymadığım bir nişan yüzüğü gizemli bir şekilde kaybolmuş?"

Umut göğsümü mengene gibi sıktı, sözlerim boğuk çıktı. "Öyle mi?"

O yüzük, on uzun yıl sonra dün gece onu ilk kez öpmemi engelleyen bariyerdi. Bex onu taktığı sürece, o çizgiyi aşmayacaktım. Ama Rose'un söylediği doğruysa... Bu, işleri kesinlikle değiştirirdi.

Rose'un dudaklarında saf memnuniyetten doğan bir gülümseme belirdi. "Duyduğuma göre, dün gece ikiniz çok samimi görünüyormuşsunuz."

Aha! Bar'daki dansımız ve muhtemelen neredeyse öpüşmemiz hakkında ona haber ulaşmıştı. Rust Canyon'daki dedikodular saat gibi işliyordu.

"Geçmiş affetmeseydin, kızımın kollarına atlayacağını hayal bile edemiyorum."

Başımı sallayarak cevap verdim, "Öyle yaptık. Ama sakıncası yoksa, bunu ikimizin arasında kalmasını isterim."

"Haklısınız." Rose ayağa kalktı ve ben de yıllarca bir beyefendi gibi davranmak için şartlandırıldığımdan, refleks olarak ayağa fırladım. Elini koluma koydu ve hafifçe sıktı. "Onu mutlu edin. Bunu yapabilirsiniz, benimle hiçbir sorunuz olmaz."

"Evet, hanımefendi." Başımı eğdim.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Elini benden çekip kapıya doğru yürüdü, ben de kapıyı açmak için adımlarımı hızlandırdım.

Heyecan damarlarımdan akıyor olsa da, aklımda hala bir soru vardı. "Neden?"

Rose durdu ve bana döndü. "Anlamadım?"

Derin bir nefes verdim. "Muhtemelen hediye atın dişine bakarak aptallık ediyorum, ama bilmem gerek. Kızınızın kalbini kıran ve onu uzaklaştıran benken, neden buraya gelip bana tüm bunları anlattınız? Onu incitmem affedilemezdi, ama siz burada, onun için savaşmam için beni ikna etmeye çalışıyorsunuz. Anlamakta zorlandığım için beni affedin, çünkü bu hiç mantıklı gelmiyor."

Kahverengi gözleri nemlendi ve sesi duygu dolu bir şekilde, "Çünkü sen onun tek büyük aşkımsın," dedi.

Sözlerinin ağırlığı göğsüme çarptı ve beni yere devirecekti. Bex'in kalbimde aynı yeri işgal ettiğini inkar edemezdim. Bu yüzden onu unutamadım, bu yüzden onu sevmekten vazgeçemedim ve bu yüzden onu elde edemezsem başka kimseyi istemedim.

Rose, yüzümde yazan gerçeği görmüş olmalıydı, çünkü gülümsedi. "Ben, insanın hayatında sadece bir tane aşk bulacağına inanıyorum. Ben kendiminkini kaybettiğim için, Bex'in kaybına verdiği tepkiyi hiç sorgulamadım. Bu, hayatının geri kalanında yas tutacağın bir şey, ruhunun derinliklerine kök salmış bir acı, çünkü ruhun ikiye bölünmüş gibi."

Ağzım açık kaldı. Bex'i kaybetmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak tarif etmişti. Sadece geçmişte değil, bu hafta onun bir daha asla benim olmayacağını anladığımda da.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısınız?" Ben şaşkınlık içinde sessiz kalırken, o devam etti: "Diğer yarın hala bu dünyada yaşıyor. Kaybettiğini sandığın bir parçanı geri kazanma şansın var. Hepimiz bu kadar şanslı değiliz."

İlk gözyaşı sonunda serbest kalarak yüzünden süzüldü. Rose yirmi yılı aşkın süredir duldu ve kocasının kaybının onu hala derinden etkilediği belliydi.

"Akıllıysan, ona tüm gücünle sarıl ve bir daha asla bırakma."

Derinden sarsılmıştım, zar zor başımı sallayabildim. Mesajını iletmış olmaktan memnun olan Rose arabasına doğru yürüdü. Lastiklerinin altında çakılların çıtırdaması beni kendime getirdi ve kararlılığım yeniden yüzeye çıktı.

Son engel ortadan kalkmıştı ve artık önümde hiçbir engel kalmamıştı.

Ruhumun diğer yarısını geri alma zamanı gelmişti.

Prova samimi bir ortamda gerçekleşti; sadece düğün davetlileri ve yakın aile üyeleri için düzenlenmişti, ama bu sessiz geçtiği anlamına gelmiyordu. Colt ve Harper'ın çocukları birbirlerini kovalayarak koşturuyorlardı ve çığlık çığlığa

kahkahaları havayı deliyordu, kimse çok aldırış etmiyor gibiydi. Özellikle Daisy Sullivan, gözlerinde özlemle onları izliyordu, muhtemelen çocuklarının çiftlikte küçükkenki halini hatırlıyor ve torunlarının bir an önce doğmasını umuyordu.

Çocukları her zaman sevmişimdir, ama kendi çocuk sahibi olma umudumu uzun zaman önce yitirdiğim için, bu boşluğu önce en küçük hastalarımınla, sonra da kız kardeşimin üç çocuğuyla doldurdum. Çok geçmeden kapımda olacaklardı, en sevdikleri amcalarıyla birkaç hafta kırsalda geçirmek için. Jenner'ın iki erkek kardeşi ve evli bir kız kardeşi olduğu için bu unvan benim için çok değerliydi, bu sayede o tarafta üç amcam vardı ve onları sevmek için sabırsızlanıyordum.

Artık geleceğim için sınırsız olanaklarla, bir gün Bex ile bir aile kurma heyecanı içime sızmaya başladı.

Barrett, ablasına yetişmeye çalışırken küçük bacaklarını hızla sallıyordu ve biz papazın gelmesini beklerken, toplananların etrafında yaptıkları sayısız turdan birinde yanımızdan geçerken onu kollarımın arasına aldım. "Yakaladım!"

Tören provasını yaptıktan sonra, akşam yemeği için kurulan masaların arasında onu uçak gibi uçurunca kıkırdadı.

Aubree, kardeşinin gördüğü özel ilgiyi fark etti ve kollarını havaya kaldırdı. "Ben de uçmak istiyorum!"

Mac de kavgaya katıldı, kolunu kız kardeşinin beline doladı ve ayakları yerden kesilene kadar havaya kaldırdı, sonra biz iki yetişkin erkek çok daha hızlı bir şekilde kovalamaca oyununa devam ettik.

Kadınlara hızlıca baktığımda, hepsinin yaptıkları işi bırakıp bizim gösterimizi izlediklerini fark ettim. Bex'in pembe dudaklarında hüznü bir gülümseme belirlediğinde, içimde zafer duygusu uyandı. Acaba bir zamanlar birlikte hayal ettiğimiz geleceğin gözlerinin önünde canlandığını, benim nasıl bir baba olacağımı önceden gördüğünü mü düşünüyordur diye merak ettim. Önümüzdeki yılları, sevdiğimiz kadınlarla yarattığımız çocuklarımızı kollarımızın altında tutarak, en iyi arkadaşımınla aynı bahçede kovalamaca oynayarak geçirmekten başka bir şey istemiyordum.

"Siktiğimin herif! Başım dönüyor! Bırak beni!"

Donakaldım. Barrett'ın bağırarak söylediği sözler o kadar yüksekti ki herkesin duyduğuna şüphe yoktu. Gözlerim Bex'e takıldığında, ağzını kapattığını ve kahkahasını tutmaya çalışırken vücudunun titrediğini gördüm. Bakışlarımı onun sağına çevirdiğimde Harper'ın hiç de eğlenmediğini fark ettim.

Çocuğu ayağa kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve titrek vücudunu sabit tutmak için elimi üzerine koydum. "Derin nefes al, dostum." Onun kusmamasını umut ederek çaresizce dua ettim. Harper, çocuğun adımı küfürle karıştırmasına kızmışsa, bir de üzerine kusmasını eklemek istemezdim.

Barrett'in göğsünün inip kalkması düzeldi ve cesaretimi toplayarak sordum: "Dünya dönmeyi bıraktı mı?" Yavaşça başını salladı, ben de poposuna hafifçe vurdum. "Tamam o zaman. Gidin buradan."

O bir ok gibi fırladı ve Mac'in Aubree'yi bıraktığı yere doğru koştu. Aubree, küçük kardeşinin peşinde olduğunu görünce çılgılık attı ve ikisi önceki kovalamaca oyununa devam etti.

En iyi arkadaşım yaklaşıp, çocukları izlerken omzuma elini koydu ve yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. "Vay canına, çok eğlenceliydi. Bana da onlardan lazım."

Ben güldüm. "Bunu bana söylemen gerektiğini sanmıyorum."

"Biliyor musun? Haklısın." Yanımdan ayrıldı, gelinine doğru yürürken bağırdı, "Aspen, tatlım? Bu gece bebek yapalım mı?"

Sanırım bir bebek doğurtmanın travmasını çabucak atlatmıştı.

Kahkahalar yükseldi ve zavallı Aspen yüzünü iki eliyle kapamadan önce parlak bir kırmızıya döndü.

Jett başını geriye attı ve inledi. "En azından önce evlenebilir miyiz?"

Mac, müstakbel kayınpederinin yönünü işaret etti. "Baban çok haklı. Yarın gece, tamam mı bebeğim?"

Aspen yüzünü açtı ve nişanlısına gözlerini devirdi. "Tanrım, beni bu saçma adamdan kurtar."

"Eeeee." Mac ona umutla baktı. "Bu evet mi?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi, muhtemelen onun tuhaflıklarıyla başa çıkmak için sabır toplamaya çalışıyordu. Bazen, şu anki gibi, biraz abartılı oluyorlardı.

"Bu 'bunu özel olarak konuşalım' demek."

Mac dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. "Bu hayır demek gibi."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana doğru yürüdü. "Durum iyi görünmüyor dostum. Belki sen kız arkadaşını ikna etmekte daha şanslı olursun."

Adama hakkını vermem gerek. Bex ve benim yeniden bir araya gelebileceğimize olan inancı hiç sarsılmamıştı. Ben vazgeçtiğimde bile.

O iyi bir arkadaştı. İsteyebileceğim en iyi arkadaş.

Omzuna hafifçe vurarak cevap verdim, "Çok ileriye düşünmemeliyim. Adım adım ilerleyeceğim."

"Dickhead ortada yok," diye düşündü, orada bulunanları gözden geçirerek. Yüzümde otomatik bir gülümseme belirdi. "Evet."

"Bununla ilgili bir şey biliyor musun?" Omuz silktim.

"Olabilir."

Genelde neşeli bir adam olmasına rağmen, Mac dışlanmaktan nefret ederdi.

Hırlayarak, doğrudan önüme geldi. "Şey, pardon?"

"Sorun mu var, Mac?"

İnanmazcasına alaycı bir kahkaha attı. "Bir sorun olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu bilgiyi - sanırım - isimsiz bir kaynaktan aldığında ilk arayacağın kişi ben olmalıydın, çünkü şu anda çok belirsiz konuşuyorsun. Bu arkadaşlık böyle yürür. Birbirimize tüm önemli gelişmeleri, *özellikle* de Bex'le ilgili olanları anlatırız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak meydan okurcasına sordum: "Oh, tıpkı onun erkek arkadaşı, daha sonra nişanlısı olduğu ortaya çıkan adamın her an gelebileceğini söylediğin zaman gibi mi?"

Mac, savunacak bir şeyi olmadığını fark edince yüzü kızardı. "Bunu bana hiç unutturmayacaksın, değil mi?"

"Hayatta olmaz."

"Adil." Başını salladı. "Peki, plan ne?"

Ona sert bir bakış attım. "Söylersem o koca çeneni kapalı tutabilir misin?"

Kendini işaret etti. "Kiminle konuştuğuna bak. Ben neredeyse insan kasası gibiyim."

"Daha çok heyecanlandığında üzerine işeyeceği köpek yavrusu gibisin," diye mırıldandım.

"Duydum."

"Duymak için söyledim," diye karşılık verdim.

İç çekişi o kadar dramatikti ki gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Planı söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Bu noktada çok meraklandım."

"Tamam, söyleyeceğim, ama sadece söylemezsem, düğünün için bu etkinliğe odaklanmak yerine bütün gece beni rahatsız edeceksin diye söylüyorum."

Mac'in gülümsemesi o kadar genişledi ki yüzü neredeyse ikiye ayrıldı.

"Beni çok iyi tanıyorsun.

Bu yüzden en iyi arkadaşız."

"Onun Chicago'ya dönmesine sadece bu gece ve yarın var, değil mi?" Mac o kadar coşkuyla başını salladı ki, kolaylıkla bir bobblehead figürüne benzeyebilirdi. "Zamanımız kısıtlı, ağır silahları kullanmam gerekecek. Ben senin sağdıcın olabilirim, ama onun da eşlikçisiyim. Yani, senin yanında olmam gerektiğinde, onun yanında olacağım ve ona hala aşık olduğu adamın ben olduğumu hatırlatmak için elimden geleni yapacağım."

"İyi bir temeli var. Ve bu, bir mimarla evlenmek üzere olan birinden gelince çok şey ifade ediyor. Ama yarından sonra ne olacak? Onu öylece bırakacak mısın?"

Bu kısmı henüz tam olarak çözememiştim. "Ondan kalmasını isteyemem. Kendi hayatını kurdu."

Gözleri fal taşı gibi açılan Mac, yüksek sesle nefes aldı. "Aman Tanrım. Bu, onunla birlikte gideceğin anlamına mı geliyor?"

"Ben bu muayenehanenin kıdemli doktoru olduğum için bu o kadar kolay değil. Felicity'yi yüzüstü bırakamam." Karşı karşıya olduğum zorlu mücadelenin farkına varınca içimden bir iç çekerek dedim. "Bilmiyorum. Daha önce de uzun mesafeli bir ilişki yaşamıştık. Belki her şeyi hallederken bunu tekrar yapabiliriz."

O burun kıvrıldı. "Evet, geçen sefer denediğinizde *çok* iyi sonuç vermişti."

Neden yürümediğini hatırlayınca çenem sıkıştı. "Bu sefer farklı olacak."

"Muhtemelen haklısın. İki kez uyuşturulup hayali bir bebeğin babası olduğuna inandırılma ihtimalin, yıldırım çarpma ihtimalinden daha düşük olmalı."

"Sen bir kasa gibi olabilirsin, ama moral konuşmalarında berbatın tekisin," dedim ve yanından geçtim.

"Pratik yapmaya devam edeceğim!" Mac arkamdan seslendi.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım, ama sadece bir anlığına. Bex'ten başka bir şeye odaklanarak daha fazla zaman kaybedemezdim.

Saat işliyordu.

BÖLÜM 15

Bex

Vaiz yarınki törenin temel kurallarını anlatırken ben dalmıştım. Sabahleyin çiçeklerle kaplanacak olan ahşap çardakların iki yanında, kıpır kıpır Aubree ve Barrett de dahil olmak üzere tüm düğün konvoyu duruyordu.

Aklım dün gece olanları tekrar tekrar canlandırıp, o aptal yüzüğü takmasaydım ne olurdu diye düşünmekten kurtulamıyordu. Yüzüğün ağırlığı olmadan kendimi o kadar hafif hissediyordum ki, ayaklarımın yere basıyor olması bile mucizeydi.

Hayatımın en iyi kararı Aaron'la ilişkimi kesmekti. Onun evlilik teklifini kabul ederken ne düşünüyordum bilmiyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, iş ile zevki karıştırmanın - ki pek de zevkli bir şey yoktu - ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Bu, ofis dışında bir hayatımın olmamasını sağladı. Aaron durmadan işten bahsederdi ve ben de aynı alışkanlığı edindim. İş arkadaşınla çıkarken ayrı bir ev hayatın olamaz. Bu kadar çok ihtiyaç duyduğum bakış açısını kazanmak için sadece biraz uzaklaşmamın yeterli olması çok çılgınca.

Sağımdan gelen bir dürtmeyle başımı kaldırdım. "Ne?"

Penny çenesini çardak yönüne doğru çekti. "Sıra sende."

"Uyandım mı?" Ne dediğini anlamadım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Prova bitti."

"Oh!" Düşüncelere dalmışken her şeyi kaçırdığımı fark ettim.

Dönerek, yarın sandalyeleri yerleştirmek için yere çakılmış kazıklara bağlanmış iplerle işaretlenmiş koridorda yürümeye başladım, ama bir boğaz temizleme sesi beni durdurdu.

"Bir şey mi unuttun?" O yumuşak ses bal gibi kulaklarımda yankılandı.

Yutkunarak, cesaretimi toplayıp omzuma bakınca Tucker'ın arkamda durduğunu gördüm, göz kamaştırıcı gülümsemesi kalbimi çarpıtiyordu.

Orada donakaldım, düğmeleri ilikli gömleği ve pantolonuyla ne kadar yakışıklı görüldüğüne bakınca ağzım kurudu. Hatta, bu adamın yeni ve gelişmiş hali, genç halinden bile daha çekiciydi ve içimdeki genç kız onun kollarına atılmak için çığlık atıyordu. Kendimi gerçekten ait hissettiğim tek yer orasıydı.

Onsuz geçen her gün, su altında nefes almaya çalışmak gibiydi.

Bana kolunu uzattığında, on yıldır ilk kez ciğerlerim temiz hava ile doldu. Elimini dirseğinin kıvrımına kaydırdığımda, titrek nefesinden onun da benzer bir tepki verdiğini anladım.

Sözsüzce, beni nazikçe koridorda ilerletti. Onun yanına yaslanma, onun sağladığı rahatlığa kendimi bırakma isteğiyle mücadele ettim, çünkü onun beni asla düşürmeyeceğini biliyordum. Koluna daha sıkı sarıldım, çünkü kolumu gevşetirsem kaybolacağından korkuyordum. Onun memnuniyetle mırıldanması, bunun onu rahatsız etmediğini gösteriyordu.

Yürürken, serbest elini kaldırıp benim elimi tuttu, başparmağıyla dalgın dalgın çıplak yüzük parmağımı okşadı.

Yüzüm kızardı ve gözlerim yere indi. "Bu sabah, ilişkimizi bitirdikten sonra gitti."

Tucker'ın mırıldanması, itirafıma tek yanıt oldu ve bu beni deliye çevirdi, ne düşündüğünü merak ettim.

Umursuyor muydu? Yeni bekarlık durumum onun için bir şey değiştirmiş miydi? Dün geceki neredeyse öpüşmemiz benim zihnimde olduğu gibi onun zihninde de tekrar tekrar oynuyor muydu?

Sonra en büyük soru geldi: O da beni benim onu sevdiğim gibi seviyor muydu?

Cevabın hayır olması durumunda kırılğan kalbim bir darbe daha kaldıramayacağı için bunu sormaya cesaret edemezdim.

Çizili koridorun sonuna geldiğimizde, Aspen ellerini çırttı. "İçkiler, sonra akşam yemeği?"

Mac arkadan beline dolandı ve boynunun yanına bir öpücük kondurdu, sonra pek de sessiz olmayan bir sesle, "Ben direkt tatlıya geçmek istiyorum"

" dedi. Bakışları Tucker ve benim durduğum yere kaydı ve kaşlarını oynattı. "Anladın beni."

Arkamızdan Colt homurdandı, "Hepimiz ne demek istediğini biliyoruz. Birkaç saatliğine pantolonunun içinde tut."

"Ama çıkardığımda çok daha eğlenceli oluyor." Aspen kollarını çekip ona şakacı bir şekilde vurunca, Mac'in yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

Gülümsemeden edemedim. Genç ve taze yüzlüydük, benim gelecek planlarım bir erkek etrafında dönerken, Aspen'inkiler kariyerine odaklanmıştı. Tucker ve ben, onunla pikabın arkasında oynamak dışında hiçbir aktiviteden onu dışlamadık ve o da üçüncü tekerlek olduğu için bir kez bile şikayet etmedi.

Şimdi ise, onu tamamen seven bir adama sırlıslıkla aşık olan oydu ve ben, kenardan izleyen bekar arkadaşıyım.

Rol değişimi garipti ama hoş değildi. En iyi arkadaşımın mutluluğu benim mutluluğum oldu. Mac'in onun seçtiği partner olarak, yarından sonra benim yerime onun bir numaralı sırdaşı olmaya tamamen hazır olarak, bu dünyanın ona sunabileceği en iyi şeyleri istedim - tabii o hala benim yerime geçmemişse.

"Birlikte çok sevimli değiller mi?" Tucker kulağıma fısıldadı.

Hüzünlü bir iç çekişle cevap verdim. "Evet, gerçekten öyleler." "Bir içki ister misin? Ben ısmarlarım."

Dudaklarımdan kahkaha döküldü. "Öyle mi?"

Mac'in tüm düğünün masraflarını karşıladığı bir sır değildi. Ailesinin gelişen otel işleri sayesinde ömür boyu harcayamayacağı kadar çok parası vardı ve Sullivan ailesi de iyi durumda olsalar da, onlara bu masrafı yüklemek istemiyordu. Aspen'den, Jett'i ikna etmenin oldukça zor olduğunu duymuştum. Rust Canyon'daki çoğu insan gibi o da gururlu bir adamdı, ama sonunda, tek kızının düğünü için ayırdığı parayı kasabanın hayır işlerine aktarmaya karar verdiler. Mac ve Aspen yardımsever insanlar olduğu için bu herkes için kazançlı bir durumdu ve Jett de anlamlı bir şekilde katkıda bulunduğunu hissedebiliyordu.

Tucker bana çekici bir gülümseme attı ve ben bayılmamak için kendimi zor tuttum. Sonra çimlerin üzerinden bağıınca neredeyse yerimden sıçradım: "Hey, Mac!"

Mac, konuşmanın ortasında olmasına rağmen her şeyi bırakıp arkasını döndü. "Ne oldu?"

"Bu partide en güzel kıza bir içki ısmarlamak istiyorum."

Neden bu kadar insanın önünde bana güzel dediğini duyunca bir ergen gibi kızardım ki?

Mac'in kahverengi gözleri parladı. "Beni takip eder misin?" Sanki bir restoranda müşterilermişiz gibi, Mac bizi geçici bir barın kurulduğu yere götürdü.

Yerleşince, bekleyen barmene kenara çekilmesini işaret etti. "Bunlar VIP'ler, ben hallederim." Zavallı adam çok şaşkın görünüyordu ama Mac'in yerine geçmesi için kenara çekildi.

Mac elini göğsüne koyarak başladı, "Sullivan Çiftliği'ne hoş geldiniz. Ben Mac, bu akşam size hizmet edeceğim. Sunduğumuz her şey en kalitelidir. Ne alırsınız?"

Damattan barmene ani dönüşüne gülmek imkansızdı. Aspen'in hayatı böyle bir şapşal ile evlendiği için asla sıkıcı olmayacaktı. Onun için buna çok sevindim, günlerinin kahkahalarla dolu olacağını biliyordum.

Tucker dirseğini barın kenarına dayadı. "Varsa Macallan alayım."

"Dostum, çok zekiceydi." Mac, Tucker'ın yumruğuna çarpmak için tezgahın üzerinden yumruğunu uzattı.

Tucker onu eğlendirmek için en iyi arkadaşının yumruğuna kendi yumruğunu vurdu. "Peki, var mı yok mu?"

Mac, karakterinden çıktığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, evet, tabii ki. Mümkünse söyleyeyim, mükemmel seçim efendim." Viskiye bardağa doldurdu ve uzattı. "Ve size ne alırsınız hanımefendi?"

Seçenekler sonsuzdu, ama onu kokteyl yapması için zorlamak istemedim. "Votka ve kızcık suyu olabilir mi?"

Elini göğsüne bastırarak bir adım geriye sendeledi. "Beni incittiniz."

Neredeyse bir bardak votkayı döküp üzerine bir miktar kızcık suyu eklediğini görünce ağzım açık kaldı.

"Şey..." Akşam yemeği servis edilmeden beni yere yapıştıracak olan içkiye baktım.

Tucker viskisini masaya koydu ve Mac'e içkimi vermesini işaret etti. Merakla sessizce izledim, bardağı dudaklarına götürdüğünü, yarısını içtiğini ve sonra Mac'e geri verdiğini gördüm.

"Kalanını kızcık suyu ile doldur."

Mac hatasını fark etti ve başını salladı. "Biliyor musun? Bu benim hatam. Özür dilerim." Alkolün etkisini azaltmak için içkime daha fazla meyve suyu ekledi.

Kabul edip karışımı kontrol etmek için bir yudum aldığımda, Tucker tepkimi dikkatle izledi. Dudaklarımı yalayıp, "Güzel," dedim.

"İyi akşamlar, siz ikinize." Mac bizi uzaklaştırırken göz kırptı.

Tucker beni uzaklaştırırken göğsü gürledi. Fısıltıyla, "Boynunu kırmalıydım. Randevumu sarhoş etmeye çalışıyor." dedi.

"Oh, ben senin randevun değil miyim?"

Yanımdaki adam, onun sessizce söylendiğini duyduğumu fark edince durdu. İçkisini tutmadığı eliyle dirseğimi kavradı. "Bu düğüne eşin yok, değil mi?"

Başımı yavaşça iki yana salladım ve gözlerimi onun sıcak mavi bakışlarına kaldırdım.

"O zaman karar verilmiştir. Randevum sensin." "Bu kadar mı?" diye meydan okudum.

"Sorun olmazsa tabii?" Kaşlarını kaldırdı. Sorun olur muydu?

Daha on iki saat önce nişanlılığımı bozmuştum. Kaybettiğim aşkı yeniden canlandırma fikrine kapılmak pek akıllıca bir hareket değildi. Hele de iki gün sonra ayrılmak üzereyken.

Bu Oklahoma'ya son ziyaretim olmayacaktı; buna çoktan karar vermiştim. Bu çekim çok güçlüydü, köklerim sandığımdan daha derindi ve kendime dayattığım sürgünün sebebi artık yoktu.

Yıllar önce bir kenara koyduğum kitabın yeni bir bölümünün başlangıcı olduğunu düşünmeden edemedim. Hikaye bir süreliğine yolundan sapmış, önemsiz yan karakterler bir süre kahramanın dikkatini çekmiş olabilir, ama kahraman tüm bu süre boyunca kararlı kalmış, onun geri dönüp —eve ve kollarının arasına dönmesini bekledi.

Onun, tüm ortak anılarımızın bulunduğu bu yerde beni kucaklamasına izin vermek, serbest bırakırsam beni yok edeceği korkusuyla derinlere gömdüğüm duyguları uyandırdı. Kendi hatamız olmadan kaybettiğimiz şeyi geri kazanmak istemek o kadar yanlış mıydı?

Sonraki iki gün bir deneme süresi sayılabilirdi. O kıvılcımın etrafımızdaki dünyayı ateşe verip vermeyeceğini, küllerimizden her zamankinden daha güçlü bir şekilde yükselip yükselemeyeceğimizi görmek için.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, kazanacak çok şeyim vardı.

"Bex?" Tucker, belirsiz bir sesle adımı söyledi. Gözlerinde yazan reddedilme acısı, kararımı vermemde etkili oldu.

Haydi bakalım.

"Senin randevun ben olacağım."

Tucker, akşam yemeği servis edilmesini beklerken masanın ortasındaki çiçek aranjmanından bir çiçek kopardı. Şaşkınlıkla başımı eğdiğimde, bana sadece gülümsedi.

Parmakları yanağımın üzerinde hafifçe gezindi ve onun dokunuşuna içimden bir iç çekiş kaçtı. Alışkın bir hareketle, saçlarımın gevşek tellerini kulağımın arkasına itti ve pembe gülün sapını kabuğun üzerine yerleştirip yerine sabitledi.

"Güzel." Güneş battığı için loş ışıktaki gözleri adeta parlıyordu.

Bu hareket romantikti, hatta samimiydi ve o çiçeği değil, beni kastettiğini bildiğim için karnımda kelebekler çırpınıyordu.

Ayrı kaldığımız süre boyunca gerçekten yaşamamıştım. Tucker Grant'in beni evreninin merkeziymişim gibi bakmasıyla hiçbir şey kıyaslanamazdı. Gizlemeye çalışmadığı sevgisi, sıkıcı hayatıma renk kattı, her şeyi o kadar canlı gösterdi ki, neredeyse bunaltıcıydı.

Böyle bir seçenek varken, nasıl şehirde hayatımı çalışarak geçirebilirdim?

Son on yılda çok olgunlaşmıştım, her günün böyle olacağına inanacak kadar naif değildim. Ama bu anları bir araya getirebilirsek, on yıl boyunca geçmişin acısını silmek için dua ettikten sonra bir mucize gibi gelen bu anları, aradaki o kadar da iyi olmayan anları atlatmam için yeterli olabilir.

Bu umutla cesaretleterek, kulağına yumuşakça konuşmak için eğildim. "Seni hırsız sanmazdım." Parmaklarım tereyağı yumuşaklığındaki gül yapraklarının üzerinde süzüldü.

"Normalde hırsız olmazdım, ama sen etrafımdayken aklımı kaçırıyorum." Derin sesi bacaklarımın arasına yerleşti.

Bu adamın beni tahrik etmesi hiç zor olmamıştı. Ve biz hiç sevişmemiştik bile. Bana sorarsan lanet olası bir trajedi. Özellikle de

vasat seksin fazlasını katlanmak zorunda kaldığımda.

Bir zamanlar paylaştığımız kimya, bizi çevreleyen gergin havada hâlâ dolaşıyordu. O zamanlar olduğu kadar patlayıcı olsaydı, anlaşılmayı imzalamamış olsak da, hemen hemen her şeyi yapmış olacaktık. Nadir bir zevk beni bekliyordu.

Bu düşünce beni durdurdu.

Chicago'ya dönmek için uçağa binmeden önce, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde Tucker'la yatmayı ciddi olarak mı düşünüyordum?

Evet. Cevap kesin bir evetti.

Hayatımın geri kalanını, ruh ikizimle o düzeyde bir bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden geçiremezdim. Sadece bir kez olsa bile.

"Kalıcı kalem ödünç alabilir miyim?" Tucker, gece sona ererken, tatlı tabaklarımız boş bir şekilde önümüzde dururken seslendi.

Yan masadan Daisy cevap verdi: "Mutfakta var." Tripp koltuğundan fırladı. "Ben getiririm."

Tucker'ın gülümsemesi gözlerine kadar uzandı, göz çevresi kırıştı. "Onu sevdiğimi biliyordum."

Başımı yana eğdim. "Kaleme ne ihtiyacın var?"

"Görürsün."

Şüphe beynimin arkasında kıpırdadı ve ona parmağımı salladım. "Bir şey çeviriyorsun."

Omuzlarını silkti. "Belki."

Tripp, verandanın merdivenlerinden atladı ve oturduğumuz yere koştu, kalemi Tucker'ın bekleyen avucuna bıraktı.

"Teşekkürler dostum."

"Ne zaman istersen." Tripp şapkasını hafifçe kaldırdı.

"Elini ver," dedi Tucker yumuşak bir sesle. Sol elimi uzattığımda başını salladı. "Diğeri."

Diğerini mi? Kalın alçıya sarıldığını unutmadığını biliyordum.

"Hadi," diye ısrar etti, tereddütümü hissederek.

Gözlerim masanın diğer tarafına kaydı, Aspen'in neler olduğunu anladığını görmek için, ama o sadece omuz silkti. Mac ise patlamak üzereymiş gibi görünüyordu, koltuğunda zıplıyordu.

Merak galip geldi ve sağ elimi dizimden kaldırarak Tucker'ın elime almasına izin verdim.

Elimi ters çevirdi ve alçının uzun kısmını masanın üzerine koydu. Dişlerini siyah kalemin kapağına geçirip çıkardı.

Kafamda bir ampul yandı ve niyetini anladım.

Kalemi parmaklarının arasında tutarak, alçıya sadece adını yazmadı. Hayır, baş harflerimizi yazdı — B.C. ve T.G. — ve etrafına bir kalp çizdi.

Bitirdiğinde, utangaç bir şekilde bana baktı, bu cesur hareketine vereceğim tepkiyi merak ediyordu.

Bu adamı o kadar çok seviyordum ki göğsüm acıyordu. Rüyalarımda bile onun bir gün tekrar benim olabileceğini hayal etmemiştim. Ama işte buradaydı, ikinci şansımızda benimle buluşmamı bekliyordu.

Toplanan diğer insanların beklentili bakışlarının ağırlığı üzerime çöktü ve boğazım düğümlendi.

Bilinçli bir düşünce olmadan, koltuğumdan kalkıp ahıra doğru koşmaya başladım. Arkamda Tucker, peşimden koşarken adımı haykırıyordu.

BÖLÜM 16

Tucker

Onu çok zorladım.

Gece o kadar iyi geçiyordu ki, kendimi yanlış bir güven duygusuna kapıldım ve fazla cesur davrandım. Tüm ilerlememiz - en azından benim öyle sandığım - herkesin gözü önünde onu çiftlikte kovalarken bir anda yok oldu.

Bex ahıra koşarak gözden kayboldu. Onunla yüzleşip hatamı itiraf etmeden önce birkaç derin nefes almam gerektiği için adımlarımı yavaşlattım. Ama ne kadar büyük bir hata yaptığımı bildiğim için bu bile kalbimin atışını yavaşlatmaya yetmedi.

Açık kapıdan içeri girdiğimde, onu Chocolate Chip'in ahırının önünde kıvrılmış, yüzünü dizlerine gömmüş ve göğsüne sıkıca sarılmış halde buldum. At, sahibinin üzüntüsünü hissederek yüksek sesle kişnedi. Bex bu sese irkildi ama başını kaldırmadı.

Ne yapacağımı, bu durumu nasıl düzelteceğimi bilemeden huzursuz bir şekilde, içimden küfrederek volta atmaya başladım.

"Kahretsin, her şeyi mahvettim," diye mırıldandım, ellerimle sinirden saçlarımı çekiştiriyordum.

"Tucker." Adımı o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, kulaklarımdaki uğultudan neredeyse duyamadım.

Başımı hızla kaldırdım ve gözlerinde yazan acı, kalbimi paramparça etti.

Ona doğru bir adım attım ama durumu daha da kötüleştirmekten korktuğum için yarım adımda durdum. Alçısına yazdığım baş harfler açık alandan bana alaycı bir şekilde bakıyordu.

Ne halt etmiştim, ona önce sormamıştım? Sağ kolunu saran kalın alçıya işaret ederek, "İstersen, yarın sabah ilk iş olarak onu kapatacak bir kat daha ekleyebilirim."

"İstersen, sabah ilk iş olarak üzerine bir kat daha ekleyebilirim."

Bex'in gözleri harflere kaydı ama sessiz kaldı.

"Özür dilerim. Düşündüm ki..." Başımı salladım. "Ne düşündüm bilmiyorum."

Düşüncesizce davrandım, kendimi kaptırdım. Aptalcaydı, biliyorum..." "Aptalca değildi."

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Aptalca değildi dedim." Bex beton zeminden kalkıp bana doğru yürüdü ve aramızda sadece on beş santim boşluk kalınca durdu. "Son birkaç gün..." O kadar derin bir nefes aldı ki tüm vücudu titredi. "Çok zordu. Buraya gelip kafamı dinleyip en iyi arkadaşımın düşününe odaklanmak istemiştım, ama bunun yerine tüm hayatım alt üst oldu. Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olması şaşırtıcı değil."

Parmaklarım onu kollarıma çekmek için çırpındı, ama bunu içinden atmak için zamana ihtiyacı olduğunu anladım, bu yüzden parmaklarımı cebime soktum.

"Tucker, sen benim her şeyimsin. Beni istemediğini düşünmenin yol açtığı yürek parçalayan acıyı kelimelerle ifade edemem. İlişkimizin her şeyinin, sözlerinin, sevginin yalan olduğunu düşünmek. Senin daha iyi birini bulana kadar sadece bir yedek olduğumu düşünmek."

Sözleri kalbime binlerce küçük bıçak saplanıyormuş gibi, her biri beni kanatacak kadar acı vericiydi ama acımı dindirecek ve beni bitirecek kadar da güçlü değildi.

Bex alaycı bir kahkaha attı. "Ama sonunda hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladık. O yılları başka birinin elinde kaybetmiştık." Gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra tekrar açtı. "Kaç gece gökyüzüne bakıp bir kayan yıldız geçsin de bir dilek tutayım diye dua ettiğimi biliyor musun? Önce Los Angeles'ta, sonra da yıldızları görmek neredeyse imkansız olan Chicago'da yaşamak, aptalca bir işti. Ama bir bakıma sembolikti, çünkü dilediğim şeyin gerçekleşeceğini ummak aptalcaydı."

Artık dilimi tutamayıp cesaretimi toplayarak sordum, "Ne dilemek istemiştin, Bex?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını boynuma doladı. Nefes almaya korkuyordum, çünkü nefes alırsam çekip gideceğinden korkuyordum.

"Her şeyi silmek. Geçmiş i unutmak ve hayatımda sevdiğim tek adamla yeni bir şans elde etmek."

Elimi kaldırıp yanağını avuçladım, başparmağım yumuşacık teninde gezindi. Dokunuşuma yaslandı, titrek bir nefesle gözlerini kapattı.

Boğazım düğümlenerek, "İsteğini yerine getireyim," dedim.

Kirpikleri titreyerek, bakışlarını bana çevirdi. O güzel kahverengi gözlerde, uzun zaman önce kaybettiğimi sandığım geleceğimi gördüm.

Alnımı alnına dayadım. "Bunu istediğini söyle. Yani, gerçekten istediğini. Senin teselli olmanı istemiyorum."

Parmakları boynumun yanlarından kayarak tüylerimi diken diken etti. Bex iki eliyle yüzümü tutup geriye doğru çekerek yüzünü görebilmemi sağladı. "Şimdiye kadar peşinden koşan tüm erkekler benim için birer teselli oldu, Tucker. Ve biliyor musun? Hiçbiri seni unutmama yardımcı olmadı. Denemek bile anlamsızdı."

Bu sözlerin derin anlamını kavrayacak kadar zaman bile yoktu ki, o parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu daha sıkı tuttum, on yıldan fazla bir süredir sevdiğim kadının tadını ilk kez aldığımda istemeden inledim.

Bex ellerini saçlarıma kaydırdı, tırnakları kafa derimi çizdi, acıdan tısladım. O anı fırsat bilip dilini ağzıma soktu ve benimkiyle dolaştırdı. Bir zamanlar tanıdığım, her zaman bana liderlik etmeme izin veren utangaç kız yok olmuştu. Onun yerine, ne istediğini çok iyi bilen ve bunu elde etmek için planları olan bir kadın vardı.

Ağızlarımız sanki birbirimizin nefesini çalmak istercesine birbirine yapışmıştı, dillerimiz yeniden birleşme arzumuzun ateşini körükleyerek bizi yakıp kül etmeye kadar sürdü. Bex omuzlarımı iterek beni geriye doğru yürüttü, sırtım duvara dayandı. Hemen pozisyonumuzu değiştirdim, ellerimi onun uyluklarının arkasına dayadım ve o bacaklarını belime dolayana kadar kaldırdım.

Penisim pantolonumun kumaşına baskı yapıyordu, onu arıyordu, içinden hissetmek için çaresizce çabalıyordu—daha önce hiç tatmadığım bir zevk. Vücudu

vücudu sıkışmış, bacakları genişçe açılmış halde, kendimi onun merkezine yerleştirdim ve o sıcaklık neredeyse boşalmama neden olacaktı.

Bex, sürtünme için çaresizce kalçalarımı sallarken inleyerek dudaklarını ayırdı, ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama ilk seferimizin ahırda hızlı ve kirli geçmesi için lanet olası olurdum. Onunla zamanımı almak, onu inlemelerine, nefes nefese kalmasına ve sonunda çığlık atmasına neden olan şeyleri hafızama kazımak istiyordum.

Ama bu, onu tatminsiz bırakmayı planladığım anlamına gelmiyordu.

Bacaklarını belinden çözüp ayaklarını yere basarken, ıslak, açık ağızlı öpücükleri boynuna indirdim.

"Tucker." Nefes nefese sesi doğrudan sikime gitti, orada zonklama dayanılmaz hale geldi.

Başımı kaldırıp kızarmış yüzünü ve şehvetle parlayan gözlerini içime çektim. Her düzensiz nefesinde göğüsleri inip kalkıyordu, boğazının dibindeki nabız çılginca atıyordu.

Nefes kesiciydi ve tamamen benimdi. Zaman ve mesafe bizi ayırmış olabilir, ama bağımız kopmazdı. Bundan her zamankinden daha fazla emindim.

Yavaşça, gözlerimi ondan ayırmadan dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim, sundressinin altından çıplak bacaklarına doğru kaydı. Uyluklarının ortasına geldiğimde, Bex'in nefesi kesildi ve ben durdum. Durmamı söylerse, sorgusuz sualsiz dururdum. Ama durmamam için tüm gücümle dua ettim. Ona zevk vermek, o son engeli aşmamış olsak bile birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmak istedim.

"Lütfen." Yalvarmaktan çekinmedim. "Tadının hatırladığım kadar tatlı olup olmadığını görmek istiyorum."

Çenesini hafifçe eğdi ve yüzümü bacaklarının arasına gömmeme izin verdi.

Tanrıya şükür.

Dokunuşumu yukarı kaydurdım, parmaklarımı külotunun bel kısmına takıp ipeksi pürüzsüz bacaklarından aşağı doğru çektim. Ayak bileklerine ulaştığında, sırayla her iki ayağını da kaldırdı ve külotunu çıkarıp burnuma götürmeme izin verdi.

Ergenlik çağında beynime kazınan kokusunu içime çekince, anılarım akın akın geldi ve heyecanım doruğa ulaştığında vücudumu bir sıcaklık kapladı.

İlk kez elimi pantolonunun içine sokmama izin verdiğinde ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde.

İlk kez ağına ağzımı koymama izin verdiğinde, onu nasıl zevke getireceğimi öğrenene kadar keşfetmeme izin verdi.

Onu ilk kez tamamen çıplak gördüğümde, saatlerce vücudunun her santimini ezberledim.

Daha yaşayacağım pek çok ilk vardı, ama aceleci davranmak istemiyordum. Bu an bir hediye idi ve ben, arabayı atın önüne koymaya çalışırken çok takılıp kaldığım için onu boşa harcamak niyetinde değildim. Bu gece küçük bir adımdı ve bana kalsa, istediğimiz hedefe ulaşana kadar bu adımları tek tek atmaya devam edecektik.

Şu anda, şehvet beynimi ele geçirdiğinde hedefimden gözümü ayırmamak, gizli gücümdü. Başka nasıl açıklayabilirdiniz, on dokuz ve yirmi yaşında bir erkek, kız arkadaşı önünde çıplak yatarken ve sikişmek için *yalvarırken* seks yapma fırsatını geri çevirebilirdi?

Bunu mantıklı ya da aptalca olarak nitelendirebileceğimden emin değildim. Tek bildiğim, önce onun parmağında yüzüğümü görmek istediğimdi.

Eğer bana yeşil ışık yakarsa, bunun bir başlangıç olacağına inanacak kadar hayalperest değildim. Geleceğimizi konuşabileceğimiz bir noktaya gelmeden önce yapmamız gereken çok iş vardı.

Şu anda onu mutlu etmek benim elimdeydi, o yüzden bunu yapacaktım.

Külotunu cebime atıp elbisesinin eteğini yavaşça kaldırdım ve ne kadar yukarı çıkarsam nefesinin o kadar hızlandığını duyarak zevk aldım. Bacaklarının arasında saklı hazineyi örten son kumaş parçası da çekildiğinde, göğsümden yükselen yüksek iniltiyi engelleyemedim. Çıplak ve parlak, yutulmaya hazırды.

Eteğini önümden çekmek için düğümledim ve ilk tadına varmak için yüzümü eğdim. O kadar uzun zaman olmuştu ki, oral seks yaparken pantolonuma boşalmak gerçek bir endişe haline gelmişti.

Siktir et. Olduysa olmuştur. Bu gece onun içindi. Zaten karşılığını istemeyecektim.

Ellerimi kalçalarına sabitleyip dizimle ayaklarını ayırdım. Topuklu ayakkabıları onu mükemmel bir yüksekliğe getirmişti ve dilim, yarık boyunca bir yol çizerek ilerledi.

Lanet olsun. Tatlı ve ekşiydi, yüzde yüz Bex'ti.

İnlemesi havayı yırttı, başının duvara düşme sesi eşlik etti.

Onun tepkisi beni cesaretlendirdi, dilimin ucuyla klitorisini daireler çizerek onu tahrik ettim ama onun gerçekten istediği şeye boyun eğmedim. İhtiyacı olan inlemeleri kulaklarıma ulaştı ve ben onun kaygan tenine gülümsedim.

Bex'in eli saçlarıma dolandı ve yüzümü daha yakına çekerek sessizce daha fazlasını istedi. Onu tahrik etmek ama hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, onu çıldırttığını bildiğim şişmiş tomurcuğu hızla yaladım.

"Siktir, bu işte her zaman çok iyiydin."

Nefes nefese söylediği sözler egomu şişirdi. Sanki çıtayı o kadar yükseğe koymuşum ki, o zamandan beri birlikte olduğu hiçbir erkek ona ulaşamamış gibi geliyordu.

İyi. Eğer ona oral seks yapmada en iyisiysem, hayatının en iyi sevişmesi olma şansım daha da artmıştı. Onun benim için en iyisi olacağını zaten biliyordum, buna şüphe yoktu.

Sevdiğim kadının tadına kendimi kaptırırken zamanın varlığı yok oldu. Onun uyarılması dudaklarımı kapladı, o orgazma yaklaşırken çenemden damladı. Kalçalarım sallandı, rahatlamaya ihtiyaç duyan sikim havayı sikiyordu.

Uylukları titremeye başlayınca, doruğa yaklaştığını anladım ve boşaldığında bunu hissetmek istedim. Penisim işin içine girmediği için, bu onuru parmaklarıma verdim. Bex, iki parmağını derine soktuğumda üstümde çığlık attı, amcığı parmaklarımin etrafında dalgalanıp sonra sıkıca kapandı.

Ağızla saldırıma devam ettim, orgazmını uzatmaya çalıştım. Bir an için onu ikinci bir orgazma ulaştırabileceğimi düşündüm, ama saçlarıma dolanan parmakları beni uzaklaştırdı.

Topuklarımin üzerine oturarak, üstümdeki tanrıçaya baktım. Cildi terden parlıyordu, bir göğsü korsesinden kurtulmuştu, bu da onu zevke getirirken onunla oynadığımı gösteriyordu ve kahverengi bukleleri dağınıktı.

Taze sikilmiş hali kızıma yakışıyordu. Her zaman yakışmıştı.

Dudaklarımin yalarken onun tadı, o anı daha da tatlı hale getirdi.

Boş ahırda tek ses, sert nefeslerimizdi ve sonunda kirpikleri kalktı ve bana baktı, yanakları daha da kızardı. "Şey, şey, az önce olanlar."

Boğuk bir kahkaha göğsümde yankılandı, Bex gülümsemeyi bastırmak için alt dudağına dişlerini geçirdi.

"Seni buraya kadar kovalarken beklediğim şey bu değildi, ama üzgünüm de diyemem. Hatırladığımdan daha iyiydi."

Ağzının köşesinde çok küçük bir seğirme oldu. "Evet, benim için de öyleydi."

Ellerim eteğini çözmek için uzandı ve kumaş bacaklarının üzerine düştü.

"İç çamaşırimi geri alabilir miyim?" "Hayır."

O mırıldandı. "Tahmin etmiştim."

Ayağa kalktığımda, onu sırtındaki pürüzlü kabin kapısına sıkıştırdım. Bana bakan kahverengi gözleri cam gibi parlıyordu, her ne kadar onu çoktan tatmin etmiş olsam da, aralarımızda hâlâ şehvet dolaşıyordu.

Bex, başparmağımı ortaya çıkan sert meme ucunda gezdirdiğimde keskin bir nefes aldı. "Bu hoş bir sürprizdi." Elbisesinin kumaşını onu örtecek kadar yukarı çektim. "Gösteriyi kaçırdığımı bilmek beni öldürüyor. Bir daha ikinci kez bakmamayı kesinlikle hata etmeyeceğim."

Boğazı yutkunarak titredi, ama sessiz kaldı.

Başımı eğip burnumu onun burnuna sürttüm. Dudaklarına doğru fısıldadım, "Benimle eve gel."

Çıkardığı iç çekiş yüzümü okşadı. "Tuck."

Gözlerimi kapattım. Eve döndüğünden beri birkaç kez ismimin kısaltılmış halini kullanmıştı, ama yeniden bir araya gelme şansının umutsuz olduğunu düşündüğüm için bunun bir anlamı olduğuna inanmamıştım. Şimdi ise o tek hece, sanki bizi her zaman gitmemiz gereken yere götürebilecekmiş gibi, büyük bir umut vaat ediyordu.

"Muhtemelen iyi bir fikir değil..." Sesindeki belirsizlik, az önce paylaştığımız şeyden sonra ilerleme kaydettiğimiz yönündeki tüm hayalleri yıkmak üzereydi.

Duyguların ve gerginliğin etkisinde kalmış olabilirdik, ama o benim için "eski günlerin hatrına" yapılacak hızlı bir sevişmeden çok daha önemliydi.

Onu bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Bunun bir daha olmasına izin veremezdim.

Yüzümü görebilecek kadar geri çekildim, sözlerimin samimiyetini görmesini istedim. "Bex, geçen gece sırtım ağaca yaslanmış, kığım toprakta yatarken yıllardır en iyi uykumu uyudum. Çünkü kollarındaydın. Seni eve götürmeme izin verirsen, tek istediğim

güneş doğana kadar sarılmak istiyorum." Ağzı aralandı ve bana gözlerini kırptırdı, ben de ekledim, "Lütfen."

Cevap vermek yerine, elini kaldırıp başparmağını hala çenemde kalan ıslaklığı silmek için uzattı. "Orada bir şey var."

Kahretsin, bu baştan çıkarıcı kadın. Ben doğru şeyi yapmaya çalışıyordum, o ise kasten beni sınırdan itmeye çalışıyordu.

Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

Elim uzanıp bileğini kavradı. Benim tutuşumdan kaçamayan o, parlak başparmağını ağzıma alıp, dilimle klitorisine yaptığım gibi ucunu okşarken, onun tadının son damlasını yalarken izlemek zorunda kaldı.

Bex'in gözleri parladı ve nefesi tekrar hızlandı.

Yıldırım hızıyla, serbest elimi kullanarak ensesindeki koyu renkli saçlarını karıştırdım ve başını geriye doğru çektim. Başparmağını dudaklarımdan duyulur bir sesle kaydırarak, bileğini bıraktım ve kolu düştü, avucunun içi sırtındaki pürüzlü tahtaya çarptı.

Ağzımı onun ağzına yapıştırdım, dilimi derinlemesine daldırdım, böylece kendi tadını almaktan başka seçeneği kalmadı. Kalçalarımı ileri doğru ittim, sertleşmiş penisim onun yumuşaklığına sürtündü, inlemelerini yuttum. Elleri daha aşağıya indi, tırnakları sırtımı çizdi, avuçları kalçalarımın üzerine düzleşti ve beni kendine çekti. Bex'in kelimelere ihtiyacı yoktu; hareketleri, birleşmemiz için çaresizliğini haykırıyordu.

Eğer hemen durmazsam, sabah ikimizin de pişman olacağı bir şey yapma ihtimalim çok yüksekti.

Zonklayan sikim protesto ederek bağıırıyordu, ama beynim galip geldi ve geri çekildim, uzaklaşmadan önce son bir kez alt dudağını ısırdım.

"Bu gece sadece uyuyacağız." Nefes nefese sözleri ağzımdan çıkıverdi.

Bex bana en ufak bir gülümseme attı ve parmakları benimkilerle dolandı. "Tamam."

Bir küçük adım attım, daha yaklaşık bir milyon adım var.

BÖLÜM 17

Bex

Tucker'ın yatak odasının girişinde durdum, aniden gergin oldum.

Bana ne olmuştu? Adam bir saat önce benim için dizlerinin üzerine çökmüş, ölüm hücresindeymiş ve hayatının son yemeğini yiyormuş gibi amımı yalıyordu, ama şimdi onun özel alanına girmek beni duraksatıyordu?

Bu çok aptalcaydı, ama eşiği aştığımda - seks olsun ya da olmasın - geri dönüşün olmayacağını hissedemedim edemiyordum.

Tucker, onu içeriye takip etmediğimi fark etti ve başını çevirerek bana baktı. "Son on yılda vampire dönüştüğünü ve içeri girmek için davetiyeye ihtiyacın olduğunu söylemeyi unuttun mu?"

Gözlerimi devirdim ve odaya girerken abartılı bir hareket yaptım. "O ev için, yatak odası için değil."

Parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun, bunu biliyordum."

Aramızda konuşulmayan şey, onun bunu neden bildiği idi. Çünkü çıkarken ona en sevdiğim vampir dizisini milyonlarca kez izlettirmiştim. Uzun mesafeli ilişkimiz sırasında, o üniversitedeyken bile, Tucker geceleri arardı ve ikimiz de aynı bölümü izlerken telefonda otururduk.

O zamanlar hayat çok daha basitti. Eski eşlerimizin manipölasyonlarından veya başından beri girmememiz gereken nişanları bozmaktan endişelenmemiz gerekmiyordu.

Sanırım atasözü doğruymuş. İyi günlerin değerini, içinde yaşarken anlamak zor.

Gençliğimin o günleri, Tucker'a sarılmış, onun sevgisiyle çevrili — hayatımın en güzel günleriydi. O günden beri hiçbir şey onlara yaklaşmadı.

Bu geceye kadar.

Bu gece, geçmişle şimdiki zaman arasında bir köprü kurdu. Bu köprünün bu anın ötesine, geleceğe uzanıp uzanmayacağını ancak zaman gösterecek.

Şu anda bunu düşünemezdim. Tucker gömleğini çıkarırken olmazdı.

Farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi, düğmeleri iliklere geçirirken gözlerimi ondan ayıramıyordum, bronz teninin her santimetresi gözlerimin önüne serildikçe ağzım kuruyordu.

Bu doktorun muayene yapması için nereye imza attım ben? Lanet olsun. *lanet olsun.*

"Bex?"

"Mmm?" Gözlerim göğsündeki ve karın kaslarına yapışmıştı.

"Uyumak için bir şey ister misin diye sordum ama beni izlemekle meşguldün, söylediklerimi duymadın."

Bakışlarım birden yukarı kayınca, dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi görünce yanaklarım kızardı.

Yakalanmışım. Ama kimse beni suçlayabilir miydi? Otuzlu yaşlarının sonlarında olan Tucker Grant çok yakışıklıydı; yaklaşmanın tehlikeli olduğunu bildiğin, ama yine de yanma riskini göze alarak ilerlediğin türden bir yakışıklılık.

Ateşe karşı tek savunma ateşti, bu yüzden eteğimin kenarını tutup elbiseyi başımdan geçirdim.

"Siktir," Tucker, altında hiçbir şey giymediğimi fark edince nefesini vererek söyledi.

Neden şaşırdığını anlamadım. Külotumu çalmıştı ve bana oral seks yaparken sol göğsüm dışarı çıkmıştı. Beni örtmeye yardım ettiğinde, yeniden yerleştirecek bir sütyen olmadığı oldukça açıktı.

Elbisemi arkama attım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve alaycı bir şekilde, "Onu bu gece için masadan aldığından eminim," dedim.

Elini çenesine sürdü. "Geçici delilik diyorum. Tek açıklaması bu." Gözleri karardı, bir adım öne çıktı ama kendini tuttu. "Lanet olsun, mükemmelsin."

Onun övgüsüyle kendimi beğendim. Birlikte olduğum çoğu erkek, daha çok kendilerini tatmin etmeye odaklanmıştı. Elbette vücudumu ve cinsel tatminlerine nasıl yardımcı olabileceğini takdir ediyorlardı, ama Tucker'ın şu anda yaptığı gibi saygıyla bakmamışlardı.

Sesi kısılmış bir şekilde, "Seni örtmem gerek" dedi.

"Oyunbozan" diye alay ettim.

Duvardaki şifonyerin yanına doğru adım atarken, iniltiye benzeyen bir uğultu çıkardı ve bana bir tişört attı.

Yumuşak kumaşı yakaladım ve daha önce benim külotuma yaptığı gibi burnuma götürmeden edemedim. On yıl sonra, kokusu hala aynıydı. Kokusu burnuma doldu ve onun yatağında bir gece geçireceğim için hissettiğim son gerginlik izlerini yatıştırdı.

Tişörtü başımdan geçirdiğimde uyluklarımın ortasına kadar indi. Banyoyu işaret ederek, "Yedek diş fırçan var mı?" diye sordum.

Tucker pantolonunu indirdikten sonra dikleşti, sadece uyluklarını saran ve beni çıplak görünce tekrar sertleştiğini gösteren dar boxer şortu kalmıştı. "Yok. Üzgünüm."

Neden sorduğumu bilmiyorum. Az önce öpüştük, onunkini kullanmak için gözümü bile kırpmamalıyım. Belki de boşanmasından sonra başka kadınlar olup olmadığını gizlice öğrenmeye çalışıyordum.

Hayır. O konuya girmeyeceğim.

"Önemli değil." Banyoya girerken rahat davranmaya çalıştım.

Pencerenin önünde duran güzel bir ayaklı küveti gördüğümde, Breezy pencereden dışarı uçtu. Diğer stil seçimlerini incelerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu: yağmur duş başlıklı şeffaf cam duş, mermer kaplı rustik ahşap lavabo/lavabo kombinasyonu, bakmadan bile ne olduğunu bildiğim keten dolabını gizleyen ahır kapıları.

Birkaç gün önce mutfağı gördükten sonra bu beni şaşırtmamalıydı, ama hayallerinizin gerçeğe dönüştüğünü görmek başka bir şeydi. Bu evdeki her şey tam istediğim gibiydi, çiftlik evi tarzındaki düzeni bile, çünkü çocukların merdivenlerden çok hızlı inip bacaklarını kıracaklarından endişeleniyordum.

Tucker'ın sıcak nefesi ensemin arkasında kaydı. "Bu eve hiç adımını atmadığından emin olmama rağmen, her santimetresine dokunduğunu bilmek bana rahatlık verdi."

Onun bağlılığının derinliğine, sevgisinin derinliğine hayranlıkla döndüm. "Ama ne fark ettim biliyor musun?"

Sözlerim kesildi, sadece başımı sallayarak cevap verebildim. "Bu ana kadar burası sadece bir evdi. Senin burada olman burayı ev haline getiriyor."

Tanrım, bu adam bana ne yapıyordu? Ayaklarının dibinde eriyip gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Çenemi omzumun üzerinden devasa küvete doğru çevirdi. "Denemek ister misin?"

Başımı çevirip, porselen güzelliğe özlemle baktım ve içinde uzanıp, sıcak suyun vücudumun her santimini okşadığını hayal ettim. Ona "*Belki başka bir zaman*" demek üzereydim, ama tutamayacağım bir söz vermeden önce kendimi durdurdum.

Dikkatimi tekrar Tucker'a çevirip teklifini reddettim. "Hayır, teşekkürler. Biraz yorgunum. Ayrıca yarın önemli bir günümüz var."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi, ama hemen gizledi ve başını eğerek "Öyle, öyle." diye cevap verdi.

Tuvalete gitmem için beni yalnız bıraktı ve ben işimi bitirince yer değiştirdik. Yatak odasına döndüğünde, ben düzgünce yapılmış yatağının kenarında oturuyordum.

Tucker kaşlarını kaldırdı, muhtemelen neden yorganın altına girmediğimi merak ediyordu. Gerçek şu ki, kendimi onun beklediği gibi bir gece geçiremeyeceğimi düşünüyordum.

"Yatağın hangi tarafının senin olduğunu bilmiyordum." Mazeretim zayıf çıktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Senin tarafın olmayan taraf." Kaşlarını kalktı. "Ne?"

Omuzlarını silkti. "Tapuda ne yazarsa yazsın, burası *senin* evin, Bex. Hangi tarafta yatmak istersin, sen söyle, ben karşı tarafta yatarım."

Boğazım aniden sıkışarak, "Sol taraf" diye çıkardım.

"Senin olsun." Emin adımlarla yatağın ucuna dolaştı, yatağın kendi tarafındaki örtüyü çekip yatmadan önce. Ben hala donmuş gibi oturmuş onu izliyordum, sonunda sordu, "Girmeyecek misin?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Neden birlikte uyumak seksten daha samimi geliyordu? Bunun nedeni birkaç şeyin birleşimiydi: bu ev, bu adam, sağ kolumda tüm dünyanın görebileceği, geçici de olsa, dövmeyle kazınmış baş harflerimiz.

Aşk, şehvetten çok daha güçlüydü. Kendini ona teslim etmek de sonsuz derecede daha korkutucuydu.

Ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşaltarak, yatağın üzerinde sürünerek onun bekleyen kollarına girdim. Tucker'ın çıplak göğsü sıcacıktı ve kulağımın altında atan kalp sesleri, açık arazide dörtnele koşan atların hızlı adımlarına benziyordu.

Soğukkanlı davranmaya çalışsa da, o da gergindi. En azından yalnız olmadığımı, bu gece burada ne yapıyoruzsa, ikimizin de benzer bir endişe duyduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

O, başucundaki lambayı kapatmak için kolunu uzattığında, altımdaki kaslar gerildi ve hareket etti.

Karanlıkta, Tucker'ın nabzı bir kat daha hızlandı ve konuşmadan önce başımın üstünde yutkunduğunu hissettim. "Birlikte eşleştirileceğimizi bildiğin halde neden düğüne gelmeyi kabul ettin?"

Dudaklarımdan alaycı bir nefes kaçtı. "Kabul etmedim."

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekip, diğer eliyle saçlarımı okşadı. "Ne?"

Mırıldandım. "Aspen hiç bahsetmedi. 'Tucker hakkında konuşmamız yasak, o yüzden sana nasıl söyleyebilirdim?' dedi."

Keskin bir nefes aldı. "Ah."

Avuç içimi onun karın kaslarına koydum. "Çocukça olduğunu biliyorum, ama seni duymak bir yana, seni düşünmek bile canımı yakıyordu."

Bana sarılması daha da sıkılaştı. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın." "Evet," diye nefes verdim. Bu tam olarak durumu açıklıyordu.

"Mac da benden bazı önemli bilgileri sakladı." Göğsünü titreten hırıltılı sözler, Aaron'ın gelişinin onun için sürpriz olduğunu gösteriyordu.

"Onların niyetleri iyiydi."

"Yalanlarıyla bizi buraya getirdikleri için onlara çok kızamayız," diye kabul etti.

Burada fiziksel olarak, birbirimizin kollarında yatarken mi, yoksa mecazi olarak, ikimizin yeni bir başlangıcın eşiğinde dururken mi demek istediğinden emin değildim. Aslında fark etmezdi. Ne kadar süreyle tutunabilirsem, ne olursa olsun kabul edecektim.

Aramızda sessizlik hakim oldu ve Tucker'ın yavaşlayan kalp atışları beni neredeyse uykuya daldırmak üzereyken, "Bana Chicago'daki hayatından bahset" dedi.

İnleyerek, başımı kaldırmak ve ona bakmak için onun kollarından kurtuldum. Gözlerim yeterince alışmıştı, yüzünün hatalarını belli belirsiz görebiliyordum ama ifadesini okuyacak kadar değil.

"Bana kalmamı söylediğinde, bütün gece oturup konuşacağımızı bilmiyordum. Öyle yapmak isteseydim, Aspen'in odasındaki çekyatlarda yatmak için ilk planımı uygulayabilirdim."

Tucker yanağımı avuçladı. "Seni çok özledim." Eli aşağı kayarak kalbimin üzerine geldi. "Senin kim olduğunu biliyorum, ama ayrıldığımızdan beri nasıl bir yol izlediğini merak ediyorum."

Bu basit bir istekti ve zaman çizelgemizdeki boşluğu doldurarak kaybedecek pek bir şeyim yoktu.

Rust Canyon'dan uzak kaldığım süre boyunca kayda değer başarılar elde etmiştim, ama kalbim orada olmadığı için, bu başarılar olması gerektiği kadar önemli değildi. Hayatımı sadece mekanik olarak yaşıyordum.

"Chicago'da hayat..." Derin bir nefes verdim. "Yoğun. Zamanımın çoğunu ofiste geçiriyorum."

"Ne tür bir hukukla uğraşıyorsun?"

"Şirket hukuku. Heyecan verici bir şey değil. Bir sürü sözleşme, birleşme ve uzlaşma var."

O güldü. "Çok evrak işi var galiba."

"Öyle," diye onayladım. "Muhtemelen mahkeme salonunun içini hiç görmeyeceğim. Ama benim için sorun değil. Topluluk önünde konuşma fikri bile bana kurdeşen döküyor."

"Anladım. Yarın konuşma yapacağın için fazladan antihistaminik ilaç alacağım."

Tucker'ın alaycı sözleri beni gülümsetti. "Bu farklı, sen de biliyorsun."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Haklısın. Çünkü seni tanıyorsam, kalbinden konuşacaksın."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Konuşman için notlara ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

Kafirlik bu!"

Yanıma gıdıklayınca, onun şakacı saldırısından kaçmak için kıvrılarak çığlık attım. Bu hareket beni sırt üstü yatırdı ve Tucker bir fırsat gördü,

beni üstümden kapaklayarak.

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve dudakları çenemi okşayarak yukarı doğru öpücükler yağdırdı, sonra dudaklarımı yakaladı. Hiç tereddüt etmedim; ona anında kendimi açtım ve tanıdık tadı karşısında inledim.

Elleri yanlarımdan yukarı kaydı, üzerimi örten gömleği kenara itti. Parmakları çıplak tenimde ateş izleri bıraktı ve ben kalçalarımı kaldırdım, onun sertliği benim için açık ve çıplak duran yere değdiğinde inledim.

Bu, görünüşe göre Tucker'ı kendine getirmek için yeterliydi ve inleyerek dudaklarını benden ayırdı.

"Bu gece sadece uyuyacağız." Sözleri gergin çıkmıştı, sanki kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi.

Nefesim kısa ve hızlı çıkıyordu ve ben, "Sen başlattın," diye cevap verdim.

Göğsü gürlledi ve bir kez daha alt dudağımı ısırdı, sonra dizlerinin üzerine oturdu ve gömleğimi tekrar aşağı çekerek çıplak vücudumu örttü.

Bu sefer, geri uzandığında yanına döndü, sırtımı göğsüne yasladı ve beni kendine yakın tutmak için kollarını bana doladı.

Kıçımı onun sertleşmiş penisine sürtünce, Tucker omzumu ısırdı ve uyarı olarak "Uslu dur" diye homurdandı.

"Tamam," diye homurdandım, ama sesimden eğlencemi gizleyemedim. "Oyun oynamak yerine, bu kasabada aile hekimliği muayenehanesini nasıl açtığını anlatsana."

Konuşurken nefesi kulağıma üflüyordu. "Baltimore'dan ayrıldığımda, ihtisasımdan birkaç yıl kalmıştı, bu yüzden Enid'deki hastaneye transfer oldum. İşe gidip gelmek çok zordu, itiraf etmek istemediğim kadar çok gece nöbet odasında uyudum, ama başardım. İhtisasımı bitirdiğimde, Doc Stevens emekli olmaya hazırlanıyordu. Kasabada onun yerini alacak başka kimse olmadığı için, muayenehanesini satın almayı teklif ettim. Enid'de çalışırken Felicity Bowman ile tanıştım ve ona buraya gelmesi için yalvardım. Kasabanın nüfusu 600 kişi olduğunda bu çok fazla gibi görünmüyor, ama tek bir doktorun başa çıkabileceği hasta sayısı için çok fazla. Dürüst olmak gerekirse, Doc Stevens'ın bunca yıl ortağı olmadan nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

"Çok meşgul olmalısın."

"Öyle," diye onayladı. "Ama aynı zamanda çok tatmin edici."

“En sevdiğin yanı nedir?” Toplum içindeki konumunu daha yakından tanımak istiyordum.

“Hastalarımın biri hastaneden arayıp, bebeğini sağ salım dünyaya getirdiğini ve onu muayene etmem için gelmemi istediğini söylemesinden daha büyük bir mutluluk duymuyorum.”

Tucker'ın elleri alt karnıma kaydı ve ben keskin bir nefes aldım.

Sanki bir ömür önceymiş gibi, bebek sahibi olmaktan bahsetmiştik. Birlikte. Ve işler farklı olsaydı, nasıl görüneceklerini ve bugün kaç tane çocuğumuz olacağını merak etmeden edemedim.

Hiç sahip olamadığımız çocuklarımız için hazırladığımız kısa isim listesini unutmamıştım.

Oaklynn, Saylor, Bowen ve Reece.

Hiç doğmamış olsalar da, onları, teorik babalarının kaybını yas tuttuğum gibi yas tutuyordum — çocuk sahibi olmayı düşündüğüm tek adamın.

Gözlerim yanmaya başladı ve uzun zamandır kaybettiğim bir rüya için daha fazla gözyaşı dökmek için gözlerimi hızla kırıştırdım. Tucker ve ben bunca zaman sonra bir şekilde ilişkimizi yeniden kurmayı başarsak bile, çok şey değişmişti.

Otuz yaşına yaklaşırken, bir aile kurmak için beklediğim her yıl ile bu fırsatın azaldığını biliyordum. Ayrıca, bu hafta başında ortaya çıkan Evie'nin kısırlık sorunu da vardı. Ya bu durum Tucker'ı da etkilediyse ve bizim için karar çoktan verilmişse?

Bir de kariyerimi düşünmem gerekiyordu. Yasal olarak, şirket kadınları doğum izni aldıkları için ayrımcılığa maruz bırakamazdı, ancak bunu yapanları cezalandırmanın ince yollarını bulmuştu. Onların yokluğunda müşterileri erkek meslektaşlarına devrediliyor ve geri verilmiyordu, süt sağma odası abartılı bir depo odasıydı ve doğumdan sonra yasal olarak izin verilmiş olmasına rağmen, yıllık gerekli mesai saatlerini doldurmaları bekleniyordu. Ayrıca, çocuk sahibi tek bir kadın ortak bile olmadığı da gözden kaçmıyordu. Mesaj çok açıktı: Terfi etmek istiyorsan, kişisel hayatında fedakarlık yapmalısın.

Bir hafta önce her şey yolundaydı. Seçtiğim yolla barışmıştım.

Şimdi ise her şey değişmişti. Arkamdaki adam sayesinde.

Tucker'ın tipik tarzında, içimdeki kargaşayı hissetti ve kalçama okşayarak sakinleştirici daireler çizerek sessizce rahatlattı.

Onun basit dokunuşu, zihnimin karanlığın beni içine çekmesine izin verecek kadar sakinleşmesini sağladı.

BÖLÜM 18

Bex

"Seni kapıya kadar geçireyim." Tucker, kamyonetinin ön camından Sullivan Çiftliği'nin ana evine baktı.

O arabadan atlamadan önce onu durdurdum. "Gitmesen daha iyi olur. Dün akşam yemeğinden sonra dramatik kovalamaca sahnesiyle yeterince gürültü çıkardık. Daha fazlasına gerek yok."

Dudaklarını içe doğru kıvırdı ve anlayışla başını salladı, ama yüzünden, onun için utanç duyduğumu, dün geceki olayın ardından etrafımızda dolaşan olası spekülasyonlardan korktuğumu düşündüğünü okuyabiliyordum.

Bu, gerçeklerden çok uzak bir düşünceydi. "Bugün Aspen ve Mac'in günü, unuttun mu?"

Alaycı bir kahkaha duyuldu. "Nasıl unutabilirim? Damat hiç sakinleşmiyor, sabah 6'dan beri telefonum susmuyor."

Orta konsola eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beni kendine yakın tutmak için boynuma kolunu dolarken, dilinin içeri girmesini isteyen öfkesini çabucak unuttu. Birbirimizi tekrar görmemiz için saatler vardı, bu yüzden ona kendimi açtım ve resmi düğün görevlerimiz başlamadan önce daha fazla zamanımız olmasını diledim.

Göğsüne nazıkçe bastırarak nefes nefese geri çekildim. "O zaman kabine gitsen iyi olur."

Tucker homurdandı, "Mesajlarına bakılırsa, muhtemelen duvarlara tırmanıyordur."

Elimi kaldırıp yanağını okşadım. "Bugün sevdiği kadınla evleniyor. Biraz anlayış göster."

"Tamam." Onun somurtkan ses tonuna gülümsemeden edemedim.

"Sonra görüşürüz?" Aptalca bir soruydu, cevabını zaten biliyordum, ama yine de sormak zorunda hissettim.

"Tabii ki. Sen benim randevumsun." Onun bu iddialı sözleri içimi ısıttı, ama gözleri karardığında ve sesi kısıldığında ateşim doruğa ulaştı. "Ama bu gece seni eve götürdüğümde centilmenliğimi unutabilirsin."

İnlememi zorlukla bastırdım.

Tanrım, evet.

"Sabah seni gözümün önünden ayırmamaya karar verdiğimden vazgeçip arabayı geri vitese almadan içeri girsen iyi olur," diye uyardı.

Onun yoğun bakışlarından kurtulamadan, körü körüne kapı koluna uzandım. Üç denemeden sonra nihayet kapıyı açıp araçtan atladım.

Onun teklifini kabul edip buradan kaçıp sabahı birlikte geçirmek gibi çılgınca bir şey yapamadan, kamyonetin kapısını kapattım ve ön verandanın merdivenlerine tırmandım.

Geriye bakma isteği çok güçlüydü. Beni izlediğini biliyordum; güvenli bir şekilde içeri girdiğimden emin olana kadar gitmeyecekti. İkimizi de bu ızdıraptan kurtarmak için eve girdim ve fark edilmeden merdivenleri çıkabilmek için dua ettim.

Kapıyı kilitleyince, Tucker'ın araziye doğru ilerleyen arabasının lastiklerinin çakılları ezdiğini duydum.

Derin bir nefes alıp göğsümü genişletirken, Aspen yasal olarak Bayan Macallan Blaze olana kadar önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm dikkatimi ona vermeye hazırlanıyordum.

Bu fikir, arkamdan gelen bir sesle duman oldu: "Bakın, kim yatmış da yürüyüşe çıkmış."

Gözlerimi kapattım. Yakalanmışım.

Dönüp baktığımda, Aspen'in büyükannesi ile karşı karşıya geldim. Yüzünde kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme vardı. Beni yakaladığı için duyduğu sevinç, yüzünden okunuyordu.

Görünüşüm göz önüne alındığında — Tucker'ın büyük beden tişörtünü ve eşofman altını giymiş, dün geceki elbiseyi kolumun altına sıkıştırmış halde —

resmi olarak seks yapmamış olsam da, onun varsayımını inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Daha geniş bir dinleyici kitlesine ihtiyacım olduğu için, Daisy mutfaktan köşeyi dönerek kayınvalidesini düzeltmek için geldi. "Sanırım çocuklar buna utanç yürüyüşü diyor."

Betsy Sullivan burnunu kırıştırdı. "Benimki daha iyi. Bir kadının istediğini elde etmesinde utanılacak bir şey yok. Tabii ki rızayla olduğu sürece." Mavi gözleri bana dikildi. "Rızayla oldu, değil mi canım?"

İnlememi bastırdım. Bunun annemin kulağına gitmemesi imkansızdı. Betsy'den mi duyacaktı, yoksa Betsy'nin anlatacağı birçok kişiden mi, henüz belli değildi.

Betsy ve Daisy ikisi de bana umutla bakarken, isteksizce cevap verdim, "Evet, hanımefendi."

"İyi." Betsy başını salladı.

Daisy bana merhamet gösterdi. "Aspen yukarıda Penny ile birlikte. Yukarı çıkmadan önce kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Bu rahatsız edici durum daha da kötüleşmeden kaçmam gerekiyordu, başımı salladım.

"Tamam o zaman." Bana nazik bir gülümsemeyle veda etti. "Git hadi."

Kıçım yanıyormuş gibi merdivenleri tırmandım ve Aspen'in yatak odasına daldım.

Dolap kapısına asılı elbiseyle uğraşan iki kadın anında döndü, yüzlerinde aynı anlamlı gülümsemeler belirdi.

Aspen'in bakışları ödünç aldığım kıyafetlerin üzerinde dolaştı, ama tek kelime bile edemedi, başımı bitişik banyoya doğru çevirdim. "Duş alacağım."

"Oh hayır," dedi öfkeyle gülerek. "Bu halinle buraya gelip," odanın diğer ucundan vücudumu baştan aşağı işaret ederek, "dün gece olanları anlatmadan kaçamazsın."

Beni bu kadar kolay bırakmayacağını biliyordum, ama bir kız hayal edebilir.

İç çekerek yatağına düştüm. "Hiçbir şey olmadı." Aspen burnunu çekti, ben de sözümü düzelttim. "Tamam, *bir şey* oldu, ama senin düşündüğün gibi değil."

Kaşlarını kaldırdı ve sabırsızca ayağını yere vurdu. "Bekliyorum."

Yatağa geri uzanarak, bir kolumu gözlerimin üzerine attım, bir sonraki cümleyi söylerken onun yüzüne bakmak istemiyordum. "Biz, şey, dün gece ahırda vaftiz etmiş olabiliriz."

"Ah, Bex. O ahırda sevişen ilk çift olduğunuzu düşünmen çok tatlı."

Ailelerinin orada seviştiği düşüncesi aklıma gelince burnum kırıştı. "Sen ve Mac'in ilk olduğunu varsayacağım."

"İstediğin kadar öyle davran. Gerçek olmaz."

Penny'den gelen cırtlak bir ses beni anında oturtmaya zorladı. Aspen ve ben onun son derece anlamlı tepkisine bakarken, solgun yanakları kıpkırmızı oldu.

Aspen çenesini yerden kaldırmayı başardı. "Penny Atkins, o ahırda seviştiğini mi söylüyorsun?"

Zavallı kızın gözleri odanın içinde bir çıkış yolu ararken etrafa bakınıyordu, ama en iyi arkadaşımı yeterince tanıyordum, Penny'nin kaçış yolu olmadığını biliyordum. Hayatının en çılgın gecesini, daha da önemlisi, kiminle geçirdiğini itiraf edene kadar kaçamazdı, çünkü Tripp olamazdı. Öyle olsaydı, o çocuk onu ertesi gün papazın önüne çıkarırdı.

Penny duvara yaslandı. "Birkaç yıl önce, artık burada çalışmayan bir çiftlik işçisiyle oldu, tamam mı?"

Aspen'in dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bir sorum daha var, sonra bu konuyu kapatacağım, çünkü sen ne istersen yapabilecek, kiminle istersen birlikte olabilecek bir yetişkin kadınsın."

Penny derin bir nefes verip, "Sorabilirsin, ama cevap vereceğime söz veremem," dedi.

"Adil." Aspen başını salladı. "Peki, bu çiftlik işçisi artık burada çalışmıyor mu, taşındığı için mi yoksa kardeşim öğrendiği için kovdurttuğu için mi?"

"Ne? Hayır!" Yüksek sesle bağırması beni irkiltti. "Tripp bilmiyor." Yeşil gözleri dehşetle büyüdü. "Ve ona söyleyemezsin!"

"Lanet olası kışını ateşe verebilir," d i y e mırıldandı Aspen.

Ben de aynı fikirde olsam da, Penny'nin mahremiyetine, özellikle de cinsel hayatına saygı duyuyordum. Bu yüzden, onu rahatlatmak için kendi mahremiyetimden vazgeçtim.

"Tucker ve ben ahırda seks yapmadık!" Evet, bu umduğumdan biraz daha yüksek sesle çıktı.

"Bahçeden gelen inlemeler aksini gösteriyor," diye karşılık verdi Aspen.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hepiniz duydunuz mu?!"

Elini kaldırdı. "Tamam, sakın ol. Bunu yapmamın tek nedeni, herkes yatmaya karar verdikten sonra seni kontrol etmeye gelmemdi. Ama yarı yolda, senin iyi bakıldığını anladım. Bu arada, eğer numara yapıyorsan, çok iyisin; beni ikna ettin."

"Hayır, numara yapmıyordum," diye alay ettim. Tucker'la bu hiç sorun olmamıştı. "Ama dediğim gibi, seks yapmadık. Sadece oral seks yaptı."

"Eğer hepsi buysa, neden geceyi burada geçirmek yerine onunla eve gittin?"

Bu soru, benim ayrılmamdan sonra Tucker'ın Rust Canyon'daki hayatı hakkında benden başka neler sakladığını merak etmeme neden oldu.

"Onun evine gittin mi, Aspen?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır, ama Mac gitti. Neden sordun?"

Odayı geçerek köşedeki kitaplığı karıştırdım, eski rüya albümümüzün hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum.

"Ne arıyorsun?" Aspen'in ayak sesleri arkamda durdu.

Parmaklarım, bir zamanlar geleceğimiz için kurduğumuz tüm hayallerin yazıldığı kitabın sırtını okşadı ve onu raftan çıkardım.

Aspen onu gördü ve yumuşak bir nefes vererek, "Aman Tanrım. Onu unutmuşum," dedi.

Güldüm. "O zaman düğün planlarının hiçbirinin buradan çıkmadığını söyleyebiliriz."

"Tek değişmeyen şey, burada, çiftlikte evlenmekti."

Onu suçlayamazdım. Ailesinin sahip olduğu arazi çok güzeldi ve düğün için mükemmel bir arka plan oluşturan birçok yer vardı.

Topuklarımın üzerine oturarak, aradığım sayfayı bulana kadar sayfaları çevirdim. Albümü genişçe açarak, hayalimdeki evin içini oluşturmak için bir araya getirdiğim dergi kesiklerine parmağımla vurdum. "Bu Tucker'ın evi."

"Ne?" Aspen'in kaşları çatıldı, Penny de bir göz atmak için yaklaştı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"O yaptı."

Mavi gözleri sayfadan kalktı. "Ciddi misin?"

Yutkunarak başımı salladım. "Her ayrıntı tam da istediğim gibi." "Bex, bu... " Sözleri kesildi ve burnunu elinin tersiyle sildi ve burnunu çekti.

"O ev bir özür, bir aşk mektubu ve bir sözün birleşimi."

Penny ellerini göğsüne bastırdı. "Bu çok romantik."

"Lanet olsun Tucker Grant'e." Aspen sulu bir kahkaha attı. "Diğer tüm erkekleri kötü gösteriyor."

Haklıydı. Başka hiçbir erkek benim için onun yaptıklarını yapamazdı.

Albümü kapatıp yerine geri koyduktan sonra ayağa kalktım.

Aspen'in ellerini ellerime alıp nazikçe sıktım. "Sen de kendine çok iyi bir adam bulmuşsun."

Sonunda bir damla gözyaşı yanağına düştü. "Evet."

"Hadi seni evlendirelim."

BÖLÜM 19

Tucker

"Sanırım bayılacağım." Mac gömleğinin yakasını çekiştirirdi. "Bayılırsam beni tutar mısın?"

"Bayılmayacaksın," diye onu sakinleştirdim, ama yüzü biraz solgun görünüyordu.

Benden umduğu sempatiyi alamayınca, törenin başlamasını beklediğimiz geçici açık hava mihrabının yanındaki sıraya doğru eğildi. "Colt, dostum, sen mutlu bir evliliğin var. Sinirlerimi yatıştırmak için bir şey söyle."

Colt homurdandı. "Düğün kolay kısmı. Evlilik zordur, her gün emek vermelisin. Eğer başaramayacaksan, o kızı hayal kırıklığına uğratmadan şimdi ayrılсан iyi olur."

Mac'in çenesi düştü ve bakışları bana kaydı, "*Ne diyorsun lan?*" diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Haklı."

"Yine de, evlenmek üzere olan bir adama böyle bir şey söylememelisin. Onu korkutmaya yeter."

"Sen korkmadın mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Alaycı bir şekilde güldü.

"Tabii ki hayır."

"O zaman Colt'un sana açıkça söylemesinde bir sorun yok, değil mi? Çünkü onun tavsiyesini istemeden önce böyle bir cevap alacağını düşünmeliydin."

Mac bu mantığı düşünürken alnı kırıştı. "Lanet olsun. Haklı olduğunda nefret ediyorum." Elleriyle yüzünü havalandırdı. "Tamam, yeni bir taktik deneyelim. Dikkatimi dağıtmam lazım. Dün gece Bex'le olanları anlat."

Ona yan gözle baktım. "Öpüştüğümü anlatmam."

"Onu öptün mü?" Ayak parmaklarının ucunda zıpladı.

"Bu sabah onun kıyafetleriyle eve girişine bakılırsa, öpüşmekten çok daha fazlasını yapmışlar."

Mac, o sesin sahibini bulmak için başını çevirdi ve ön sırada oturan sırttan Betsy Sullivan'ı gördü.

Adam, bana dönmek için o kadar hızlı döndüğü için boynunu incitmediği için şanslıydı. "Ne?!"

Betsy'ye bakarken dudaklarım inceldi. "Teşekkür ederim."

Özür dilemeden omzunu kaldırdı. "Çocuğun dikkatinin dağılması gerekiyordu. Ben de bunu sağladım."

Betsy, oğlunun büyük üzüntüsüne neden olan, ortalığı karıştırmasıyla tanınan ateşli bir kadındı. Bu yüzden, ona saygısızlık olarak algılanmadan karşılık verebileceğimi biliyordum.

"Tabii ki, lütfen Mac'e dün gece Bex ile aramda olanları anlat."

Gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Olayları ilk elden bilmediğim için, yaratıcı özgürlükler kullanmak zorunda kalacağım. Ama önce biraz arka plan bilgisine ihtiyacım var. Söylesene Doktor, sen bir kadına cam gibi davranan tiplerden misin, yoksa eski usul saç çekmeyi mi seviyorsun?" Kaşlarını oynattı ve yanaklarım kızarıırken gülümsemesi genişledi.

Jett'in bu kadar kapalı olmasının sebebi anlaşılabilirdi; annesi tam bir patlayıcıydı.

Mac yanımda kahkahalara boğuldu, iki yanağına yapışarak karnını tuttu, Colt bile kıkırdadı. Zavallı Tripp, büyükannesinin şakalarına alışık olduğu için sadece gözlerini devirdi.

Gözlerinden yaşları silerek Mac, Betsy'nin yanağına öpücük kondurdu. "İşte bu yüzden sen benim en sevdiğimisin, Meemaw. Her zaman neye ihtiyacımız olduğunu tam olarak biliyorsun."

"Hala doktorun cevabını almadın mı?" Şahin gibi bakışlarını bana çevirdi.

"Üzgünüm, hanımefendi, ama bunu özel tutmayı tercih ederim."

Betsy mırıldandı. "Herkes seks sanki kirli bir sırmaş gibi davranıyor. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama hepimiz yaptık."

Barrett'ın bizimle ön tarafta takılmak yerine kız kardeşiyle birlikte koridordan yürüyeceği için sessizce şükrettim. Bu, annesinin kızacağı yeni kelimeleri öğrenmesini önlemek için onun küçük kulaklarını kapatmaya çalışmaktan bizi kurtardı.

Mac ağzını açtı, muhtemelen Bex hakkında milyonlarca soru soracaktı, ama beni kurtaran, gelinin girişini haber veren yaylı dörtlüsünün ilk notaları oldu.

Sağımdaki adam keskin bir nefes aldı ve ben elimi omzuna koydum. "Başarabilirsin."

Adem elması yutkunarak sallandı. "Uh-huh." "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye nefes verdi.

"O zaman ona sıkı sıkı tutun. En kötü ihtimalle, ben seni yakalarım."

"Colt daha güçlü," dedi boğuk bir sesle.

Göğsümden bir kahkaha patladı. Mac'in şaka yapabilmesi, onun iyi olacağını gösteriyordu.

Kızlar son sıra misafirlerin önünden geçerek koridora doğru ilerlerken, elimi indirdim. İlk olarak Harper geldi, ardından Penny — yanımdaki Tripp'in nefesini keserek — ve sonra Aubree ile Barrett yan yana. İki çocuk korkusuzca, önlerinden geçerken onlara hayran hayran bakanların ilgisini üzerlerine çekiyorlardı.

Hayatımda gördüğüm en güzel kızdan kadına dönüşen kişi görüş alanıma girdiğinde nefesim kesildi.

Nedime elbisesinin renginin sadece Aspen'in gözleriyle değil, mutfak dolaplarımızın rengiyle de uyumlu olduğunu fark etmedim değil. Bunun, bu düğünün bizi yeniden bir araya getirmek için yapıldığını gösteren bir işaret olduğunu nasıl görmezden gelebilirdim?

Belki abartıyordum, ama umurumda değildi.

Bex, birkaç adım önünde yürüyen iki çocuktan gözlerini kaldırdı ve bakışlarımız çarpıştığında, ciğerlerime hava doldu.

Beni bakarken yakalayınca yanakları kızardı, ama bakışlarını kaçırmadı. O kızarıklığın koyulaşmasını izlemek için "*Muhteşem*" diye fısıldadım.

Şarkı değişti ve herkes gelinin gelişini bekleyerek ayağa kalktı. Jett ve Aspen görüldüğü anda Mac bir ok gibi fırladı. Onun ani hareketine boğuk bir hayret nidaları yükseldi, ama Mac Aspen'in önünde durup onun yanaklarını avuçlayarak dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, bu nidaları bir anda "aww" seslerine dönüştü. Mac, Aspen'in özel anını paylaşmak için onunla birlikte dururken, alnını onun alnına dayadı

birbirine değdi ve özel bir an paylaştılar. Mac, planın dışına çıktığı için hafifçe utanmış bir ifadeyle etrafına bakındı.

"Üzgünüm, millet. Ona ne kadar çok sevdiğimi ve bu şovu başlatmadan önce onunla evlenmek için sabırsızlandığımı bilmesini istedim."

Düğün davetlilerinin ve papazın bulunduğu yere doğru koşarak geri döndü.

"Tamam, ikinci deneme." Onun emriyle müzik tekrar başladı ve Aspen ile babası koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Herkes Aspen'e bakarken, ben Bex'ten gözlerimi alamıyordum.

Şampanya kadehlerine vurulan bıçakların çıkardığı tınlama sesinin ardından, Mac ve Aspen öpüştüğünde konuklardan alkışlar yükseldi.

İkisi "Evet" dediklerinden beri gülümsemekten vazgeçmemişlerdi ve arkadaşım için çok seviniyor olsam da, ben hala hayatımın aşkını geri kazanmak için çabalarken, onun hayatının aşkını bulmuş olmasına biraz kıskançlık duymadan edemedim.

Müzik grubunun bulunduğu sahnenin kenarından, etkinliğin sunucusu olan solist mikrofonu tıklattı. "Yemekten önce birkaç konuşma var, ilk olarak sağdıç Tucker."

Mac'in yanındaki koltuğumdan ayağa kalktığımda tüm gözler bana çevrildi.

Takım elbisenin göğüs cebinden, bu gece paylaşmak için yazdığım konuşmayı çıkardım.

Ama hazırladığım konuşmayı okumak yerine, Bex'in kitabından bir sayfa alıp içimden gelenleri söylemeye karar verdim.

"Öncelikle, bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum, Aspen." Gelin kızardı, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Önyargılı olabilirim, ama Rust Canyon'dan bir kızı kapmayı başaran her erkek, dünyadaki en şanslı erkeklerdendir."

Kalabalıktan birkaç alkış sesi geldi. Katılan herkes, evleri olarak adlandırdıkları yerden gurur duyuyordu.

"Mac'in sağdıç olsam da, Aspen'i çok daha uzun süredir tanıyorum. Arada inişler çıkışlar yaşadık" — elimi göğsüme bastırdım — "hepsi benim hatamdı, ama onun empati ve sadakat duygusuna her zaman hayran oldum. Eğer

Eğer onun çevresinde bulunma şansına sahip olduysanız, sevdiği insanlar için kelimenin tam anlamıyla her şeyi feda edeceğini bilirsiniz."

Ona göz kırptım ve yüzünü Mac'in omzuna gömdüğünde, birkaç yıl önce ağaç aydınlatma töreninin ortasında bana sert bir şekilde azarladığı anı ima ettiğimi anladığını biliyordum.

"Ama onu Mac için mükemmel bir eş yapan şey şefkatidir. Yeni evli Bay ve Bayan Mac Blaze kadar özverili, sadece topluluğumuza değil, topluluğumuz dışındakilere de kendini adanmış iki kişi daha tanımadım.

Mac ve ben hayatımızın dönüm noktasında tanıştık ve bu ortak noktamız arkadaşlığımızı ateşledi. Onun sempatisi, boğuluyormuş gibi hissettiğim bir dönemde bana bir can simidi oldu."

"Ben de seni seviyorum dostum," diye Mac herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı ve birkaç kişi güldü.

Omzuna bir elimi koyup, toplananlara değil, doğrudan ona hitap ettim. "Hayallerimden vazgeçmeme izin vermedin, ulaşamaz gibi göründükleri zamanlarda bile." Gözlerimi onun başının üzerinden Bex'e çevirdim, sonra tekrar Mac'e döndüm. "Çünkü sen de bir zamanlar benim yerimdeydin, bunun imkansız olduğuna emindin, ama şimdi buradasın, istediğin her şeye sahipsin. Senin için, Aspen için ve birlikte başlayacağınız gelecek için daha mutlu olamazdım."

Şampanya kadehimi alıp etrafımızda oturanlara doğru kaldırdım. "Aspen ve Mac'e. Birlikte sonsuza kadar mutlu olun."

"Aspen ve Mac'e," diye koroda diğer konuklar da katıldı.

Mac ayağa kalktı, beni kucaklayarak sardı ve sırtımı birkaç kez sıvazladı.

"Harika konuşmaydı dostum," diye fısıldadı kulağıma, sesi duygu dolu.

O geri çekildiğinde, sandalyesinin etrafından dolaşarak Aspen'in yanağına öpücük kondurdum ve onu kucakladım.

Kıçım koltuğa değdiği anda, Bex'in nedime olarak konuşma sırasının geldiği anons edildi.

Mutlu çiftin arasında oturan Bex'i daha iyi görebilmek için dirseğimi masaya dayadım.

Bex tek kelime bile edemedi, en yakın arkadaşına bakarken gözleri doldu. Derin bir nefes verip yüzünü eliyle havalandırdı ve gözyaşlarını tutmak için gözlerini hızla kırıştırdı.

"Üzgünüm." Tek kelime fısıltıyla çıktı ve Aspen sessizce destek olmak için elini tuttu.

Kara kirpikleri titreyerek gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra tekrar açtı.

"Küçük kızken bu günü hayal ederdik. Ama sanırım gerçek, senin için hayal edebileceğimizden çok daha güzel, Aspen. Ve sadece düğünden bahsetmiyorum.

Mac'le tanıştığım anda, onun senin için mükemmel adam olduğunu anladım. Hayatına neşe getiriyor, ama daha da önemlisi, en büyük destekçin oldu. Hedeflerini destekliyor ve başarılarını kutluyor."

İlk gözyaşı damlası yanaklarından süzülerek akmaya başladı. "Bugünden itibaren, Mac senin hayatındaki bir numaralı yerimi devralıyor." Aspen itiraz etmek için ağzını açtı, ama Bex onu sözünü kesmeden devam etti. "Ben her zaman senin yanında olacağım, ama bundan sonra sonsuza kadar her gün omuz omuza yanında olacak olan kişi o. Sadece ikinize ait olan kutsal anları ve anıları paylaşacaksınız ve olması gereken de bu. Ve endişelenmeme gerek yok çünkü seni ondan daha çok sevecek kimse olmadığını biliyorum."

Bex kadeh kaldırırken sesi titredi, "En iyi arkadaşıma ve onun hayatının en iyi arkadaşı olarak bulduğu adama."

Aspen bir anda ayağa kalktı ve iki kadın birbirlerinin kollarında ağlamaya başladı.

Mac bana doğru eğildi, onlara bu anı yaşatmak için bekledi, sonra ayağa kalktı. "Bence o kazandı."

Sevdiğim kadına gülümseyerek cevap verdim, "Eğer izin verirse, hayatımın geri kalanında onu kazanmasına seve seve izin veririm."

O mırıldandı. "Bu gece başka numaraların da var mı?"

"Bekleyip göreceksin."

"Sana bunu söylemek istemezdim dostum, ama yakın gelecekte karımdan başka bir şey göremeyeceğim."

Omzuna hafifçe vurdum. "Balayından döndüğünde bir kahve içelim o zaman."

Mac ayağa kalktı. "İyi şanslar. Seni desteklediğimi biliyorsun."

Onun sürekli desteği ve sınırda müdahalesi olmasaydı, yıllar önce yapmam gereken gibi Bex'i kendime ait ilan etmek üzere olmazdım.

Son adımı attığımızda, oyun bitti. O, her zaman olması gerektiği gibi sonsuza kadar benim olacaktı.

BÖLÜM 20

Tucker

"DÖN BENİ, TUCKER!" AUBREE, çimlerin üzerine serilmiş cilalı ahşap zeminde dans ederken, minik ayaklarıyla benim ayaklarımın üzerinde durarak bağırdı.

Çömelerek onu koltuk altlarından tuttum ve isteğini yerine getirdim, o kadar hızlı döndüm ki, küçük bacakları havada sallanarak, sanki hızlı tempolu şarkı yavaş bir şarkıymış gibi, birlikte sallanan bir çiftin yanından kıl payı kaçtı.

Küçük kızın saf neşesi bulaşıcıydı, çığlıkları göğsümden kahkahalar kopardı.

Onu çok döndürmeden durdum ve ayakları yere basmak yerine onu kalçama oturtum. Başını omzuma yaslayıp memnuniyetle içini çekince kalbim eridi.

Ağırlığı mükemmeldi ve onu daha sıkı sarıp, bir gün kendi kızımın Colt'un yerini kollarımda alacağını hayal ettim. O anın tadını çıkararak bizi hafifçe salladım, çok yakında kıvranıp indirilmesini isteyeceğini biliyordum.

Bir el omuzlarımın arasına kaydı ve arkama baktığımda Bex'in gözleri Aubree'ye sabitlenmiş haldeydi.

"Derin uykuda."

Aubree'nin yüzünü görebilmek için başımı çevirmeye çalıştım ama yüzü benden başka yöne dönüktü. "Ciddi misin? Beş dakika önce deli gibi zıplıyordu."

"Annesi duymasın, ama Barrett'la birlikte şeker barından fazladan çaldıklarını gördüm. Şeker komasından sonra çöküşü

sonunda onu yakaladı galiba."

"Mantıklı. Bu saatte nasıl bu kadar enerjik olabildiğini merak ediyordum."

Kollarımdaki uyuyan güzelliği tutuşumu değiştirdim ve Bex'e döndüm.

Dirseklerimi sıktı. "Harper evde bebeği besliyor, ama Colt bu kızın suç ortağını baş masada göğsüne yatırmış, baygın halde."

O yöne doğru yürümeye başladık, ama Daisy önümüze çıktı. "Ben alırım."

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. "Emin misin? Onun ağırlığı bir çuval patatesten daha fazla."

Daisy iki elini beline koydu. "Artık genç bir kız değilim, genç adam, ama Tripp dokuz yaşına kadar onu yatağına taşıdım. Sanırım halledebilirim."

Tripp hakkında öğrendiğim bu küçük bilgiyi duyunca gülmemeye çalıştım. Ben de büyürken babamdan çok annemi sevdiğim için bir şey söyleyemezdin. Köy çocukları annelerini çok severlerdi.

Aubree'yi nazikçe Daisy'nin kollarına bıraktım. Gelinin annesi kızının koyu saçlarını okşadı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. O doğuştan bir bakıcıydı, bu da onu Rust Canyon'un tek okulunda müdürlük görevine geçmeden önce mükemmel bir öğretmen yapmıştı.

"Torunlarını sabırsızlıkla bekliyor," diye düşündü Bex, Daisy'nin uzaklaşmasını izlerken.

"Eminim yakında olur."

Başı omzuma düştü. "Muhtemelen haklısın. Mac 'eğlenceli baba' olmak için doğmuş."

"Evet. Aspen deli olacak."

Bex iç geçirdi. "Belki, ama bence o, onun tuhaflıklarını gizlice seviyor."

"Öyle umarım." Ben güldüm. "Onunla evlendiğini düşünürsek."

Grup vites değiştirdi, tempoyu yavaşlattı ve bu, dans etmek için daha uygun bir hız olduğu için, salondaki yaşlı çiftlerin koltuklarından kalkmasına neden oldu.

Kolum otomatik olarak Bex'in beline dolandı ve kulağına fısıldadım. "Geçen gece dansımızı bitiremedik."

O da bana yaslandı. "Hayır, bitiremedik. Sanırım bu sana borcum var demek."

"Bu borcunu ödemek için mükemmel bir zaman, sence de öyle değil mi?" Boynunu uzatarak bana baktı. "Benimle dans eder misin, Tucker Grant?"

Yüzümde yayılan gülümsemeyi saklayamadım. "Asla sormayacaksın sandım."

Bex parmaklarımızı birbirine kenetledi ve yan yana dans pistine çıktık. Sallanan çiftlerin arasında dolanarak, gelin ve damadın çok uzak olmayan, tam ortada boş bir yer bulduk.

Aspen'in göğsüne yaslanmış başının üzerinden Mac'in gözleri benimkilere takıldı.

Onaylayarak çenesini eğdi, ben de aynısını yaptım.

Göğsümü özlem doldurdu, bir gün bu pozisyonların tersine dönmesini, Bex'in beyazlar içinde, Mac'in ise benim yanımda duran adam olmasını çaresizce istedim. İki çiftin en iyi arkadaşlarının birbirleriyle evlendiği yeni bir gelecek gözlerimin önünde dans etti. En yakınlarımız da dahil olduğu için, orijinal rüyamdan bile daha güzeldi.

Bu zihinsel görüntüler o kadar canlı, o kadar gerçektir ki, sanki uzanıp onlara dokunabilmişim gibi hissettim.

Her şeyden çok, onları hayata geçirmek istiyordum.

Küçük adımlar, hatırladın mı?

Beni vazgeçirmeye çalışmak yerine, bu sadece Bex'in minyatür bir versiyonunun arkasında yürüdüğümü hayal etmeme neden oldu, o ilk adımlarını atarken parmaklarım onun minik yumruklarında sıkılıydı. O bebek kız hayali olsa da, gelişiminde önemli bir aşamaya ulaştığı için göğsüm gururla doldu ve boğazım düğümlendi.

Beynim çok ileriye gitmişti ve beni şimdiki zamana geri getirmem gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Sevdiğim kadını kollarımda tutmanın tadını çıkarmam gerekirken hayal kurarken yakalandığımı fark edince boynumdan ateş yükseldi.

"Sen." Bu yalan değildi; sadece hayal gücümün ne kadar uzağa gittiğini söylememeyi tercih ettim.

Bex'in gözleri hafifçe kısıldı. Beni çok iyi tanıyordu ve söylemediğim daha çok şey olduğunu hissedebiliyordu. Ama ağzını açıp beni azarlamak için bir soru sormak üzereyken, bana sunulan fırsatı değerlendirdim ve dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe bastırdım.

Parmakları gömleğimin kumaşına kıvrıldı ve en tatlı inilti duyulurken bana sarıldı. Beline tutunmuş ellerinden biri boynunun yanına kayarak onu yerinde tutarken, ben öpücüğü derinleştirip dilimle dudaklarının kenarlarını izleyerek içeri girmeye yalvardım.

Tereddüt etmeden ayrıldı ve ben hakımı talep ederken derinlere dalmama izin verdi. Bana vermek istediği her parçasını toplamak istedim, ta ki sonunda hepsini kazanıp onu tekrar tamamen benim yapana kadar.

İnlemelerini yuttum, her biri şehvetin bir okunu doğrudan sikime gönderdi; sertliği fermuarımı acı verici bir şekilde bastırdı, serbest bırakılmak istiyordu.

Siktir. Eğer hemen durmazsak, bu dans pistinden çıkabilmek için Bex'i kalkan olarak kullanmam gerekecekti.

Geri çekilmeden önce bir öpücük daha çaldım.

Bex kızarmış ve nefessizdi, gözleri cam gibi parlıyordu, ben başparmağımı şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirirken.

"Bu dudaklar bana hayat veriyor." Sesim boğuk çıktı. "Onlardan sonsuza kadar içebilirim."

Siyah kirpikleri yanaklarını serinletmek için aşağı indi. "İnsanlar konuşacak." "Bırak konuşsunlar."

O güzel kahverengi gözler birden açıldı ve içini çekti. "Tuck."

Oyun oynamaktan, hislerimi saklamaktan bıkmıştım.

Yarın gidiyordu. Şimdi her şeyi ortaya koymazsam, bir daha şansım olmayabilirdi.

"Ne diyecekler, Bex? Sana aşık olduğumu mu? Her zaman aşık olduğumu mu?" Nefesi kesildi, ama ben devam ettim. "Son on yıldır göğsümde kocaman bir delikle dolaştığımı ve son birkaç gündür seni tekrar kollarımda tutmanın bana yeniden yaşamayı, yeniden nefes almayı hatırlattığını mı?"

Bex'in aralık dudaklarından titrek bir nefes çıktı.

İki elimle yüzünü kavrayarak alnımı alnına bastırdım. "Kalabalık bir dans pistinin ortasında seni öptüğüm için başkalarının ne diyeceği umurunda değil. Çünkü onların göreceği tek şey, uzun süre ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelen iki ruh ikizi olacak."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve itiraf ettim: "Her zaman sen oldun, Bex. Şimdi milyonlarca yıl önceymiş gibi gelen o sınıfta yanıma oturduğun andan itibaren kalbim sana ait.

senin yüzünü bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde bile, seni sevmekten vazgeçmedim. Sen benim dünyamın her şeyisin."

Islaklık, gözlerinin altında duran başparmaklarıma sıçradı ve kalbim sıkıştı.

"Lanet olsun, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Lütfen ağlama." "Tucker." Adım boğuk bir şekilde çıktı.

Onu gördüğümde kalbimin parçalanacağına hazırlıklı olarak geri çekildim.

Ama gözleri hüznle dolmak yerine, yanlış bir şey söylersem ezilme korkusuyla adını koyamadığım bir duygu ile parlıyordu.

Sertçe yutkundum ve sessizce beni bu ıstıraptan kurtarması için dua ettim. Çünkü benim söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı, kalbimi çoktan dökmüştüm. Tek yapabileceğim, onun cevabını beklemektir.

Bex parmak uçlarına yükseldi, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı: "Temiz bir sayfa açma teklifin hala geçerli mi?"

Dizlerim titremeye başladı.

Bu sözlerle, son on yılda aklımdan geçen her hayal, her dilek birdenbire mümkün hale geldi.

Yarın bizi binlerce kilometre ayıracak bir uçağa binmesi umurunda değildi. Bir yolunu bulurduk. Bulmak zorundaydık.

Bu sefer başarısızlık söz konusu olamazdı.

Bex benimdi ve hiçbir şey bizi bir daha ayırmayacaktı.

BÖLÜM 21

Bex

HÂLÂ MÜZİK ÇALİYOR MUYDU?

Tucker'ın soruma cevap vermesini beklerken, kalbimin göğsüme çarpması sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum.

Eğer hayır derse...

Hayır, söylemezdi. Bana aşkını itiraf ettikten, ruh ikizimiz olduğuna olan inancımı doğruladıktan ve bu zamana kadar benim için olduğu kadar onun için de mutsuz olduğunu itiraf ettikten sonra...

O evi benim için inşa ettikten sonra olmazdı.

Ona bir itici güç vermeye karar verince, on yıldır beynimde uyuyan ama hiç sesli olarak söylemediğim sözler yüzeye çıktı.

"Seni seviyorum, Tucker."

Acı çeken gözleri kapandı ve dudaklarından kekelemeyle bir nefes çıktı. "Bunu bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Göğsümden sulu bir kahkaha çıktı. "İkimiz de. Ama bu doğru. Ben de hiç vazgeçmedim. Kalbimi kırdığında da, başka bir kadınla evlendiğinde de. Başka bir adamla nişanlıyken bile." Derin bir nefes alarak, her şeyi ortaya koydum. "Her zaman sen oldun, Tuck. Kalbim ve ruhum sana ait, ve şimdi geriye tek bir parça kaldı. Ve izin verirsen, onu da sana vermek istiyorum, bu gece."

Belime düşen eller titriyordu.

"Senin de bunu istediğini söyle. Beni eve götür ve ıııııı attır."

Tucker'ın eli bir anlığına sıkılaştı, sonra gözleri birden açıldı ve mavi derinliklerinde alev alev yanan bir cehennem ortaya çıktı.

Sonra derin, hatta kaba bir sesle konuştu. "Halka açık bir yerde böyle konuşamazsın, Bex."

"Başkalarına aldırmamak ne oldu?" Onun sözlerini ona geri söyleyerek dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Beni kendine çekerek göğüslerimi hızla yükselen göğsüne bastırdı ve yüzünü benimkinden bir santim uzağa getirdi. "Onların ne *gördükleri* umurumda değil dedim. Ne duydukları umurumda değil demedim. Başka bir erkeğin, seni yalnız yakaladığım anda sana ne yapacağımı hayal etmesi bile beni çılgına çeviriyor."

Tucker'ın sahiplenici olması fikri çok saçma geldiği için şaka yaptığını düşünerek kahkahayı patlattım.

Ama gözlerindeki çelik parıltıyı fark edince dudaklarım kapandı.

Kahretsin. Ciddiyim.

Göğsünden bir gürültü geldi. "Neredeyse seni dizimin üstüne yatırıp şaplak atacağım."

Ağzım kurudu, dilimi dudaklarımı nemlendirmek için dışarı çıkardım. "Doktor olarak kimseye zarar vermemek için bir yemin etmedin mi?"

Tucker karanlık bir şekilde güldü ve başını eğerek kimse duymadan kulağıma fısıldadı. "Biliyor musun, onu bulmak için çok uğraşmam gerekti, ama yaramaz bir esmer kız ağzını açarsa yeminin geçersiz olacağını belirten bir madde var."

Boğazım istemsizce yutkunarak titredi ve şehvetle sarhoş olan beynim tek taraflı bir karar verdi: Madem bu işe bulaştım, sonuna kadar gitmeliyim.

"O zaman iç çamaşırı giymediğim için şanslı olduğumu söylememeliyim, Dr. Grant" —ona profesyonel bir ses tonuyla hitap ettiğimde vücudu titredi—"çünkü iç çamaşırlarım tamamen mahvolurdu. Ve buradan çabuk çıkmazsak, gerginliğimi atmak için tuvalete gizlice gitmem gerekecek."

Boğazımda bir çığlık yükseldi, serbest bırakılmak için yalvarıyordu, dişleri kulak mememe gömüldüğünde.

Bu bir uyarıydı. Benim zevk almam için acı vermekten çekinmeyeceği anlamına geliyordu. Ama bu sadece daha fazlasını istememe neden oldu. Hem de hemen.

"Tucker," diye nefes nefese söyledim.

"Bex." Sırtının alt kısmını kavrayıp onu yerinde tutarken, utanmadan kalçalarımı sert penisine sürtünce, o da benim adımı inleyerek söyledi. Onu içimde hissetmenin zevkini hiç tatmamıştım ve bu yoksunluk beni şimdi neredeyse vahşileştirmişti.

İhtiyacımdan akılsızca, "Beni hemen eve götür, çünkü bu dans pistinin ortasında dizlerimin üzerine çökmek üzereyim," diye boğuk bir sesle söyledim.

O keskin bir nefes aldıktan sonra, "Cesedimi çiğnemedен olmaz," diye homurdandı.

Nefes nefese, alaycı bir şekilde sordum, "Başkalarının ne düşündüğünü umursamama ne oldu "

"Lanet olsun, kadın," diye dişlerini sıktı Tucker. "Seninle acele etmeyecektim, her anın tadını çıkaracaktım, ama şimdi... oh şimdi, seni o kadar sert becereceğim ki yarın bacakların çarpık yürüyeceksin."

Elim takım elbisesinin arka cebine kaydı ve sıkıca sıktığımda gerilen sıkı kalçalarının hissini zevkle tattım.

Dudaklarımı boynunun yanına bastırarak, cildine fısıldarken dudaklarım gülümsemeye başladı. "Ah, lanet olsun."

Özür dilemeyen ses tonum, Tucker'ın sert tarafını ortaya çıkardığım için en ufak bir pişmanlık duymadığımı açıkça ortaya koyuyordu. Uzun zamandır tanıdığım çocuk, cinsel ilişki sırasında çok dikkatli ve düşünceli davranırdı, ama bu gece öyle olmayacaktı. Hayır, ruhuma kazınan görünmez izlerin aynısını bedenimde de bırakmasını istiyordum.

"Peki..." Kelimeyi yavaşça çıkardım. "Ne olacak?"

Kulağımda sadece onun sert nefes alıp verışı duyuluyordu.

Tamam, öyleyse.

Dizlerimi bükerek niyetimi belli ettim ve bu Tucker'ı harekete geçirmek için yeterliydi. Elleri dirseklerimi kavrayarak beni dik tuttu.

"Eve. Hemen," diye homurdandı ve ikiye katlanarak beni omzuna attı.

Beni arabaların park edildiği yere doğru taşıırken dünya tersine dönmüştü. Yarı yola gelmiştik ki arkamızdan bir ses duyuldu: "Saç çekme olacak. Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için çok nazıksın, Doktor!"

Tucker o kadar hızlı döndü ki çığlık attım.

"Oh, benim için durma."

Beynimi saran sis yeterince dağılınca sesin sahibini tanıyabildim. Aspen'in büyükannesi. Tucker'ı beni mağara adamı gibi buradan sürüklerken yakalayan onca insan arasından

onun olması gerekiyordu.

"İkinize de iyi akşamlar. Unutmayın, rıza çok önemlidir."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Tucker, topuklarını dönerek kamyonetine doğru koşarken.

Göğsümden histerik bir kahkaha patladı.

Tucker, herkesin gözü önünde öpüşürken, bırak konuşsunlar demişti.

Bu kasabaya Noel'e kadar yeterince konuşacak malzeme vermiştik.

Tucker'ın parmakları, Sullivan'ların çiftliğinden kasabanın diğer ucundaki evine kadar süren yolculuk boyunca kalıcı olarak yerleştiği uyluklarımın üzerinde gerildi.

Hayallerimin evi, ön camın ötesinde duruyordu. Yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı havada asılı duruyordu.

Bir an sessizce oturdu. Bekleyiş o kadar yoğunlaştı ki nefes alamayacak hale geldim ve kapı koluna uzandım.

O harekete geçmeyecekse, ben geçecektim.

"Sakın yapma." Tucker'ın derin uyarıcı sözleri omurgamda hoş bir titreme yarattı.

Bir taşralı erkeğin tavırlarını asla küçümseme. Bana kapıyı açma ayrıcalığını reddetmek, neredeyse bir hakaretti.

"Bunu arabada mı yapacağız?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Beni kışkırtma," diye karşılık verdi ve sürücü kapısını açarak dışarı atladı.

Yüzüm kızarmış ve vücudum ağrıyordu, dudaklarıma yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Rust Canyon'dan ayrılmadan önceki halim, dans pistinde az önce yaptığım kadar cesur olamazdı. Tucker'ı kışkırtıp onu harekete geçmeye zorlamazdı. Sert seksin ne kadar iyi olabileceğini anlamadığı için bu fikirden korkardı.

Şu anki Bex Crawford, ateşle şekillenmişti. Geçmiş beni değiştirmiş, daha güçlü, daha cesur yapmıştı.

Tucker Grant'ın *sahibi* olmaya hazırdım.

Yanımdaki kapı açıldığında, sıcak tenime serin bir hava esti. Tucker'a uzandım, ama bir şey beni geri çekti ve kaşlarımı çattım.

Adam, elini bacaklarımın üzerine uzatıp emniyet kemerinin kilidini açan düğmeye bastığında, zorlukla bastırıldığı bir kahkaha duyuldu. Ne düşündüğünü anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu. Arabadan çıkmaya çalışsaydım çok uzağa gidemezdim; düşüncesizliğim yüzünden çok önemli bir adımımı atlamıştım.

Hormonların etkisiyle düzgün düşünemediğim, hatta düzgün göremediğim için komik bulmuştu. Peki. O sırtışı yüzünden silecektim.

Ayaklarım yere basar basmaz, durumu tersine çevirdim.

Elim omzundan kayarak göğsüne indi ve avucum, pantolonunun ön tarafına baskı yapan ereksiyonunun üzerine gelene kadar durmadı. Sürtmek yerine, onu inleyecek kadar sıkı sıktım.

"Etrafta kimse yok."

Boğuk sözleri yavaşça kafama dank etti. Açık alanda dizlerimin üzerine çökme sözümü tutmak istersem, bu sefer beni durdurmayacağını söylüyordu.

İznini almak için gözlerine baktım. Tucker çenesini hafifçe eğdi.

Bana yetti.

Sırtımdaki kamyonun kabininden gelen ışık, kemerinin derisini toka deliğinden geçirip pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken ne yaptığımı görmek için yeterliydi.

Başka bir şey yapmadan önce, bakışlarımı ondan ayırmadan, kirli yere diz çökmek için eğilirken gözlerini sabit tuttum.

Tucker'ın zorlukla yutkunduğu duyuluyordu ve bir elini saçlarıma doladı.

Bunu daha önce hiç böyle yapmamıştık. Eskiden, ona ağzımla zevk verirken o hep uzanırdı.

Bu pozisyon, kendi hızımda keşfetme özgürlüğü vermişti bana.

Bu pozisyon ise kontrolü ona veriyordu.

Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi, artık görmezden gelmek imkansız hale geldi.

Bir elimle boxerının bel kısmını çekerek penisini serbest bıraktım.

Diğer elimle eteğimi yeterince kaldırıp elimi altına soktum.

Yukarıdan gelen inilti o kadar yüksek sesliydi ki, yukarı baktım. İkiz mavi alevler bana bakıyordu, karanlıkta neredeyse parlıyordu.

"Siktir, bebeğim. Benim sikimi emmek seni bu kadar tahrik mi ediyor?"

"Beni tatmin ederken kendini dokunmaktan alıkoyamıyorsun, değil mi?" Kirli sözleri karşısında kirpiklerim titredi.

Tucker sertleşmiş penisini kavrayarak birkaç kez okşadıktan sonra ucunu dudaklarıma götürdü ve sızan ön sıvıyı dudaklarıma sürdü. Dilim, tadına bakmak için çaresizce dışarı fırladı. Onun tuzlu tadı damak tadımı kapladığında, boğazımdan bir inilti yükseldi ve gece havasına karıştı.

Tucker saçımı daha sıkı tuttu, sesi derinleşerek emretti: "Aç."

Dudaklarım otomatik olarak açıldı ve ona giriş izni verdi. Yavaşça, penisini santim santim ağzıma soktu, ta ki keskin ucu boğazımın arkasına ulaşana kadar. Hafif bir öğürme sesi duyulduğunda geri çekildi, neredeyse tamamen ağzımdan çıkacakken tekrar ileri doğru hamle yaptı.

Yanaklarımı içe çekip, onun belirlediği ritimle ciddi bir şekilde emmeye başladım. "Uzun sürmeyecek." Yukarıdan gelen homurdanan uyarı sözleri beni daha da teşvik etti. Onu doruğa ulaştırmak, boşaldığında boğazından kopan

boğazından koparak çıkmasını duymak istedim.

O kadar ıslaktım ki, bacaklarımdan arasındaki el benim uyarılmamla sırlıslık olmuştı, klitorisimi sıkıca daireler çizerek ovuşturuyordum, onunla birlikte o uçurumdan düşmek istiyordum.

İnlemelerim Tucker'ın boğazımın daha derinine kaymasına izin verdi ve kendini orada tutarken boğuk bir inilti duyuldu, geri çekilmeden önce birkaç saniye nefes almamı engelledi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, fazla ileri gitmiş olabileceğini fark etti. Şu anda istediğim son şey özür dilemektir.

Ağzımı onun penisinden çekerek, sesim kısık çıktı. "Tekrar yap."

Çenesi gevşedi ve dudaklarından şaşkın bir nefes sızdı. "Emin misin?"

Belki de şehvetten aklımı kaçırmıştım ve ne istediğimi bilmiyordum, onun endişesini anlayabiliyordum. Ama artık deneyimsiz bir genç kız değildim. Ne istediğini çok iyi bilen yetişkin bir kadındım.

Ve şu anda tek istediğim, onun sikini boğazımın derinliklerine almak.

Sözler onu ikna etmeye yetmediğine göre, belki eylemler işe yarardı.

Elimi çektiğimde amım protesto edercesine ağıladı, ama ona susmasını söyledim. Şimdi boşalmamış olsam bile, Tucker'ın bu durumu düzelterekinden şüphem yoktu - muhtemelen birden fazla kez - akşam bitmeden.

O anda, sevdiğim adama neler yapabileceğimi göstermek çok daha önemliydi. Ona kırılman olmadığımı ve onun yapabileceği her şeye dayanabileceğimi göstermek.

Önce iki elimle onu sardım ve pantolonunu ve boxerını bacaklarından aşağı çekerek sert kalçalarına tutunabildim. Sonra sikini tekrar ağzıma aldım ve tutuşumu kullanarak onu boğazımın en derinlerine kadar soktum.

"Tanrım, Bex." Boğuk sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

Gözlerimi kaldırdığımda, onun bana açlık ve hayranlık karışımı bir bakışla baktığını gördüm.

Penisinin başını yuttum ve boğaz kaslarımla masaj yaptım. Bu, onun harekete geçmesi için yeterliydi.

Sonunda sikişmeye başladık.

Kafam geriye doğru çekilip Tucker'ın kalçaları hareketlenirken, oksijen alımım kesildi ve çığlığım kesildi.

Bir el boğazımın önüne kondu, tutuşu gevşek ama sağlamdı. "Lanet olsun, beni ne kadar derine aldığını hissedebiliyorum."

Gözümün önü karardı, gözyaşları yüzümden akıyordu ama umurumda değildi. Tüm dikkatim, önümde duran adama zevk vermekteydi. Ne pahasına olursa olsun.

Bilincimin sınırında olduğumu hisseden Tucker geri çekildi ve ben nefes nefese ciğerlerimi hava ile doldururken göğsüm inip kalktı. Ama bu sadece geçici bir rahatlamaydı, çünkü bayılmamı engelleyecek kadar nefes aldığımı anladığında, ağzımın içine tekrar girdi ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine girdi.

İtmeleri sığlaştı, burnum kasık kemiğine bastırılmış halde, ulaşabildiği en derin noktaya kadar boğazımın derinliklerine gömüldü.

"Çok iyi geliyor," diye inleyerek nefes nefese kaldı. "Bebeğim, boşalacağım."

Bu bir uyarı gibi gelebilir, ama Tucker'ı tanıyanlar, onun izin istediğini anlardı.

Ayrı kaldığımız sürede öğrendiğim yeni numaraları ona gösterme zamanı gelmişti.

Bir elimnin parmakları kendimi okşarken ıslanmıştı, bu yüzden onları onun kalçalarının arasına kaydurdım ve kık deliğine sertçe bastırdım. İçeri girecek kadar değil, ama orgazmını tetikleyecek kadar.

"Siktir! Bex!" Adım, dünyayı sarsan bir çığlıkla haykırıldı, sikini ağzımın içinde şişirirken, ilk sperm fışkırması boğazıma çarptı.

Son damlasına kadar yuttum ve Tucker beni itip çok hassas olduğunu ve durmamı istediğini söyleyene kadar emmeye devam ettim.

Yorgunluktan yere yığıldım. On yıldan fazla bir süredir ona yaptığım ilk oral seksin yoğunluğundan ikimiz de kurtulurken, gecenin sessizliğinde tek duyulan ses, ikimizin sert nefes alıp veriydi.

Gençken aramızdaki kimya güçlüydü, ama yetişkin olarak da bunun olağanüstü olduğunu inkar edemezdik.

Sonunda seviştiğimizde, bu neredeyse patlayıcı bir şey olacaktı.

BÖLÜM 22

Tucker

KENDİME NOT: Penisinden ruhunun emilmesinin fiziksel olarak mümkün olup olmadığını öğren.

Çünkü Bex'in bana yaptığı şeyin tam olarak bu olduğuna emindim.

Kemiklerim jöle gibi hissediyordu; onun küçük gösterisinden sonra ayakta durmakta zorlanıyordum.

Kahretsin. Son yirmi dakikada olanları anlamaya çalışırken nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Onun pembe dudaklarının arasında benim aletim varken kendini dokunmaktan alıkoyamadığı gerçeğiyle mi başlamalıydım?

Yoksa yüzünü sikmemi o kadar çok istediği için, işi kendi eline alıp beni hayal bile edemeyeceğim kadar boğazına soktuğu gerçeğiyle mi?

Ve kıcıma dokunduğu parmaklarından bahsetmeye bile başlamayayım. Bu benim hoşuma gidecek bir şey değildi, ama o yaptığında o kadar sert boşaldım ki yıldızlar gördüm.

Tüm bu deneyim hayatımı değiştirdi.

Benim tatlı, masum Bex'im büyüüp seksi bir sirene dönüşmüştü ve ben de buna bayılmıştım.

Oh, lanet olsun. Bex.

Görüşüm yeterince netleşti ve kamyonetimin basamağına yığılmış olduğu yere odaklanabildim, yolcu tarafındaki kapı hala ardına kadar açıldı.

Sikimi saklayıp pantolonumu çekerek, onun önüne çömeldi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden karışık saçlarını çekerek, nazıkçe yanağını avuçladım.

"İyi misin?"

Koyu renkli gözleri benimkilere bakmak için yukarı kaydı ve şişmiş dudaklarından kekelemeyle nefes alırken bana hafifçe başını salladı.

İnanamadan sordum, "Sana çok sert davranmadım, değil mi?"

"Hoşuma gitti." Nefes nefese söylenen sözler, sanki zımpara kağıdının üzerinde sürülmüş gibi geliyordu.

"İçeri girebilir miyiz?"

Bex titredi, sanki bu serin bahar akşamında, o ana kadar o anın sıcaklığı onu yeterince ısıtmış gibi.

"Bunu evet olarak alacağım."

Onu kollarıma aldım ve kamyonetimin kapısını tekmeleyerek kapattım. Burada kilitlemek gerek yoktu.

Ön kapıdan içeri girerken bana sıkıca sarıldı ve vücudu titremeye başlayınca, akşam için yaptığım planları değiştirdim. Yatağı geçip, banyoya doğru yürüdüm.

Küvetin kenarına oturup, musluğu açmak için kolumu uzattım, elimi akan suyun altına koyup, mükemmel sıcaklığa gelene kadar bekledim.

"Ne yapıyorsun?" Bex'in sesi o kadar kısılmıştı ki, banyonun sesinden duyamıyordum.

Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Sana bakıyorum. Lütfen izin ver."

Kollarımda eridi, dudaklarından bir iç çekiş sızdı. "Kulağa hoş geliyor." Bu kız. Bir an hırçın ve asi, bir an sonra yumuşak ve uysal.

Bex'in sevmediğim hiçbir yanı yoktu; her biri kalbimde özel bir yere sahipti.

Bu küveti vaftiz etmek üzere olduğundan haberi yoktu. Yıllardır burada durmuş, kullanılmadan onu bekliyordu. Her duş aldığımda, onu özlemle seyredip, tam da böyle bir anı hayal ederdim; onun köpüklerin altında kayboluşunu, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatışını, sıcaklığın bedenini ve ruhunu rahatlatırken yüzündeki mutluluk ifadesini.

Onu kollarımın arasına alıp, lavanta kokulu köpük banyosu ekledim — en sevdiği koku olduğunu biliyordum — sonra bizi ayağa kaldırdım ve elbisesinin arkasındaki fermuarını çekerek

arkasındaki fermuarını yavaşça indirdim.

İpeksi kumaş yere düştü ve Bex'in ayaklarının etrafında bir yığın oluşturdu. Daha önce külot giymediğini söylerken yalan söylemediğini görünce sikim canlandı. Sadece bu da değil, sütyen de giymemişti.

Bazı erkekler kadınlarının daha dolgun, ellerini dolduracak kadar büyük göğüslere sahip olmasını tercih ederdi, ama ben her zaman Bex'in elma büyüklüğündeki dik göğüslerini sevmiştim. Onun ince vücuduyla mükemmel bir uyum içindeydiler. Kıvrımları belirgin değildi, ama çıplak haliyle, sadece benim için sergileniyorlardı.

"Hadi." Elimini uzattım, buharlı banyoya inerken kendini tutması için kullanabilsin diye. Alçılı kolunu sudan çıkarmaya dikkat ettim ve kenara koyduğum havlunun üzerine koyarak destekledim.

Tamamen suya daldığında en tatlı inilti duyuldu.

Hayatımın aşkına gülümsedim. "İyi mi?"

"Neredeyse mükemmel," diye nefes nefese söyledi.

Başımı yana eğdim. "Neredeyse mi?"

Bex bir gözünü açtı. "Tek eksik sensin."

"Oh." Bu kelime şaşkın bir nefesle çıktı. Bunu beklemiyordum. "Emin misin?"

"Mm-hmm." Parmak uçları yüzeydeki baloncukların arasında dolaştı.

Peki, nasıl hayır diyebilirdim ki?

Giyisilerimi hızla çıkardım ve küvetin kenarına geçtim. Bex'in yüzü, yeniden canlanan ereksiyonumun hizasındaydı ve onu takdirle süzdü. Onun odaklanmış bakışları altında hainim seğirdi.

Kes şunu, dostum. Zaten bir kez boşaldın, gece daha yeni başlıyor. Ona biraz dinlenmesi için zaman ver.

Zihnimde sikime sakın olmasını söyledikten sonra, önümde oturan muhteşem derecede ıslak ve çıplak kadına da benzer bir uyarıda bulundum. "Aklından bile geçirme."

Alt dudağını dışarı çıkardı ve kirpiklerini kırıştırarak bana en masum "Lütfen" dedi.

Onun arkasına suya girdim, sırtımı kavisli porselenin üzerine yaslayıp kollarımı beline doladım ve vücutlarımızı birbirine yapıştırdım. "Bütün gece önümüzde. Aceleyle gerek yok."

Küçük yaramaz, çıplak kıcını sert sikime sürterek göğsümün derinliklerinden bir inilti kopardı.

Parmaklarım onu sabit tutmak için kalçalarının etine gömüldü ve kulak memesini ısırdım. "Sana daha önce bir ceza borçluyum ve sen bir tane daha

başka bir tane daha hak etmeye hazır mısın?"

Kaygan vücudu benimkine sürtündü. "Tanrım, evet," diye nefes nefese söyledi. "Beni cezalandır, Tucker."

Kontrolüm parçalanıyordu.

O bunu istiyordu. Ben de bunu istiyordum. Neden kendimi tutuyordum ki? Sonra aklıma geldi. Mükemmel ceza.

Oh, tatlı Bex. Dilediğine dikkat et.

O, yatak odasında solan bir çiçek olmadığını çoktan kanıtlamıştı. Yapacağım şey için bana lanet okusa da, bununla başa çıkabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Oyunlar başlasın.

"Gerçekten bunu mu istiyorsun, Bex?" diye kulağına fısıldadım, ellerim kalçalarından göğüslerine kaydı, başparmaklarım sertleşmiş meme uçlarını okşadı.

Başı omzuma yaslanırken sırtı kavis çizdi.

"Evet." Bu kelime, her iki meme ucunu çimdiklediğimde derin bir iniltiye dönüşen bir tıslama ile söylendi.

Kıçına yaslanmış olan sikim acıyordu, ama şimdi sıra Bex'teydi. Ve oh, ne dönüş olacaktı ama.

"Bunu seviyor musun, bebeğim?" Bir meme ucunu çimdiklemeye devam ederken, diğer elim açık bacaklarının arasına daldı ve onun dokunmamı çaresizce beklediği yerin hemen üzerinde durdu.

"Biliyorsun ki öyle," dedi inleyerek. Kalçaları yükseldi, parmaklarımla temas arıyordu.

Parmak uçlarımla onun tepesinde dolaşırken kulağına mırıldandım, sonra iç uyluklarının kıvrımlarını okşayarak onu tahrik ettim. "O küçük klitorisin benim için şişmiş ve zonkluyor mu? Ya o açgözlü amcığın, Bex? Hiçbir şey yokken sıkılıyor, doldurulmaya mı ihtiyaç duyuyor? Önce parmaklarımla, sonra sikimle mi?"

Kesik kesik nefesleri havayı doldurdu.

Bu muhteşem kadının bu akşamın müziğini oluşturacak birçok sesin sadece ilki olduğunu bilerek kendime gülümsedim. Tek bir gece asla yetmeyeceği için hayatımın geri kalanında tekrar tekrar çalmak istediğim sesler.

Cevap vermediğinde emrettim, "Yalvar, Bex."

Bir inilti kulaklarıma ulaştı, sonra kekeleydi, "Lütfen. Sana ihtiyacım var, Tuck."

"Sadece bana mı?" diye ısrar ettim.

Yutkunması duyuldu. "Evet. Sadece sen."

"Doğru cevap."

Onu ödüllendirmek için bacaklarının arasındaki hassas küçük tomurcuğa sertçe bastırdım, etrafında daireler çizdikten sonra iki parmağımın arasında yuvarladım.

Islak bir el saçlarıma dolanarak dokunuşuma doğru kıvrıldı, zevk peşindeyken dudaklarından inlemeler dökülüyordu.

"Evet, Tucker. Orada. Durma." Bex kalçalarını döndürerek, kendisine en uygun ritmi buldu.

Onun için çok kötü, bu gece kontrol bendeydi ve emir almaya pek niyetim yoktu.

Bu yüzden parmaklarımı klitorisinde tutmak yerine, onu bekleyen girişi okşayacak kadar aşağıya doğru sürükledim, etrafımızı saran sudan farklı olan, orada biriken ıslaklığın içinden kayarak.

Beklentiyle keskin bir nefes aldı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, içinden içeri girdim. Hiç direnmedi; o kadar hazır ki. İpeksi duvarları parmaklarımı mengene gibi sıktığında, onun yakıcı sıcaklığı, sikim ağladı, işe girmek için çaresizce.

Bex inleyerek bana karşı kıvranıyordu, ben ise içeri girip çıkarken her seferinde avucumun topuğu klitorisine sürtünecek şekilde hareket ediyordum.

Tanrım, her şeyden çok, banyoya köpük eklememiş olmayı diledim. Çıplak vücudunun benimkine sarılmış halini görmek, elim kremi bacaklarının arasına dalıp onu doruğa çıkarmak istedim.

Yukarı doğru kıvrılan parmaklarım, içindeki o tatlı noktaya ulaştı ve yüksek ve net bir inilti duyuldu. Bacaklarını sıkıştırarak beni yerinde tutmaya çalıştı, ama yaramaz bir kız olmaya karar verip, onun için özenle hazırladığım rahatlatıcı deneyimi reddederek kolay orgazm hakkında vazgeçti.

Dişlerim, açıkta kalan boynunun kenarını sıyırdı. Banyo ısısından cildi pembeye dönmüş olsa da, yüzeye çıkan tüylerin görünüşünden zevk aldım.

Bileğimi saran uylukları titremeye başladı, bu yüzden işkenceyi daha da tatlı hale getirmek için cevabını zaten bildiğim bir soru sordum.

"Oradasın, değil mi bebeğim?" Sırtı

kamburlaştı. "Çok yaklaştın."

"Parmaklarımın etrafında titreyerek beni daha derine çekmeye çalışan amını hissedebiliyorum."

"Lütfen, Tanrım. Çok ihtiyacım var."

"Biliyorum." Birkaç kez daha pompalayarak, G noktasına baskı uygulayarak klitorisine bir kez daha sürtünce orgazm olacağı noktaya geldiğinden emin oldum ve elimi çektim.

"Hayırrrrr," diye uzun, çekik bir protesto sesi çıktı.

Göğsü o kadar hızlı yükseldi ki pembe meme uçları kabarcıkların yüzeyine çıktı. Bex, başladığım işi bitirmem için beni zorlamak niyetiyle körü körüne elime uzandı.

"Tuck, *lütfe*," diye yalvardı.

Oturup, ayağa kalkabilmek için bizi öne doğru kaydırđım. Ayağa kalktığımda, dizlerime yığıldı. Onu suyun üstünde tutmak için omzunu sıkıca tutarak küvetten çıktım.

"Çıkma zamanı."

Ağır göz kapaklarının arkasından kısmen görünen o güzel kahverengi gözler, yüzüme kilitlendi.

Dudaklarını yaladıktan sonra tek bir kelime bile çıkmadan sordu.

"Neden?"

Eğilip küvetin kenarını tuttum, yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Cezalandırılmak istedin, tatlım." Ağzını açtı ama sonraki sözlerim onu konuşmaktan alıkoydu. "Etrafına bak. Senin her hayalin gerçekleşmesini istemeden daha çok sevdiğimi kanıtlamadım mı?" Sessizce ekledim, "*Bana yeterince zaman ver, ben de senin parçaladıklarını birleştiririm.*"

Sözlerimin anlamının yavaş yavaş kafasına dank etmesini ve cezasının ne olacağını fark etmesini gerçek zamanlı olarak izleme zevkine nail oldum.

Bu gece çok eğlenceli olacaktı.

En azından benim için. Tabii, sonunda izin verdiğimde Bex için de.

BÖLÜM 23

Bex

KESİNLİKLE, AMACINA ULAŞMIŞTI. Beni titreyerek, yalvaran bir halde bırakmak onu tatmin etmek için yeterli olmalıydı, değil mi?

En azından, Tucker beni havluyla kurularak yatağının serin pamuklu çarşafına yatırırken kendimi buna inandırmaya çalıştım.

Nabzım hala bacaklarımın arasında atıyordu, orgazmımın reddedilmesinden sonra her sinir ucu çırılçıplak ve hassaslaşmıştı.

Siktir, bu noktada beni boşaltmak için kuvvetli bir esinti bile yeterli olurdu.

O kadar yakındım.

Bacaklarımı birbirine bastırıp kalçalarımı hareket ettirerek, beni uçuşumun kenarına, adım çağırın, karanlık zevk vaatleriyle beni çağırın uçuşuma sürükleyecek kadar sürtünme yaratmaya çalıştım.

Yıldırım hızıyla Tucker harekete geçti, güçlü elleri bacaklarımı ayırdı.

"Hayır," diye azarladı, dilini şaklatarak.

Hayal kırıklığıyla boğazımdan bir çığlık yükselirken başım geriye düştü.

Onun kıkırdaması, onu hayalarına yumruklamak istememe neden oldu.

Bunu iki kez düşünsen iyi olur. Onun aletinin çalışır durumda olması gerekecek.

Sinirli halimde bunu kabul etmek istemesem de, haklıydı. Bunun yerine sözlü bir saldırıya karar verdim.

"İçimizden biri eğlendiğine sevindim." Sözlerim keskin ve her biri zehirle doluydu.

Tucker'ın parmakları gerildi, derime batıyordu ama acıtacak kadar sıkı tutmuyordu. "Bunun bu kadar kolay önlenebilmesi ne kadar aptalca. Tek yapman gereken banyoda uslu durmak, seni hak ettiğin gibi şımartmama izin vermektir. Ama sen bana bu kadar basit bir şeyi bile vermedin. Şimdi de istediğini alamayacaksın. Uygun bir ceza, sence de öyle değil mi?"

Dişlerimi gıcırdattım. Yeterince yaklaşırsa, tereddüt etmeden onları kullanıp ondan bir parça koparacaktım.

O hasta piç kurusu da muhtemelen bundan zevk alırdı.

Ben de zevk alacağımı biliyorum.

İçimdeki fahişeye susmasını söyleyerek, dikkatimi bu gece ne zaman ve nasıl boşalacağıma karar veren sinir bozucu adama yeniden odakladım.

Cidden ama. Kim öldü de onu Tanrı yaptı?

Onu seviyor olabilirdim, ama ellerini benden çektiği anda, Tucker'ı nefret ediyormuş gibi becerecektim.

Başını, beni açık tuttuğu yere eğdi. "Hassas mısın, bebeğim?" Kaygan tenime sıcak nefesini üfledi.

Kalçalarım kalkmak için yalvarıyordu ama onun tutuşu onları yatağa sabit tutuyordu. "Çok," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Yazık," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Zavallı amcığın tüm bu adaletsizliğe ağlıyor." Tucker'ın dili merkezimde dolaştı, zonklayan klitorisimin hemen önünde durdu. "Çok ıslak."

"Yap şunu artık." Sözlerim kesik kesikti, sabrım çoktan tükenmişti.

Mavi gözleri parıldayarak, benim tepeciklerimin üzerinden baktı. "Neyi yapayım, Bex? Ne istediğini söyle."

"Gerçekten böyle mi oynamak istiyorsun?"

Tucker koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Söylersem gerçekten istediğimi verecekmiş gibi davranmak. Lütfen," diye alay ettim. "Biliyor musun? Sanırım tek *ihtiyacım* olan şey bir erkek değil, bir vibratör. En azından o zaman tatminsiz kalmam."

"Şehirde biraz cesaret mi topladık?" Güldü; dudaklarının benim amıma değen titreşimi beni inlemeye başladı. "Sana küçük bir sır vereceğim, bebeğim. Bu beni çok tahrik ediyor. Karşı koymak mı istiyorsun? Hiç durma, buyur."

Oh, ağzımı açmam hoşuna mı gitti? Peki.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm.

Tucker iç uyluklarımın derisini ısırdı ve ben tısladım.

"Beni tahrik ettiğini söyledim. Ama bu, istediğini daha çabuk elde edeceksin anlamına gelmez."

Tamam, taktik değiştirme zamanı.

Sesimi yumuşatarak, "Tucker, bebeğim, seni seviyorum. Lütfen."

"Ben de seni seviyorum, Bex." Klitorisime neredeyse hissedilmeyecek bir öpücük kondurdu.

Biraz daha sert, biraz dil de ekle, işte bu kadar. Hadi!

"Ama bu bende işe yaramayacak. Bu gece olmaz."

Siktir. Bir an için onu ikna ettiğimi sanmıştım.

Dili girişimi yokladıktan sonra içeri girdi. Harika bir duyguydu, ama yeterince iyi olmadığı için çığlık atmak istedim. Sonra seks organımda yavaşça hareketler yapmaya başladı, klitorisime yaklaşıyor ama oraya hiç dokunmuyordu. Ama dilini düzleştirip, ihtiyacım olan yere mükemmel bir baskı uygularken, aynı anda beni zevke ulaştırmak için istediğim sürtünmeyi engelleyerek, kendimi kaybettim.

Tam oradaydım. Zevkin doruk noktası çok yakındı ama ulaşamıyordum.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyordu, boynum gerildi ve ilkel bir çığlık attım. "Sorun mu var?" Tucker'ın kendini beğenmiş sesi bacaklarımın arasından geldi.

"Sorun olduğunu çok iyi biliyorsun. Tanrı aşkına, bırak da boşalayım!" Neredeyse ağlayarak bağırdım.

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Seni yeterince cezalandırdığından emin değilim."

"Yeterince cezalandırdın," diye yemin ettim, sesimde çaresizlik belirliyordu. Onu pişmanlığımdan ikna etmek için bunun yeterli olmasını umuyordum. "Bir dahaki sefere bana banyo hazırladığında, tadını çıkarmak için zaman ayıracağım. Yemin ederim."

Yüzünü amıma gömüp beni bu ızdıraptan kurtarmak yerine geri çekilince çok hayal kırıklığına uğradım.

İç çekerek, uzun süre hareketsiz kaldığım için ağrıyan bacaklarımı hareket ettirdim. Uyluklarım, aralarındaki zonklayan ağrıyı hafifletmek için birbirine bastırdı.

"Hayır."

Keskin bir çatlak sesi, kıkımın derisinden yayılan bir ateş parlamasıyla eşlik etti.

Ağzım açık kaldı ve gözlerim Tucker'a çevirdiğimde, üzerimde dikilen Tucker'ın karanlık ve tehlikeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Yutkundum. "H-hayır?"

Yüzüstü duran vücudumun üzerine sürünerek yaklaştı, yüzünü alçaltıp burnumuz birbirine değene ve dudaklarımız birbirinden bir nefes uzaklıkta kalana kadar yaklaştı.

"Bu gece gelmek istiyorsan, sana verdiğimi almayı öğreneceksin, daha fazlasını değil." Sesi sert ve emrediciydi, damarlarımda kanın kaynamasına neden oldu.

Onun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum, ama lanet olsun, bunu seviyordum.

Ona havadan daha çok ihtiyacım vardı, elimi saçlarına soktum ve ağzını benimkine doğru çektim. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, Tucker'ın kendini tutması pencereden dışarı uçtu. Dili ve dişleri beni acımasızca yalarken, ben de pes etmeden, tüm gücümle ve hatta daha fazlasıyla karşılık verdim.

Onun inlemeleri benim inlemelerimle karışırken, hala nemli vücutlarımız Tucker'ın penisi benim dikişime mükemmel bir şekilde hizalanana kadar birbirine dolanmıştı. Kalçalarının her sallanışında, penisinin başı bir yönde klitorisimi ovuşturuyor, sonra diğer yönde girişimi kışkırtıyordu.

Sanki bilinçli bir düşünce olmadan, bedenlerimiz sahipleri kadar birleşmeye can atıyorlardı.

O kadar ıslaktım ki, kalçalarımı hafifçe kaldırmam yeterli olacaktı ve o hemen içeri girecekti. Ama bunu yaparsam, kontrolü ele alırsam, beni cezalandıracağını biliyordum. Ve Tucker'ın kendine özgü işkencesine daha fazla dayanabileceğimden emin değildim.

"Siktir, beni delirtiyorsun," diye mırıldandı, dişleri alt dudağımı çekiştiriyordu.

"Beni kendine ait yap, Tucker," diye yalvardım.

"Sen hiç benim olmaktan vazgeçmedin. Asla, Bex. Ve sonsuza kadar benim olacaksın, duydun mu?"

Kalbim patlayacak gibiydi çünkü bu doğrudu. On yıl ayrı kaldıktan ve aramıza başka insanlar girdikten sonra bile, Tucker hala ruhumun bir parçasını elinde tutuyordu. Tıpkı benim de onun bir parçasını elinde tuttuğumu hissettiğim gibi.

Bu gece, birleşip tek bir bütün olacaklardı ve dünyayı düzene sokacaklardı.

Tucker ıslak, ağzı açık öpücükleri boynuma indirdi. Cildime karşı, "Bunu bir kez yaparsak, geri dönüş yok. Senin her parçan bana ait olacak," dedi.

"Lütfen." Sesim boğuk çıktı, boğazım çığlıklarım ve Tucker'ın penisini içime almaktan dolayı ağrıyordu.

"Olduğun yerde kal. Kıpırdama," diye uyardı.

Uzaklaştı ve onun sıcak vücudu beni örtmediğinde, içimi saran istemsiz titremeyi kontrol edemedim.

Duygularım körelmişti, ama uzaklardan bir çekmecede hışırtı sesi duydum, ardından folyonun yırtılma sesi geldi.

Rahatlama dalgası geldi, bitiş çizgisi görünmeye başladı. Fiziksel olarak değil, duygusal olarak da hazırdım. Bu an çok uzun zamandır bekliyordum.

Ellerim ayak bileklerime sıkıca tutundu ve aniden karnımın üstüne çevrildiğimde çığlık attım.

Başımı yataktan kaldırıp itiraz ettim. "Seni görmek istiyorum."

Tucker'ın penisi kıcıma değdi, bacaklarımı ayırdı ve dizlerini arasına yerleştirdi. Omurgam boyunca tüy kadar hafif öpücükler bıraktı, sonra ağzı kulağımın yanında durdu. "Bunu halledebiliriz."

Kollarını koltuk altlarımın altına geçirip gövdemizi yataktan kaldırdı, dizlerimin üzerine çökene kadar beni kaldırdı ve arkamdaki çıplak göğsüne sıkıca bastırdı. Bacaklarım genişçe açılmış, onun bacaklarının dışına yerleştirilmişti. Bu pozisyon beni onun için açık tutuyordu ve penisi girişime hizalandığında titredim.

"Bu da daha iyi değil." Diye homurdandım, boynumu uzatarak iki vücudumuz ilk kez birleştiğinde yüzünü görebilmek için.

Dişleri omzumun etine gömüldü ve derin bir inilti çıkararak gözlerimi kapattım, kalçalarım rahatlamak için huzursuzca hareket ediyordu. İçimde körüklediği ateş kontrolden çıkmış, beni yakıp kül etmek üzereydi.

Sert parmaklar çenemi kavradı ve başımı öne doğru çevirdi. "Gözlerini aç, bebeğim."

Yutkunarak emrine uydum. Odanın karşısındaki şifonyerin üzerindeki aynada yansıyan görüntümüzü görünce boğazımdan bir çığlık kopardı.

—Tucker'ın iri vücudu arkamdaydı, kollarımı yukarı kaldırıp boynuna dolamış, sırtımı kavisleterek, nefes nefese kalan göğüslerimi dışarı çıkarmıştı.

Tanrım, sadece bu görüntü bile içimi boşluğa sıkıştırıyordu. Doldurulma arzusu tüm duyularımı ele geçirdi ve o beni alay etmeye devam edip kaçınılmazı geciktirirse gerçekten ölebilmemişim gibi hissettim.

Tucker'ın beni sahiplenmesini bir ömür boyu beklemiştim. Bu, asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir hayaldi. Ama işte buradaydık. Bu gerçekten oluyordu.

"Tucker," diye nefes nefese söyledim. "Sana ihtiyacım var."

"Ellerini yukarıda tut. Anladın mı?" Boğuk sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

Zayıf bir şekilde başımı salladım ve parmak uçları kolumun iç kısmındaki deriyi okşadı, tüylerimi diken diken etti. O dokunuş ağrıyan meme uçlarımın üzerinden kayıp aşağıya doğru inip bir eli kalçama yerleşirken, diğer eli açık bacaklarımın arasına daldığında nefesimi tuttuğuma yemin edebilirim.

Klitorisimin üzerinden ilk geçişinde kalçalarım sarsıldı ve ilk santimi içine almasına izin verdim.

Parmaklarım Tucker'ın kısa saçlarına dolandı. Sanki hayatımın en heyecanlı anına girdiğimi ve hayatım pahasına tutunmam gerektiğini biliyorlardı.

Sert tutuşuyla beni hareketsiz tutarken, penisi bir anda yükseldi ve tek bir vuruşla içimi doldurdu.

"Oh Tanrım," diye inledim, başım Tucker'ın güçlü omzuna düştü.

"Bunu kafamda milyonlarca kez hayal ettim," diye boğuk bir sesle söyledi. "Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Kalçalarını döndürerek içimdeki o tatlı noktaya sürtündü. Kör edici zevk, görüşümün kenarlarını bulanıklaştırdı.

Duyusal aşırı yükten bayılmak mümkün müydü? Bu gece bunu öğreneceğime dair güçlü bir his vardı içimde.

Bacaklarımın arasında oluşturduğu yavaş, sabit ritim beni ona doğru çekiyor, daha fazlasını arıyor. Penisi G noktamı okşarken parmaklarının klitorisime uyguladığı sert baskı, içimde derinlerde bir baskı oluşturuyordu. Orgazmın ulaşamayacağım bir yerde olduğunu hissedebiliyordum, Tucker'ın daha önce orgazmımı engellediğinde yaptığı gibi benimle alay ediyordu.

"Bize bak."

Gözlerimi odaklayamadan inledim. "Yapamıyorum."

Açık bacaklarımın arasına acı bir tokat indiğinde ciğerlerimden hava boşaldı. O kadar kendimden geçmişim ki, şehvet sadece görüşümü değil zihnimi de bulanıklaştırmıştı, ne olduğunu anlamam için ikinci bir tokat gerekti.

Klitorisimin zonklaması nükleer seviyeye ulaştı ve nefes nefese yalvardım, "Bir tane daha."

Amıma bir tokat daha atması, saatlerdir uçurumun kenarında sallanıp durduğum o uçurumdan aşağıya yuvarlanmam için yeterli olacaktı.

Şimdi.

Tırnaklarım Tucker'ın kafa derisine battı ve o tısladı.

"Lütfen." Bu kelime, kırık bir hıçkırıkla söylendi, çaresizliğim sonunda ortaya çıkmıştı.

"Bize bak," diye neredeyse kükredi.

Tüm gücümü kullanmam gerekti, ama sonunda odadaki her şeyi kaplayan sis perdesini gözlerimden silmeyi başardım. Bakışlarım Tucker'ın işaret ettiği yere kaydı ve baştan ayağa kızardım.

Eğer ellerini üzerimde hissetmeseydim - ikisi de yukarı doğru hareket ederek göğüslerimi kavradı, başparmakları şişmiş meme uçlarımı okşayarak zevk kıvılcımlarını doğrudan nabzımın attığı yere gönderdi - başka bir çiftin samimi anlarını izleyen röntgenciler olduğumuza inanabilirdim.

Sahne o kadar erotikti ki müstehcenlik sınırındaydı. Büyük elleri kızarmış tenimde dolaşıyordu.

Dudaklarım aralandı ve sonsuz inlemeler dudaklarımdan döküldü, gözlerim ağırlaşmış ve cam gibi olmuştu.

Ama bunların hiçbirisi, benim uyarılmamla ıslanmış, bacaklarımın arasında ileri geri hareket eden penisinin görüntüsüyle kıyaslanamazdı.

Sanki onun içime girip çıkmasını izlemek, iç duvarlarımı sürtünerek her pompalada beni daha da yükseğe çıkaran hissi daha da artırıyordu.

"Görüyor musun?" Tucker kulağıma kısık bir sesle sordu. "Her çekilmeye çalıştığında açgözlü küçük amcığın beni nasıl geri emdiğini görüyor musun?"

Nefesim havayı yırttı.

Bu kelime çok kaba, tatlı Tucker'ımın karakterine hiç uymayan bir kelimeydi, ama aynı zamanda dudaklarından dökülen bu kelime o kadar seksi ve ateşliydi ki, neredeyse alev alacaktım.

Bana olan tutuşu daha da sertleşti ve yüksek bir inilti çıkardı. "Hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim? Sadece birkaç müstehcen kelimeyle amın sikimi boğuyor."

Cevap olarak sadece bir mırıldanma çıkabildi.

"Artık yavaşlayamayız, Bex. Senin bu yanını sahiplenmem gerek, çılgınlıklarının duvarlardan yankılanmasını duymam gerek, boşaldığını hissetmem gerek."

"Evet." Uzun bir nefes vererek kelimeyi uzattım. "Sik beni sert, Tucker."

Aynada, onun kendini tutma çabasının kırıldığını gördüm. Mavi gözleri neredeyse siyaha döndü, göz bebekleri şehvetle büyüdü, kalın penisi hızlanmadan bir saniye önce.

İstediği ılık boğazımdan çıkmaya başladı. O tatlı noktaya vurarak zevki daha da yoğunlaştırırken, nihai boşalma için hazırlanırken onu tutamazdım.

"İşte böyle, bebeğim. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum," Tucker kulağıma ateşli bir şekilde homurdandı.

Eli klitorisime değdiğinde, paramparça oldum. Üzerime çöken orgazm, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlüydü.

Ecstasy her sinir ucunda patladı, beni içten dışa aydınlattı. Kaslarım titremeye başladı; damarlarımdan akan mutluluk dalgasını sürerken her biri gerildi. Boğazım yandı; ses tellerimin zorlandığını hissedebiliyordum, ama çıkardığım sesleri duymuyordum.

Tucker durmadı. Hayatı buna bağılıymış gibi amımı sikmeye devam etti.

Titremeye başlayan bacaklarım artık beni taşıyamayacak hale gelmişti. O anda gövdemden ayrıldı ve yüzüstü yatak üzerine düşmeme izin verdi.

Ama benimle işi henüz bitmemişti.

Parmakları kalçalarımaya gömüldü, onları yukarı çekip yastığı sertçe altına soktu. İkinci orgazmın saldırısından kaçmak için çaresizce çarşafı tırmaladım.

Bunu atlatamayacağımı biliyordum. İlki beni neredeyse mahvetmişti.

Ciğerlerim yanıyordu, nefesim çok sığıdı, bilincimi korumak için bile yetmiyordu, bunun çok fazla olduğunu söylemek için ise hiç yetmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Tucker'ın gidişatına bakılırsa, hiçbir şey onu durduramazdı. Ve beynimin bir köşesinde, onun devam etmesini istiyordum. Bedenimi, ondan önce gelenlerin anılarını silecek, sadece onun dokunuşlarına tepki verecek hale getirecek şekilde mahvetmesini istiyordum.

"Bunu sen istedin, değil mi?" Sözleri gergindi, dişlerini sıkarak söylüyordu.

O yakındı, ama ben daha yakın olduğumu hissediyordum.

"Sen benim seni boşaltmamı istedin ve bunu yapacağım. Bayılana kadar tekrar tekrar, sonra seni uyandırıp yeniden baştan başlayacağım."

Sözleri beni çılgına çevirdi ve dayanmak için tek yapabileceğim şey tutunmaktı. Gözlerimin önü parlak ışıklarla dans ederken, kenarlar tehlikeli bir şekilde karardı. Ezici zevk nefesimi kesmişti, ama oksijen eksikliği

beni canlı canlı yakmakla tehdit eden ateşı daha da körükledi. Üçüncü orgazm bir yük treni gibi üzerime çöktüğünde, içimden ilkel bir çığlık koparak çıktı.

"Siktir, boşalacağım," diye uyardı Tucker, hareketleri düzensizleşmeye başladı.

Kıçım sertçe geri çekildi ve kalçaları son bir kez ileri doğru fırladı, boğuk bir inilti onun boşaldığını haber verirken vücutlarımız birbirine kaynaştı.

Bir kalp atışı, sonra iki kalp atışı boyunca öylece birbirimize yapışık kaldık, sonra Tucker çöktü ve beni terli göğsüne çekti.

"Tanrım." Nefesi yanağıma çarptı. "Uh-huh." Onaylayarak nefes nefese cevap verdim.

Hayatımı değiştirdi. Bunu başka türlü tarif edemezdim.

Bu geceden sonra ikimiz de eskisi gibi olamayacaktık.

BÖLÜM 24

Bex

"Kahvaltıya kalacak vaktin var mı?" Tucker, başucuna yaslanarak sordu. Yatak odasının penceresinden içeri süzülen sabah güneşi, ağız sulandıran çıplak göğsüne bir yol çizdi. "Uçağın kaçta kalkacağını bilmiyordum."

Tuvaleti kullandıktan sonra yatağa geri süründüm. Kendimi onun yanına sokarken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ve onun güçlü kolu beni daha da kendine çekti.

Eli yavaşça, yatıştırıcı hareketlerle saçlarımdan arasından kayarken gözlerim kapandı. "Kahvaltı iyi fikir."

"Seni havaalanına bırakayım mı?" Tucker, bu soruyu sorarken sesinin titremesini engelleyemedi.

"Kiralık arabayı iade etmem gerek."

"Oh." Tek bir hecenin bu kadar hüznü barındırabileceğini hiç bilmiyordum.

Onun kollarında dönerek, gözlerine bakarak "Ama birkaç günüm daha var" demek istedim.

Kaşları alına yükseldi. "Ne?"

Dudaklarımdan köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Uçağımı erteledim."

Planlarımdaki değişikliği anlamaya çalışırken yüzünde şaşkınlık belirdi. "Neden..." Başını salladı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Elim göğsünden kayarak çenesinin yanına geldi. "Belli değil mi?"

O sıcak mavi gözler genişledi. "Benim için mi?" Sanki benim ayrılışımın gecikmesinin sebebi kendisi olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"Kısmen senin için. Kısmen de Chicago'da beni bekleyen sorunlarla başa çıkmaya hazır olmadığım için." Gözlerimi devirmeden duramadım. Aaron terk edilmeyi kabullenmeyecekti - "Seni aldattım" patlaması da bunu kanıtlıyordu - ve iş yerinde bir fırtınaya giriyormuşum gibi hissediyordum.

Tucker'ın dudakları benimkilerin üzerinde hafifçe değdi. "Seni nasıl götürebilirim öyle götürürüm." Hafifçe içini çekti. "Kulağa acıklı geliyor, ama doğru. Dün gecedен sonra senin o kapıdan çıkıp gitmeni izlemek beni öldürürdü."

Dün gece yaptığımız tarif edilemez eylemlerin canlı görüntüleri zihnime geldi ve yanaklarım otomatik olarak kızardı.

Boğuk bir kahkaha duyuldu. "Ben de bunu düşünmeden edemiyorum. Hep birlikte iyi olacağımızı biliyordum, ama lanet olsun. Evi ateşe vermemiş olmamız mucize."

Evet, oldukça ateşliydi.

Her şey patlamadan önce, yıllar önce fırsatımız olsaydı, iki beceriksiz bakire arasında bu kadar heyecan verici olmazdı herhalde. Ama bunun önemi olmayacağını zaten biliyordum, çünkü birbirimizi seviyorduk. Zamanla birlikte hallederdi.

Artık geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimize göre, "ya olsaydı" diye düşünerek zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu.

Chicago'ya dönmek zorunda kalmadan önce önümüzdeki birkaç günü keyifle geçirmek daha önemliydi.

"Ee..." Sözcükleri uzatarak söyledim. "Yatakta kahvaltı" — parmaklarım göbeğinin altındaki koyu renkli tüyleri okşayarak göğsünden aşağı doğru indi — "sonra yatakta kalalım mı?"

Tucker boğuk bir iniltiyle gözlerini kapattı ve ben dudaklarımı ısırarak, onun penisinin canlanıp çarşafı kabartmasını izledim. Beklemediğim şey, parmaklarıyla bileğimi kavrayıp dokunuşumu çekmesiydi.

Dudaklarımı büzüp, sıcak tenine öpücükler kondurdum. "Ama oynamak istiyorum."

Boğazını temizledi. "Evet, şey." Tanrım, tahrik olduğunda sesinin kalınlaşmasına bayılıyordum. "Dün gece uzun süre boyunca amcığın aldığı darbeler göz önüne alındığında, profesyonel görüşüm, onu dinlendirip iyileşmesi için zaman tanımamız gerektiği yönünde."

"Mesleki görüş," diye mırıldandım, dudaklarım boynunun yanından yukarı doğru hareket ederek kulağına ulaştı. "Öyle mi, *Dr. Grant*?"

"Siktir, kadın." Tucker inleyerek başını geriye attı ve kararlılığının çöktüğünü hissedebiliyordum.

"Evet, bu kadını kesinlikle sikmelisin." Elim çarşafların altına kaydı ve sertleşmiş sikini okşamaya başladığımda kalçaları titredi. Her dokunuşumda onu daha sıkı sıkıyordum. "Çok sertleşmişsin. Acımıyor mu, bebeğim?"

Boğazı yutkunarak titredi ve "Evet" diye boğuk bir ses çıkardı.

Dudaklarımın köşesinde kötü bir gülümseme belirdi ve vücudunda aşağı doğru kaymaya başladım, niyetim belliyken alaycı bir şekilde, "Belki de öpüp iyileştirmeliyim." dedim.

O parlak mavi gözler birden açıldı ve bir anda sırt üstü yere düştüm. "Sen benim ölümüm olacaksın," diye homurdandı, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırarak.

dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Zaferin verdiği heyecan içimi kapladı. "O zaman CPR bilmem iyi olmuş."

Bu fazladan günlerin tadını çıkaralım.

Tucker öğlen saatlerinde sonunda beni yataktan çıkardı. O anda ikimiz de tüm kıyafetlerimin annemde olduğunu fark ettik.

Tucker'ın kıyafetleriyle dolaşmak ya da daha da iyisi hiç giyinmemek umurumda değildi ama o beni dışarı çıkarmakta ısrarcıydı. Nereye gideceğimizi söylemeyi reddediyordu ama nereye gidersek gidelim kendi kıyafetlerime ihtiyacım olacaktı.

Aracı, hayatımın ilk on sekiz yılında evim olan iki yatak odalı şirin evin önünde durdu ve birdenbire sinirlerim gerildi.

Annem düğünde vardı, muhtemelen Tucker'ın beni omzunda taşıyarak düğünden çıkardığını görmüştü, ama birdenbire kendimi tekrar bir genç kız gibi hissettim, bütün gece bir erkekle geçirdikten sonra eve gizlice girerken yakalanmaktan korkuyordum.

Ancak artık on yedi yaşında değildim ve şafak sökmek üzere, annemin hala uyuyor olmasını umarak eve girmiyordum. Artık, kiminle ve ne zaman yatacağına karar verebilecek yetişkin bir kadındım, ama bu, beni büyüten kadına saygısızlık etmek için

yanımda beni kirletmesine izin verdiğim adamla evine rahatça girerek saygısızlık etmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Üstelik adamın kıyafetleri hâlâ üzerimdeydi.

Tucker kamyonetinin kapı koluna uzandı, ama ben kolunu tutarak onu durdurdum. "Ben içeri girerken burada bekler misin?"

Bakışları eve kaydı, sonra tekrar bana döndü ve gözlerinde bir anlık eğlence gördüğüme yemin edebilirim.

Muhtemelen yanılmıştım. Çünkü kilise sekreteri olan annemin önünde evlilik öncesi seksimizi sergilemek istemememin komik bir yanı yoktu.

"Tamam." O da kabul ederek başını salladı. "En azından kapıyı açayım."

Cevap vermek için ağzımı açamadan, o çoktan arabadan atlamış ve benim tarafıma gelmek için kaputun etrafından dolanıyordu.

Nezaket. Şehirde neredeyse hiç yoktu. Kapılar açılmıyordu, toplu taşıma araçlarında hamile kadınlar veya yaşlılar için yer verilmiyordu. Herkes sadece kendini düşünüyordu. Çoğu yerde genel nezaketin kaybolmuş olması beni üzdü, ama burada hala yaşıyor ve iyi durumda olduğunu bilmek içimi rahatlatı.

Kapım açıldı ve önümde duran adam elini uzattı, kabinden inmeme için sessizce yardım teklifinde bulundu.

Elimi onun eline koyarak, beni yere indirirken sıcak parmaklarının elimi sarmasına izin verdim.

Yanağıma bir öpücük kondurarak, yumuşak bir sesle, "Burada bekliyorum. Acele etme," dedi.

"Teşekkürler."

Topuklarımı döndürdüm ve ön kapıya ulaşana kadar birkaç basamaklı verandayı çıktım. Arkama baktığımda Tucker'ı kamyonetine yaslanmış, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve kafasındaki kovboy şapkası yakışıklı yüzüne gölge düşürecek kadar eğilmiş halde buldum.

Gülümsemem otomatik oldu. Karnımın derinliklerinde biriken heyecan da öyle.

Tanrım. Kendimi toplamam lazım. Kadınsı bölgelerim zonkluyordu — evet, daha önce verdiği profesyonel tavsiye tam isabetliydi — ama yine de "*siktir et*" deyip üzerine atlamaya can atıyordum.

Kafamı sallayarak, beynimi ele geçiren şehveti uzaklaştırmaya çalışarak, derin bir nefes aldım ve eve girdim.

"Bex, tatlım, sen misin?" Annem yatak odasından seslendi.

Kapıyı arkamdan kilitledim. "Evet."

"Ne zaman uğrayıp veda edeceksin diye merak ediyordum." Annem, kilise ayini bitmiş ve günün geri kalanı boş olduğu için, sakın bir pazar öğleden sonrası ve akşamı için giyinmiş, köşeyi döndü.

Yüzüm kızardı ve bakışlarım yere düştü. "Ben, şey, Chicago'ya dönüşümü ertelemeye karar verdim."

"Öyle mi?" Sesi tamamen tarafsızdı, ama nedense kendimi savunmaya geçtim.

"Henüz gitmeye hazır değilim, tamam mı?" Bu sözler istemeden sert çıkınca, elimi ağzıma kapattım.

Utanç içimi kapladı ve yavaşça başımı kaldırıp masum bir soruya böyle cevap verdiğim için annemin tepkisini görmek için ona baktım.

Dilimde bir özür vardı, ama gözlerine baktığımda bana sadece sevgi ve anlayışla bakıldığını görünce özür dilemekten vazgeçtim. "Tabii ki, sorun değil tatlım. Burası senin evin."

Ayaklarımı yerinden oynattım. "Bir çekim var..."

Annem yumuşakça güldü. "O çekicilik, dışarıda kamyonuna yaslanmış adamdan geliyor. *O* senin evin."

Ev. O kelimeyi hep Tucker ile eşanlamli olarak gördüğümü şimdi fark ettim.

Buradan ayrıldığımda ondan kaçıyordum.

Uzakta kaldığımda, onu görmekten kendimi korumak için kalıyordum.

Şimdi onun kollarına geri döndüğümde, Rust Canyon'dan asla ayrılmak istemiyordum.

Sessiz kaldığımı fark eden annem tekrar konuştu. "Tavsiyemi ister misin?" Başımı salladım, o da devam etti: "Her günü yarın garantili değilmiş gibi yaşa."

"Anne..." Gözlerim doldu, onun tavsiyesinin deneyimlerinden geldiğini biliyordum. Babam öldüğünde o da benim yaşlarımda idi.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Bana acıma. Başından sonunu bilsem bile, yine aynı şeyi yapardım. Çünkü babanı sevdim ve o bana hayatımın en büyük hediyesini verdi. Güzel kızımı."

Durduramadığım gözyaşlarını sildim.

"Bunun karmaşık olduğunu biliyorum, tatlım. Aşk genellikle öyledir. Ama sonuçta, uğruna savaşmaya değer."

Boğazımda oluşan yumru nedeniyle sadece başımı sallayarak onaylayabildim.

"Sen ve dışarıdaki o çocuk?" Başını ön kapıya doğru çevirdi. "Çoğu insanın sahip olamadığı bir şey sana veriliyor. İkinci bir şans. Şimdi bunu kaçırarak mısın yoksa en iyi şekilde değerlendirecek misin, karar vermelisin."

Tucker'ın tamamen kararlı olduğu şüphe götürmezdi. Ama zihnimin derinliklerinde gizlenen sorular beni duraksatmaya yetti.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? İkimiz de kaldığımız yerden devam edebilir miydik?

Çok mu hızlı gidiyorduk? Evet, bir geçmişimiz vardı, ama çift olarak geçirdiğimiz zamandan daha fazla zamanı ayrı geçirmiştik.

Chicago'daki hayatım ne olacaktı? Yıllarca uğruna çalıştığım işimden vazgeçmeye hazır mıydım?

Eğer yaparsam, hayatımı kökünden söküp sevdiğim adamın yanına dönersem, ne iş yapardım? Rust Canyon'da şirket avukatına pek ihtiyaç yoktu ve gururum, topluma alışana kadar Tucker'ın beni maddi olarak desteklemesine izin vermezdi, ki onun ısrar edeceğini biliyordum.

İlişkimizi çevreleyen belirsizlik, çok fazla düşünürsem beni dibe çekecekti.

Bu yüzden annemin tavsiyesine uymaya karar verdim. Ayrılmadan önce Tucker'la birkaç günüm daha vardı, ne kadar süreliğine olacağını bilmiyordum, bu yüzden her birini en iyi şekilde değerlendirecektim.

Annem yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalıydı, çünkü gülümsemesi daha da genişledi. "Aferin kızıma. Anı yaşa. Söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın."

Nasıl her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyordu? Tanrı'nın onu annem olarak seçtiği için çok şanslıydım.

Bana doğru adım atıp beni o kadar sıkı kucakladı ki nefes alamadım. Sanki on yıl boyunca kucaklaşamadığımız günlerin acısını çıkarıyordu.

Onca zaman uzak kaldığım için ona ne kadar acı verdiğimi bildiğim için suçluluk duygusu beni kapladı.

Sesim kalınlaşarak, "Geri döneceğim" diye söz verdim.

Annem saçımı okşadı. "Biliyorum, tatlım." Geri çekilerek, gözümün köşesinden sızan son gözyaşını parmağıyla sildi. "Git, hayatının tadını çıkar. Hayat bir kez gelir."

"Evet, anne." İkinci şansımı en iyi şekilde değerlendirmek niyetiyle, başımı sallayıp yatak odama koşarak giyinmeye gittim.

"Rodeo mu?" Hedefimiz olan toprak park yerine vardığımızda şaşkınlığımı gizleyemedim. "Böyle bir şeye yıllardır gitmedim."

Tucker, yanağında gamze belirene kadar geniş bir gülümseme attı. "Tripp, ekibe yetişmek için sabahın ilk iş olarak yola çıkacağını söylemişti."

Tripp'in ilkbahar ve yazın çoğunu, yarışmalarda kullanılan bucking atlarıyla yerel rodeo turlarında geçirmesi alışılmadık bir şey değildi. Biz büyürken, Jett atları eyaletin dört bir yanına taşıyan kişiydi. Daisy yazın çalışmadığı için, bazen tüm aile, ben de onursal üye olarak, ona eşlik ederdik.

Aspen'in varil yarışçıları izlerken gözlerinin parladığını ve büyüdüğünde onlardan biri olmak istediğini söylediği anı asla unutmayacağım. Jett pek hoşnut olmamıştı. Rodeoların iş tarafına geçmesinin tek nedeni, çıplak sırtlı bronco binicisi olarak geçirdiği korkunç bir kazaydı.

Tripp, Sullivan çocukları arasında en sakin olanıydı ve yarışmaya katılmayı hiç düşünmemişti. Aile işinde yerini korumaktan çok memnundu, bu sayede spot ışıklarından ve tehlikeden uzak kalıyordu.

Tucker beni kamyonetten indirdi, ama iki adım atamadan kolunu belime doladı ve bilet gişesine doğru ilerlerken beni yanına çekti. Giriş ücretini ödedi, sonra kalabalığın arasından geçmeme yardım etti.

"Aç mısın?" Yürüyüş yolunu çevreleyen birçok yiyecek standını işaret etti. Omuz silktim. "Yiyebilirim."

Mısır köpekleri, patlamış mısır, içecekler ve paylaşmak için bir funnel cake ile donanmış olarak tribüne doğru ilerledik. Metal tribünlere oturduğumuzda ip atlama yarışması bitmek üzereydi. Sırada bronco binicileri vardı.

"Tam zamanında yetiştim." Tucker göz kırptıktan sonra corndog'undan kocaman bir ısırık aldı.

Atlar, ağılları çevreleyen geçitlerde hazır bekliyordu. Sırtlarına atlayıp, başarılı bir binicilik gösterisi için sekiz saniye boyunca tutunmaya çalışacak cesur ruhları bekliyorlardı.

Bu mesafeden Sullivan Çiftliği'nden hangilerinin geldiğini anlayamıyordum, ama PA sisteminden isimlerinin anons edilmesini sabırsızlıkla bekliyordum, çünkü o kovboyların çok zorlu bir binicilik deneyimi yaşayacaklarını biliyordum. Jett, eyaletteki en enerjik atları yetiştirmesiyle ün salmıştı ve bu sayede atları genellikle liderlik tablosunun üst sıralarında yer alıyordu. Atların performansı, binicilik yarışmasının toplam puanının yarısını oluşturuyordu.

Etkinlik organizatörleri, katılımcılara en iyi eğlenceyi sunmak amacıyla Sullivan Çiftliği'nin atlarını yarışmaya dahil etmek için yüksek ücretler ödüyordu.

Hoparlörlerden arenanın her yerine yayılan spikerin sesi, ilk bronco binicisinin adını ve ona atanan atın adı olan Starlight'ı duyurdu.

Küçük bir çılgılık attım ve koltuğumda zıpladım. "Ona ben isim verdim!"

Birkaç meraklı bakış bize yöneldi ve Tucker, "O, hayvan tedarikçisinin aile dostu," diye açıkladı. Sonra onlara öne dönmelerini işaret etti. "Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Binici hazır olduğunu işaret etti ve kapı açıldı. At hemen arka ayaklarını havaya kaldırdı ve sırtındaki adamı düşürmek için çılgınca tepindi. Adam atın üzerinde kalmaya çalışarak sağa sola savruldu, ama şapkası toprağa düşer düşmez, o da atın sırtından düştü.

Kalabalıktan topluca bir "oooh" sesi yükseldi ve ben, adamın vücudunun yere çarpma sesini duyunca irkildim.

Neyse ki, rodeo koruma sporcuları — genellikle rodeo palyaçoları olarak adlandırılır — at sırtında Starlight'ı uzaklaştırırken, yerdekiler görünüşte yaralanmamış biniciye ayağa kalkmasına yardım etti. Yüzünde hayal kırıklığı vardı, ama farklı bir ata binerek ikinci bir deneme hakkı vardı.

"Neden biri bunu isteyerek yapar ki?" diye düşündüm, ikinci binicinin canını dişine takarak tutunmasını izlerken.

Tucker güldü. "Bana da hiç mantıklı gelmiyor. Jett'in tıbbi kayıtlarına erişmeden *önce bile* bunun pek akıllıca bir fikir olduğunu düşünmemiştim." Yanımda titredi.

"O kadar mı kötü?"

"Aspen olmasaydı otuz yaşına kadar yaşayabilir miydi, kim bilir?
Baba olmak muhtemelen hayatını kurtardı."

Aspen, Jett'in resmi olarak yarışlardan emekliye ayrılmasından yedi ay sonra doğdu, bu da onun son sakatlığından tam olarak yedi ay sonraydı. Karısının hamile olduğunu öğrenmek onu korkutup kendine getirmeye yetti. Büyüyen ailesine karşı sorumluluğu, yarı dolu küçük rodeo yarışlarında zafer peşinde koşmaktan daha önemli hale geldi.

Bronco'lardan sonra boğa binicileri geldi. Yarışların yarısı bittiğinde, gece gökyüzü açıldı ve şiddetli bir yağmur başladı. Kalabalıktan şaşkın çılgınlık yükseldi ve herkes ayağa fırlayarak sığınacak bir yer aradı.

Yukarıdan yağan yağmurun perdesinden zar zor görebilen Tucker, elimi tutup arkasına çekerek kamyonetinin park ettiği yere doğru koştu.

Ve işte böylece, randevu gecesi sona erdi.

BÖLÜM 25

Tucker

Yağmur giysilerimi sırlıslıkla etmişti ve pikapıma vardığımızda kemiklerime kadar işleyen bir soğukluk hissediyordum. İkimiz de hipotermiye girmeden bir saatlik eve dönüş yolunu hayatta kalmamız imkansızdı.

Anahtarlığımdaki kilit açma düğmesine basarak arka kapıyı açtım ve Bex'i önüme iterek arabaya bindirdim. Onun arkasına binip kapıyı kapattım.

Kabinin ışıkları sönüp karanlık bizi sararken bile dişlerinin takırdamasını duyabiliyordum.

"Giysilerini çıkar." Bu emirde hafif bir panik vardı.

"Ne? Hayır!" Kendini kucakladı. "Çok üşüyorum."

"Islak giysiler durumu daha da kötüleştirecek. Bana güvenip giysilerini çıkarman gerekiyor." Tereddüt edince sesim sertleşti. "Hemen, Bex!"

Yüksek sesime irkildi, ama çok şükür sonunda beni dinledi ve sırlıslıkla olan tişörtünü vücudundan çıkarıp başından geçirdi. Bir kez daha itiraz etseydi, işi kendim yapmak zorunda kalacaktım. Sağlığı tehlikedeyken tartışacak zaman yoktu.

Şapkamı torpile attım, öne eğilip kontağı çevirdim ve ısıtıcıyı açtım, sonra kendi tişörtümü çıkardım. Gözlerim açıldığında, Bex'in kaşları çatılmış, titrek parmaklarıyla ıslak kot pantolonunu bacaklarından çıkarmaya çalışırken sinirli sinirli nefes alıp verdiğini gördüm.

Hemen harekete geçerek, sert kumaşı tutup çektim. Bex'in biraz çabalaması gerekti, ama birlikte kot pantolonunu çıkarmayı başardık.

Yere ıslak bir sesle düştüler.

"İç çamaşının da." Pantolonumu çıkarmak için kalçalarımı kaldırdım, boxerımı da beraberinde sürükledim.

Bu sefer Bex tek kelime bile etmedi, arkasına uzanıp sütyenini çıkardıktan sonra külotunu da çıkardı.

İkimiz de tamamen çıplak kalınca kollarımı açtım. "Buraya gel."

O benim kucağıma sürünerek geldi ve ben göğüslerimizi birbirine yapıştırdım. Vücudu benimkine şiddetle titriyordu ve ben kabinin daha hızlı ısınması için ısıyı artırmaya çalıştım.

Ellerim sırtını yukarı aşağı ovuşturdu. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Ben yanımdayım."

Bex'in boynumun kıvrımına doğru başını sallaması, aldığım tek cevap oldu.

Onu daha sıkı kendime çektim, çaresizliğin acısı fiziksel bir ısırap yaratırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Ciltlerin birbirine değmesiyle vücut ısıımızın yükselmesini beklemek, nadir görülen bir işkence biçimiydi. Seçim şansım olsaydı, tüm vücut ısını ona verirdim. Onun acı çekmesini durdurmak için her şeyi verirdim.

Yavaşça, soğuk teni ısınmaya başladı, göğsünden başlayıp dışarıya doğru yayıldı.

Ama içimi kaplayan rahatlamanın tadını çıkarmak için zaman yoktu çünkü Bex kalçalarını benimkilerin üzerinde salladı ve kızgın cehennemi olan amcığı doğrudan benim sikimin üzerine oturdu.

Şu an *kesinlikle* uygun bir zaman değildi, ama penisim kendi iradesine sahipti ve canlanarak şişti.

"Bex, yapmamalıyız." Uyarılarım zayıf çıktı, ellerim kalçalarını kavramak için düştü.

Sıcak dudaklar boynumu bulup ısırıp emmeye başladığında yumuşak bir inilti kulaklarıma ulaştı.

"Sana ihtiyacım var, Tucker."

Siktir, bu kadına nasıl hayır diyebilirdim ki? Bu neredeyse imkansızdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, sikimin dibini kavradı ve başını kendi yarıkla okşayarak, onu kendi azgınlığıyla kapladı.

Bir iniltiyle başımı geriye düşürdüm. Bu neden kötü bir fikirdi?

Bizi hizalayıp aşağı indiğinde, sıcak amcığı penisimin etrafını sararken tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitti.

Ciğerlerim sıkışırken nefesimi tuttum, o anda boşalmamaya çalışıyordum.

"Harika hissettiriyorsun," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Bu, beynimin arkasında bir şeyleri tetikledi. *Çok* iyi hissettiriyordu. Gözlerim birden açıldı. "Prezervatif."

Bex ellerini omuzlarıma koydu, birkaç santim yükselip geri kayarken onları destek olarak kullandı.

"İmplant var ama istersen çekilebilirsin."

Bu fikir gülünçtü. Hangi erkek, aralarında bir engel olmadan sevdiği kadının içine boşalmak istemez ki?

İçimde bir şey kırıldı. Her türlü doğum kontrol yönteminin başarısızlık oranı olduğunu söyleyen mantıklı Tucker bir kenara itildi ve tek istediği spermalarının bu oranı yenmesi olan ilkel Tucker ortaya çıktı.

Parmaklarım Bex'in kalçalarına gömüldü ve bir sonraki hareketinde onu yere çarptım, boğazından çıkan çığlık kabinin dar alanında yankılandı.

Ona toparlanacak zaman bile vermeden tekrar yaptım. Ve tekrar.

"Bunu mu istiyorsun? Çekilmemi mi? Yoksa seni doldurmamı mı? Eve giderken yol boyunca içinden akacak kadar benim spermimle doldurmamı mı?"

Sert nefes alıp verişi kesildi ve başını sallarken inleyerek yuttu.

"Hayır," diye homurdandım, testislerim uyarı olarak sıkılaşıırken. Çıplak kalmak, uzun süre dayanamayacağım anlamına geliyordu. "Bunu söylemeni istiyorum."

"Evet!" diye bağırdı, ben onu sikimde zıplatırken. "Lütfen, Tucker. Doldur beni!"

Bu sözler orgazmımı tetikledi. Anında içimi kapladı, zevk ciğerlerimdeki havayı çaldı, ama ben her damlasını içinde boşaltmaya kararlıydım.

"Tuck! Oh Tanrım!" Tırnakları etimi delerken, amı beni sıkıca kavradı ve kendi boşaldığını işaret etti.

İkimiz de boşaldıktan sonra ritmimiz yavaşladı ve Bex bana yığıldı.

Elimle nemli saçlarını okşadım ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Sana asla doyamayacağım."

Onun mırıldanmasının titreşimi göğsümü gıdıkladı.

Nasıl oldu da neredeyse tıbbi bir acil durumu hayatımın en ateşli seksine dönüştürdük, asla bilemeyecektim.

Bex ile sonsuza kadar birlikte olmaya karar vermemiş olsaydım, birlikte hayatımızın nasıl olabileceğini gördükten sonra hemen karar verirdim.

O benim için mükemmeldi. Birlikte mükemmeliz.

Şimdi tek yapmam gereken onu kalmaya ikna etmekti.

"Yani, çiçek hastalığı salgını için tüm kasabaya karantina emri çıkarmaya hazır mısın?"

Başımı kaldırdım. "Ne?!"

Felicity, ofisimin eşiğinde durarak sırtıttı. "Dikkatini çekmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Son on dakikadır boş boş bakarak başını sallayıp duruyorsun."

Elimi yüzüme götürdüm. "Üzgünüm. Bugün aklım başka yerdeydi."

"Öyle görünüyor." Hafifçe güldü. "Bu, bugün gördüğüm tüm hastaların bana bahsettiği kızla bir ilgisi var mı? Senin uzun zamandır kayıp olan aşkın olduğu söylenen kız mı?"

"Adı Bex, ve evet." Bugün her Dr. Grant diye çağrıldığımda, onun o seksi sesiyle söylediği şeyi düşünerek sikimin seğirdiğini, bunun beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünü bilerek, bilerek o kısmı atladım.

"Bizi tanıştırmalısın. Anlattıklarına bakılırsa, ikiniz —hala—oldukça iyi bir çiftmişsiniz."

"O sadece birkaç gün daha burada kalacak." Lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek bile karnımda bıçak saplanıyormuş gibi hissettirdi.

Felicity mırıldandı. "Çok yazık."

Bu lanet olası bir trajediydi, ama bunu kendime sakladım.

"Ben olsam? Kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmenin bir yolunu bulurdum."

"İnan bana, deniyorum," diye homurdandım.

"Komik. Çünkü öğle yemeğinde onu buralarda görmedim. Kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor, ama ben ne bilirim ki?"

Ağzım açık kaldı. Neden bunu düşünemedim ki?

Çünkü kamyonetin arka koltuğunda Bex'in sikini süren görüntüsünü kafanda tekrar tekrar canlandırmakla meşguldün, başka bir şeye odaklanamadın.

Felicity'nin kendini beğenmiş sözleri yankılandı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kapı çerçevesine vurarak uzaklaştı.

Masamın sandalyesine yaslanıp gülerek başımı salladım.

Herkesin senin hayatın hakkında bir fikri olduğu küçük kasabaları sevmek zorundasın. Sanırım herkesin Bex ve benim yeniden bir araya gelmemizi istemesi benim için şanslıydı.

Rust Canyon'un tamamı bizim tarafımızda iken, nasıl kaybedebilirdik ki?

BÖLÜM 26

Bex

PAZARTESİ SABAHİ TUCKER işe döndü ve beni evde yalnız bıraktı.

Geldiğimden beri ilk kez beni meşgul edecek bir program yoktu ve hayatım o kadar uzun süredir iş etrafında dönüyordu ki, nadiren bulduğum bu boş zamanda ne yapacağımı bilemedim.

Banyo yaptım, kitap okudum ve bekar bir ev sahibi için oldukça temiz olan evi topladım, sonunda deliye dönmeden önce.

Aspen, Mac ile balayına çıkmıştı, bu yüzden kasabada rahatça arayabileceğim tek kişi kalmıştı.

Muhtemelen meşguldü. Benim de üç çocuğum olsaydı, biri hala emziriyor olsaydı, meşgul olurum.

Telefonum elime düştü ve temiz hava almak için dışarı çıkma umudu içimde parladı.

Harper: Şanslısın. Barrett'in anaokulundan öğlen çıkmasını beklerken Main Street'te vakit öldürüyorum.

Harper: Kulağa hoş geliyor. Grady'nin de gelmesine aldırmazsın umarım.
Bu aralar benden ayrılmıyor.

Harper: Cevabı dilini çıkarmak oldu ve tercümanın olarak, anlamaya varabiliriz diyebilirim. *Göz kırpan yüz emoji*

Kiralık arabamın anahtarlarını alıp, neredeyse evden koşarak çıktım. Şehre kadar yol kısa sürdü ve kısa süre sonra kahve dükkanının önündeki kaldırıma park ettim.

İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çaldı ve hemen arkada, ağlayan bebeğini sallayan Harper'ı gördüm. Odanın diğer ucundan, gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum.

Yaklaşarak, "Mola ister misin?" diye sordum.

Harper içini çekerek Grady'yi kollarıma verdi. "Lütfen."

Bebek, merakla bana bakarken gözleri hala yaşlarla doluydu. "Ne oldu, ufaklık?"

"Keşke bilseydim," diye cevapladı annesi. "İlk başta, düğün hazırlıkları yüzünden rutin hayatının bozulmasından kaynaklandığını düşündüm, ama şimdi her şey bitti ve hala sakinleşmedi, neden bu kadar huysuz olduğunu anlamıyorum. Belki Tucker'a muayene ettirmeliyim."

Grady'yi nazikçe salladım. "Kaç yaşında?"

"On dört hafta."

"Bir yerde okumuştum, bebekler gelişim atılımı yaşadıkları için birdenbire huysuz ve yapışkan olurlarmış, bu onları çok yorar. Bu, onun birdenbire bu kadar zor sakinleşmesinin nedenini açıklayabilir."

"Öyle mi?" Harper'ın kaşları alnına yükseldi. "Bunu hiç duymamıştım."

"Bebeğinin bu aşamaya ne zaman gireceğini takip etmek için telefonuna indirebileceğin uygulamalar var. Böylece, böyle olduğunda, bir sorun olup olmadığını merak etmen gerekmez."

Kafasını eğdi. "Çocuğu olmayan biri için bu konuda çok şey biliyorsun."

Yanaklarını kızardı. "Bebekleri kafasına takmış bir genci suçla. O, evinin bebeklerle dolmasını istiyordu." Fısıltıyla ekledim, "Tabii ki bu olmadı."

Harper'ın bakışları yumuşadı. "Birkaç gün daha, ha?"

Cevabımı verirken gözlerim kucağımdaki bebeğe sabitlenmiş haldeydi. "Evet."

"Ne içiyorsun? Benden."

Başımı kaldırıp itiraz etmeye başladım, "Oh, hayır, Harper. Seni ben davet ettim..."

Elini kaldırdı. "Hayır. Bana bu numarayı yapma. Benim bebeğimi tutuyorsun ve kendi düşüncelerimi duyabilecek kadar sessiz olması küçük bir mucize. En azından bunu yapabilirim."

Daha fazla tartışmanın faydasını yoktu. "Karamel macchiato."

"Kulağa hoş geliyor. Belki iki tane sipariş ederek Rita'nın kafasını patlatabilirim." Tezgaha doğru yürürken sırtıttı.

Harper kahvelerimizi alırken Grady kollarımda sızdı. Zavallı çocuk. Kendini çok yormuştu. Annesi için uyandığında daha iyi bir ruh halinde olması için dua ettim.

Otururken onu sarsmamaya dikkat ederek koltuğa yavaşça oturdum. Melek gibi yüzü, az önce ağlamaktan hala pembe pembeydi; yanaklarını süsleyen siyah kirpikleri, kalan gözyaşlarıyla birbirine yapışmıştı.

"Al."

Başımı kaldırdığımda Harper içeceğimi uzatıyordu. Uyuyan bebeği kaydırarak bir elimi serbest bırakıp içeceği aldım.

Karşımdaki sandalyeye otururken dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Buna 'şekerleme tuzağı' deriz. Umarım yakın zamanda tuvalete gitmen gerekmez"

Çünkü bir süre tuvalete gidemeyeceksin."

Güzel ocuğa baktım ve kalbim özlemle sızladı. "Eminim bir Şekilde idare ederim."

"Sen doğuştan babasın," dedi. Sonra hafifçe güldü. "Düşündüm de, Tucker da yle."

Tucker ve Mac'in, prova yemeğinde Harper'ın iki büyük çocuğunu çimlerde uçurdukları anı aklıma geldi. Hemen ardından, Tucker'ın düğünde Aubree ile bir saatten fazla dans ettiği ve Aubree'nin omzunda uykuya daldığı anı geldi.

Kendi çocuğu olmasa da, Tucker'ın babalık rolünün ona yakıŐtıęı inkar edilemezdi.

Gençken aile kurmaktan bahsetmiştik ve onun hala bunu isteyip istemediğini merak ettim.

"Sana kahve ısmarlamamın Őartı, burada ne yaptığını merak etme hakkına sahip olmamdır."

Kaşlarımı kaldırdım. "yle mi?"

Harper kararlı bir Şekilde başını salladı. "Ve bu sabah buluŐmak için mesaj atan sendin, en iyi arkadaŐın yurtdıŐında olduğu için konuşacak birine ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

Beni yakalamıŐtı.

Derin bir nefes vererek itiraf ettim, "Son birkaç gün hiç beklemediğim bir Şekilde gelişti."

"Aynen yle. Nişanlısını erkek arkadaşınla deęiŐtirdin."

Tendelerim gerildi. "Erkek arkadaş biraz abartılı olabilir. İlişkimizin ne olduğu hakkında henüz konuşmadık. Üstelik ben gidiyorum..."

Harper, aramızdaki masaya fincanını koydu ve dirseklerini dizlerine dayayarak ne eğildi. "Okulda yakın değildik Bex, ama senin ve Tucker'ın göz kamaştırıcı aşkını fark etmemek imkansızdı. İkinizin ayrılmasının ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken ciğerlerim sıkıştı. Sevdığim adam tarafından kalbimin parçalanmasının acısı hala çok tazeydi.

"İkinizin nasıl barıŐtıęınız beni ilgilendirmez. Tanrı biliyor ki sen benden daha iyi bir kadınsın, çünkü ben o adamın günahlarını affedebileceğimi sanmıyorum. Ama artık affettin, seni engelleyen ne?"

Ona baktım. "Ne tutuyor?"

"Evet." Omuz silktilti. "İkinizin arasında olan şeye bir isim vermek istemiyorsun ve ayrılmayı ertelemiş olabilirsin, ama hala gitmeye niyetlisin. Neden bu yeni başlangıcı kucaklamıyorsun?"

Kahretsin, Harper'ı kahve içmeye davet ettiğimde beklediğim son şey buydu. Ama o, hissettiklerimi kelimelere dökmem, düşüncelerimi başka bir insanla paylaşarak içimden atmam ve onun tepkisini görmem için ihtiyacım olan itici gücü vermiş olsaydı, yalan söylemiş olurum.

"Sadece çok kolay geliyor, anlıyor musun? Onun geri dönmesi beni o kadar mutlu ediyor ki, bunu zar zor bastırabiliyorum, ama aynı zamanda bununla birlikte gelen felç edici bir korku da var. Daha önce Tucker'a tüm yumurtalarımı aynı sepete koymuştum ve o kadar kötü yanmıştım ki, o günden beri kalbim eskisi gibi değil. Ya yine aynısını yaparsam ve aynı şey olursa? Onu, geleceğimizin hayalini ikinci kez kaybetmeye dayanmam."

Harper, ilk kez yüksek sesle dile getirdiğim korkularımı düşünürken dudaklarını içe doğru kıvrıdı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, düşüncelerini paylaştı. "Belki de hayatında fazlasıyla acı çektin ve evren bunu telafi etmek için böyle davranıyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Onun inancının doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki göğsüm acıyordu.

"Evet." O ikna olmuş bir şekilde başını salladı. "Tucker ile olan ilişkiniz o kadar özel ki, mutlu sona ulaşamadığınızda, kendime şöyle demiştim:

'Eğer siz başaramadıysanız, benim ne umudüm var ki? Grady'ye doğru başımı eğdim ve uyuyan bebeğe baktım.

"Görünüşe göre iyi idare etmişsin."

"Aşk hikayemiz mükemmel olmayabilir, ama bizim hikayemiz," diye kabul etti.

Kendi aşk hayatımdan uzaklaşmak için, "Colt'la nasıl bir araya geldin? Sorabilir miyim?" diye sordum.

"Rust Canyon'dan bir kızın, ulaşılmaz görünen Winfield erkeklerinden birini nasıl kaptığını merak eden ilk kişi sen değilsin. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu benim de aklımı başımdan alıyor."

Büyürken Winfield'ları tanıyorduk, ama onları gerçekten *tanımıyordum*, topluluğumuzun altı yüz üyesini yakından tanıdığımız gibi değil. Arazileri Rust Canyon'dan bir saat uzaklıkta, Sullivan'ları gibi at yetiştiriciliği yapan bir çiftlik değil, sığır çiftliğiydi, bu yüzden çocuklarını evde eğitiyorlardı ve

. Üç Winfield erkek çocuğu da esmer ve düşünceliydiler, ama hepsi de çok yakışıklıydılar. Ana caddede yürüdüklerinde, tüm genç kızların başını çevirirlerdi. Ancak bu çocukların hiçbiri kızlarla ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Bu yüzden, en azından birinin nasıl evlenip yerleşmiş olduğunu merak etmem gayet normaldi. Üstelik tanıdığım biriyle.

Harper mırıldanarak hikâyesini anlatmaya hazırlandı.

“Mezun olduktan sonra Canyon Comforts'ta tezgahın arkasında çalışmaya başladım. Bir akşam, Winfield kardeşler akşam yemeği için geldiler. Bir masaya oturdular ve diğer garsonlardan biri onlara servis yapıyordu, ama içlerinden biri sürekli bana bakıyordu.”

"Colt," diye tahmin ettim.

"Colt," diye doğruladı. "O zamanlar bilmiyordum. Hepsi birbirine çok benziyordu, ayırt etmek zordu. Tabii şimdi her gün gördüğüm için daha kolay, ama o zamanlar neredeyse yabancılar gibiydik. Yakışıklı yabancılar, ama yine de yabancılar.

“Onlar gitti ve onun yoğun ilgisinin cildimi nasıl gergin hissettirdiğini aklımdan çıkarmayı başarmıştım ki, ertesi gece geri geldi. Bu sefer yalnızdı.”

Gülümsememi saklayamadım. "Seni görmeye geldi sanırım?"

Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi ve derin bir nefes verdi. "Arkamı döndüğümde onu tezgahta otururken gördüğümde o kadar şaşırdım ki, elimdeki kahve fincanını düşürüyordum. O çocukları ayda bir kez görmek bile zordu, üst üste iki gün? Beni görmeye geldiğini düşünmemem imkansızdı. Ama durumu yanlış anlayıp kendimi aptal durumuna düşürmekten korktuğum için hiçbir şey varsaymak istemedim, bu yüzden başımı eğik tutarak siparişini aldım ve tek kelime etmeden servis ettim.

"Üçüncü gece, onun dönüşünün tesadüf olmadığını anladım. Altıncı geceye gelindiğinde, sessizliğe daha fazla dayanamadım ve gerginlikten konuşmaya başladım. Günlerce konuştum, o dinledi." Kahkahayla güldü. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bunca yıl pek bir şey değişmedi."

Colt kesinlikle daha çok güçlü ve sessiz tipte biriydi. Bu yönüyle Jett'i hatırlatıyordu.

“Üç hafta sonra, hayatımın tüm hikâyesini bildiğinden eminim. Sanki bir ay içinde söyleyecek sözüm kalmadığını hissetmiş gibi, boğazını temizledi

boğazını temizledi ve ben de onu akşam yemeği siparişinden başka bir şey söylemediğini duyma beklentisiyle dudaklarımı kapattım.

"Bayan Coleman," dedi. Onun sert sesini taklit etmeye çalıştı. "Bir çiftçiyle evlenmek istersen, hayatının geri kalanında sana bakmak isterim."

Ağzım açık kaldı. "Öylece mi evlenme teklif etti?"

Harper'ın yanakları kızardı. "Bana deli de, ama o sözler ağzından çıkar çıkmaz evet dedim."

Tucker'ın evleneceğim kişi olduğunu o kadar çabuk anladığım halde, onun akıl sağlığını nasıl sorgulayabilirdim ki?

"Bu inançla attığımız adım, bize dokuz yıllık evlilik ve üç çocuk getirdi. Bazı günler diğerlerinden daha çok çabalamamız gerekiyor, ama sonuçta pes etmektense zor günleri atlatmayı tercih ederim. Onsuz bir hayat düşünemiyorum bile.

"Tucker olmadan yaşamak nasıl bir şey biliyorsun. Hayatının geri kalanında bunu mu istiyorsun? Yoksa bu kez, her zaman hayal ettiğin mutlu sona ulaşp ulaşamayacağını görmek için tekrar deneme riskini almaya değer mi? Planladığından on yıl geç olsa bile.

"Bildiğim kadarıyla, eve döndüğünden beri onun için başka biri olmadı. Burada oturup, bir gün mucize olabileceği umuduyla bekliyor."

Çok şey kaybettik, çok acı çektik, ama hala birbirimizi seviyorduk. Bu, başlı başına bir mucizeydi.

Tucker her zaman kolay okunabilir biriydi. Kalmamı, parmaklarımı şıklatmamı ve Chicago'daki hayatımın ortadan kaybolmasını istediğini anlayabiliyordum. Ama o kadar basit değildi. Halletmem gereken işler vardı ve kariyerimi şehirden kırsal bölgeye nasıl taşıyacağımı bulmam gerekiyordu. Bunlar zaman alacaktı.

Ama beni sevdiğini bildiğim kadar seviyorsa, sonsuza kadar birlikte olmak için biraz daha ayrı kalabilirdik.

BÖLÜM 27

Tucker

Kapıdan iki adım atamadan, kızaran etin kokusu burnuma çarptı. Sonra mutfaktan gelen müzik kulağıma ulaştı.

Elimdeki paket servisi poşetine bakarak hafifçe güldüm. Sanırım aynı şeyi düşünmüştük.

Oturma odası ile mutfak arasındaki açık kapıya doğru adım attığımda, Bex'i görünce donakaldım. Kahretsin, ayakta kalabilmek için duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Sadece yemek yapmıyordu; *dans* ediyordu, üstünde dar pamuklu şort ve tişört vardı.

Kalçalarının hipnotik sallanışı büyüleyiciydi ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Durduğum yerden, şortun kenarından kıcının alt kıvrımlarını görebiliyordum. Fırından bir şey çıkarmak için eğildiğinde, krem si bacaklarının arasında pembe bir iz belirdi ve inlememi tutamadım.

Bex arkasını döndü. "Oh! Gelmişsin!" Açık fırını işaret etti. "Umarım açsındır. Akşam yemeği hazırladım."

Ağzım salya doldu, ama bunun hazırladığı yemekle bir ilgisi yoktu. "Açlıktan ölüyorum."

"Güzel." Bana parlak bir gülümseme attı. "Masayı hazırlar mısınız?"

"Mm-hmm." Cornish tavuklarına benzeyen sıcak fırın tepsisini fırından çıkarmak için ona yeterince zaman verdikten sonra harekete geçtim.

Dört uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım ve Bex'i bir eliyle kalçasından tutup döndürdüm. O itiraz etme fırsatı bulamadan, ağzımı onun ağzına yapıştırdım ve dilimi içine daldırdım.

Ellerim kalçalarına indi, kalçalarımızı birbirine yapıştırdı ve sertliğimi karnında hissedince nefesini keserek dudaklarını ayırdı.

"Akşam yemeği," diye nefes nefese söyledi, ben boynuna öpücükler yağdırırken.

"Bekleyebilir," dedim. "Şu anda tek istediğim, mutfak masasında çıplak uzanmış halinle amını yemek."

Cevap olarak duyduğum inilti, sikimi ıslatmaya başladı. Tanrım, patlamak üzereydim. Çıkardığı o seksi sesler beni deliye çeviriyordu.

Onu kollarımın arasına aldım, tahta yüzeye taşıdım ve yere indirdim. Tank topunu başından çekip göğsüne bastırdım ve onu sırt üstü yatırdım. Sonra, yavaşça, kıyafet gibi görünen küçük kumaş parçasını uyluklarından aşağı doğru sıyırdım, bu da mutfağında külot giymeden dolaştığı şüphesini doğruladı.

Parmak ucum onun ıslak yarıktaki kaydı. Parmaklarımı derine ittiğimde, parmağımın onun dar sıcaklığında kaybolduğunu izlerken, Bex'in sırtı masadan kalktı ve çılgıncı havayı yırttı. Manzara o kadar erotikti ki, fotoğrafı çekilip pornografik bir dergide tam sayfa yayınlanmayı hak ediyordu.

"Benim için çok ıslak," diye hayretle mırıldandım ve ikinci parmağımı da ekledim.

Yavaş ve sabit bir şekilde, kalçaları her itişime karşılık vermek için yükselirken onu elimle sikiyordum.

Lanet olsun, o manzara görülmeye değerdi. Çıplak vücudu zevkten kıvranıyordu. Her bir santimetresi pembeye dönmüştü.

Dudaklarından dökülen nefesli inlemeler, hızımı artırmadığım için sinirlenince iniltiye dönüştü.

"Tucker," diye nefes nefese söyledi Bex.

Onun yalvarışı, çelik gibi sertleşmiş ve fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde baskı yapan sikime doğrudan ulaştı.

Parmaklarım onun içinde kıvrıldı, onu çıldırtan o noktayı ovuşturdu.

Boynunu geriye doğru eğip dudaklarını ısırđı, ama bu, hareketlerimin neden olduğu boğazından çıkan inlemeleri bastırmaya yetmedi.

Siktir, ondan o boğuk sesleri çıkarmayı seviyordum. Saf, filtrelenmemiş ve tamamen benim eserimdi. Onu hissettirdiğim zevke kapılmıştı, başka kimseye değıl. Sadece bana.

Açlık duyularımı kemiriyordu. Onun tatlılığını tatma arzusu dayanılmaz hale geldi. Daha fazlasını istemek için yalvarmadan önce, elime sızan her izini yalamak istedim.

Daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine çöktüm ve amını yüzümün önüne getirecek şekilde kendimi mükemmel bir yüksekliğe yerleştirdim.

Onun kokusu duyularımı sararken, sikimin zonklaması daha da şiddetlendi. Onun içine derinlemesine girmeyi istiyordu.

Kemerimi çözdüm, pantolonumun fermuarını açtım ve elimi içeri sokarak sikimi kavradım. Acıyı bastırarak, sıranın ona gelmesi için bunu çabuk bitireceğime söz verdim.

Dudaklarımı yaladım ve yüzümü onun ıslak amına daldırdım. Tadı damaklarımın her yerinde yayıldığı anda, kendimi kaybetmişim. Alay etmek yoktu; onu yalayıp *yuttum*.

Daha önce ona aç olduğumu söylerken şaka yapmıyordum. Kaynaktan direkt içme isteğı o kadar yoğundu ki, gün boyu beni çekip duruyordu. Onun için dizlerimin üzerine çökmek bağımlılığımı daha da artırdı, ama umurumda değildi. Tek önemli olan, şu anda burada olmam, dilimin onun kaygan tenini okşaması, merkezindeki şişmiş tomurcuğı alaycıcı okşaması, onun mutluluğunun kaynağı olmamdı.

Bex'in kalçaları yüzüme karşı çılgınca sallanmaya başladı ve bir eli saçlarıma dolanarak beni kendine daha yakın çekti. O tam oradaydı ve onu yalamaktan başka bir şey yapmadan mutfak zeminine boşalmak istemiyorsam, onu doruğı ulaştırıp içinde boşalabilmem gerekiyordu.

Dudaklarım klitorisini kapattı, o hassas sinir demetine emerek sıkı bir sızdırmazlık oluşturdu. Ödölüm, amcığı parmaklarımın etrafında dalgalanarak onları imkansız bir şekilde daha sıkı kavrayarak çenemi kaplayan bir heyecan dalgası oldu.

Bex'in adımı tekrar tekrar haykırarak beni teşvik ederken, daha sert emmeye devam ettim, onu daha da yükseğı çıkardım ve şiddetle fırlatmadan önce onu zirveye doğru ittim.

Amcığı sıkı sıkı kapanırken, yüzüme karşı kasılmaya başladı, uylukları başımı o kadar sıkı sıkıyordu ki, dilimin üzerinde boşalırken çığlıklarını bastırıyordu.

Ayağa kalktığımda o hala o dalganın üzerindeydi, sikimi o kadar sert bir şekilde içine soktum ki, boğazından çıkan çığlık o kadar tizdi ki, dolaplardaki tüm camların kırılacağından korktum.

Nefes alacak zaman yoktu; ilkel içgüdülerim devreye girmeden önce düşünecek zaman yoktu. Onun erimiş sıcaklığı beynimi kızarttı ve onu doldurma arzusu her şeyi gölgede bıraktı.

Parmaklarım acımasız bir şekilde kalçalarına gömüldü, bacaklarının arasında acımasız bir tempo tuttum, vücutlarımız her çarpıştığında içimi kaplayan beyaz sıcak zevke karşı dişlerimi sıktım.

Göğsümden çıkan inlemeler ve homurtular, Bex'in acıklı çığlıklarıyla karışarak mükemmel bir senfoni oluşturdu.

Daha zayıf bir adam, onu bir kez tatmin ettikten sonra, kendini ele geçiren orgazmın çekimine yenik düşüp kendini bırakabilirdi. Ama ben o adam değildim. Onu da yanımda götürmek, birleşerek aramızdaki bağı pekiştirmek istiyordum.

Kollarımı sırtının altına dolayarak, terli vücudunu göğüslerimiz birbirine değene ve kalçaları masanın kenarına değene kadar yukarı çektim. Onu orada tutarak, kontrolümü kaybetmeye başladıkça her düzensiz vuruşta daha sert ittim ve bizi birbirimize sürttüm.

"Bir tane daha, bebeğim." Sert sesim kulağıma yabancı geldi.

Bex omuzlarıma yapışmış, ben acımasızca ona vururken canını dişine takarak tutunuyordu.

Gözlerim birleştiiğimiz yere indi. Kaygan sikimin içeri girip çıkmasını izlemek neredeyse dayanılmazdı. Etrafımı saran vücudu o kadar müstehcen ve kirliydi ki, aynı zamanda nefes kesici güzelliği beni ağlatacak kadar etkileyiciydi.

Onun kalçalarını iki elime alıp açılımı değiştirdim, Bex'in tırnakları etimi deldi. "Evet! Tam orası!"

Bu, ihtiyacım olan tüm cesaretlendirmeydi. Her sarsıcı darbeye testislerim daha da sıkılaşıyordu, boşalmam o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

Bex'in vücudu gerginleşince kontrolüm ipin ucunda kalmıştı. Bir sonraki nefeste, sikimi saran ipeksi eldiven o kadar sıkı sıktı ki, karanlık noktalar gözümün önünden dans etti ve ben bir çığlık atarak boşaldım, tamamen boşalana kadar ona pompalamaya devam ettim.

Zorlu nefesleri, yüzünün gömülü olduğu boynuma esiyordu ve yanındaki masaya bir elimi dayayarak ayakta kalabilmem bir mucizeydi.

Tanrım, bu kız beni öldürecek, ama onu unutulmaya mahkum edecek şekilde sikmek beni mezara sokacaksa, bu hiç de fena bir son olmazdı.

Birlikte duş aldık, sonra kanepeye kıvrılıp, yeniden ısıtmamız gereken akşam yemeğini tabaklarda dengeleyerek yedik.

Uzaktan kumandayı aldığımda Bex, "Ne izliyoruz?" diye sordu.

Gülümseme dudaklarımın köşesine yayıldı ve ekranın konuşmasına izin verdim. Onun şaşkın kahkahası, kalbimi sıcak bir battaniye gibi sardı.

"Blood

Yemini Akademisi mi? Bunu nereden buldun?"

Gülümsemeyi bastırarak ilk bölümü oynattım. Gençken takıntılı olduğu vampir dizisi dört sezon sonra yayından kalkmıştı, ama tüm seriyi yayınlayan bilinmeyen bir yayın platformu bulmayı başarmıştım. Açılış jeneriği akarken yüzündeki ifadeyi görmek için buna değmişti.

Bex bana gülümsedi. "Cidden, Tucker. Bu harika."

Kolumu beline doladım ve onu şakağına bir öpücük kondurmak için yeterince yaklaştırdım. "Seni mutlu ettiğine sevindim, bebeğim."

Bir süre sessizce yemek yedik, gençken o kadar da kötü gelmeyen berbat oyunculuğu izledik, ama şimdi bu dizi nasıl bu kadar uzun süre yayında kalabildi diye merak ediyordum.

"Bu aralar ne tür diziler izliyorsun?" diye sordum, yetişkin olarak eğlence zevklerini merak ediyordum.

Öne doğru eğilerek boş tabağını sehpa koydu ve içini çekti. "Televizyon izleyecek pek vaktim yok."

"Öyle mi?"

Omzunu hafifçe silkti. "Bazen on iki saat çalışıp hafta sonları da çoğu zaman çalışırken, boş zamanlar ilk kesintiye uğrayan şey oluyor."

Bu, işinin ne kadar zaman alıcı olduğundan ilk kez bahsedilmesiydi.

"Avukatlık yapmaktan hoşlanıyor musun?"

"Bu işte iyiyim."

Kafamı salladım. "Ben öyle sormadım."

Bex kanepeye yaslandı, başını geriye doğru eğerek yüzünü tavana doğru çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, güne göre değişir. Bazı anlaşmalar o kadar mükemmel bir şekilde sonuçlanır ki,

bunu başarmada küçük de olsa bir payın olduğunu bilmek, adeta bir coşku yaşıyor. Ama şirketin içinde? Herkes birbirini yiyor. Herkes en iyi davaları ve en önemli müşterileri kapmak için rekabet ediyor. Eminim bazı meslektaşlarım, terfi edip daha çabuk ortak olmak için ruhlarını bile satarlardı."

"Sen de bunu mu istiyorsun? Ortak olmak mı?"

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Benim hedefim bu." Bir an durakladı ve düzeltti, "Hedefimdi." Açıklayana kadar kalbim hızla çarptı. "İş yerinde biriyle ilişkiye girmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Kişisel hayatımla iş hayatım arasındaki sınırların bulanıklaşması her zaman bir sorun yaratabilirdi. Chicago'ya döndüğümde neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum. Ve mucize eseri işim hala duruyorsa, firmada kalmak isteyeceğimden emin değilim. Kalırsam, muhtemelen düşmanca bir çalışma ortamı ile karşılaşacağım."

O pisliğin gururunu incittiği için onu cezalandırdığını düşünerek, istemeden yumruklarımı sıktım.

"Kötü karşıladı herhalde?"

Yanımdaki kadın burnundan soludu. "Hiç de iyi karşılamadı. Önce beni parayla satın almaya çalıştı. Sonra evliliğin aşk ile ilgisi olmadığını anlattığı bir nutuk attı. Kaybedeceği bir savaşta olduğunu anladığında işler çirkinleşti ve çok hızlı gelişti."

Vücudumdaki her kas, onu hiç hak etmeyen bir adama duyduğum öfkeyle titriyordu. Dizlerinin üzerine çöküp, Bex'in ona zaman ayırdığı için Tanrı'ya şükretmesi gerekirdi. Ama bunun yerine, ona kötü davranmayı ve sonunda yeterince katlandığını söyleyip ilişkilerini bitirdiğinde ona saldırmayı seçti.

Yumuşak parmak uçları sıkı sıkı kapalı çenemin üzerinde gezdiler. "Önemli değil. Artık değil."

Karşı çıktığımı homurdandım, Bex de kucağıma tırmandı.

Yüzü tüm görüş alanımı kaplıyordu ve koyu saçları etrafımızda bir perde oluşturuyordu. Dudaklarıma fısıldadı, "Beni yatağa atabilirsin, neden onun hakkında konuşuyoruz?"

Çok haklıydı. O aptalın kaybı benim kazancımdı ve Bex'i kollarımda, evimde ve hayatımda olduğu halde bundan tam olarak yararlanmamak için aptal olmak gerekirdi.

BÖLÜM 28

Bex

"TUCKER, RUST CANYON'A NASIL GELDİĞİNİ ANLATTI, ama nereli olduğunu söylemedi. Oklahoma'lı olmadığını hemen anladım."

Felicity, ortak muayenehanelerinin mutfağındaki masanın diğer ucundan bana gülümsedi. Öğle yemeği için geldiğimde, Tucker'ın molaya çıkmadan önce bir hastası daha vardı, bu yüzden bize onsuz başlamamızı söyledi. Nezaketen, ilk birkaç soruyu ona sormasına izin verdim — çoğu Tucker'la olan geçmişimle ilgiliydi — ama şimdi onu daha yakından tanıma sırası bendeydi.

"Beni yakaladın. Aslen Montana'lıyım," diye itiraf etti.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Dağları bırakıp *buraya* mı geldin? Neden?"

Ağızındaki lokmayı yuttu. "Değişiklik yapmam gerekiyordu. Ama her şeyden çok, kendi başıma bir hayat kurmak istedim."

"Montana'dan ayrılmadan bunu yapamazdın, değil mi? Duyduğuma göre, oldukça büyük bir eyaletmiş."

"Belki." Felicity omuz silkti. "Ama sekiz kardeşin en küçüğüyüm ve hayatım boyunca şımartıldıktan sonra yuvadan uçmak ve kendime yeteneklerimi kanıtlamak istedim."

"Sekiz mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onun bilmiş gülüşü, onun büyük ailesini öğrenince şok olan ilk kişinin ben olmadığımı anladım. "Evet, ve bu, ailemin birdenbire karar verip arka arkaya bir sürü çocuk yapmaya karar verdiği bir şey de değil. Hepimiz arasında üç dört yaş fark var. Sanki bebeklik dönemini atlatmışlar da, 'Tamam, hadi bir daha yapalım' demişler gibi. En büyük ağabeyim Nash benden yirmi dört yaş büyük. Ailemiz hala çocuk yaparken onun kendi çocukları olacak yaşa gelmesinin ne kadar çılgınca olduğunu hayal bile edemiyorum. Zaten ben onun oğullarına yaş olarak ondan daha yakıным."

"Yalan söylemeyeceğim, tek çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu kafamda canlandıramıyorum." "Felicity sana kraliyet ailesinden altı derece uzak olduğunu söyledi mi?"

Tucker'ın sesi kapıdan geldi.

O dudaklarıma bir öpücük kondurmak için başımı çevirdiğimde tam zamanında yetiştim. "Merhaba, güzelim."

Masaya oturdu ve ben dikkatimi tekrar Felicity'ye çevirdim. "Kraliyet ailesiyle akraba olmak ne demek?"

Yanakları hafifçe kızardı. "*Kesinlikle* akraba değiliz. Ve açıkçası, o kadar da önemli bir şey değil." Onu bekleyerek baktığımda, derin bir nefes aldı. "Tamam." Parmaklarıyla akrabalık ilişkilerini saydı. "Öncelikle kardeşim Nash var. Kız kardeşim Zoe ile evli ve iki oğullarıyla birlikte Alberta'da Zoe'nin ailesinin sığır çiftliğinde yaşıyorlar. Zoe'nin kardeşi Cal Berg, eskiden hokey oynardı ve Connecticut'ta yaşıyor. Karısı Hannah, Natalie Slate'in en yakın arkadaşı ve Natalie'nin kayınbiraderi Liam, küçük bir Avrupa ülkesinde tahtın varisi."

Aklım başımdan gitti. "Vay canına, bu çok çılgınca."

"Eh." Omzunu kaldırdı. "Dünyanın ne kadar küçük olduğunu gösteriyor. Farkında olmasak da, hepimiz bir şekilde birbirimize bağlıyız."

"Bu bana bir şeyi hatırlattı..." Tucker sandviçinden bir ısırık alırken dikkatimi ona çevirdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu ve "Ne yaptım?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Onu rahatlattım. "Ama Aspen, Jenner'ın takım arkadaşının en sevdiğimiz romantik yazar ile evli olduğunu söyledi."

Yüzüne rahatlama geldi. "Oh, o mu?"

"Oh, o mu? Bunun ne kadar havalı olduğunu nasıl anlamazsın?"

"O da bizim gibi sıradan bir insan," diye karşılık verdi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sadece benim en sevdiğim on erkek karakteri yaratan bir insan."

Felicity yanımda kıkırdadı. "Kızın sana söylemeye çalıştığı şey, Tucker, Dakota'ya aşık olduğu çünkü o mükemmel erkeğin arkasındaki beyin."

"*Kurgusal* erkekler" diye homurdandığında rahatsızlığı duyulabiliyordu. "Bekle." Başımı Felicity'ye çevirdim. "Onunla tanıştın mı?"

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Geçen yaz, yazmayı düşündüğü küçük kasaba dizisi için araştırma yapmak üzere buraya uğramıştı."

Ağzım bir an açık kaldı, sonra çığlık attım: "NE?! Aman Tanrım, bunu nasıl bilmedim? Rust Canyon'dan ilham mı alıyor?" Nefesim hızlanırken sandalyeme yaslandım ve yüzümü havalandırdım. "Sanırım bayılacağım."

"Televizyon izleyecek vaktin yok ama okumaya devam ediyorsun." Tucker'ın gözlerini devirdiğini neredeyse duyabilirdin.

"Bebeğim." Elimini onun koluna koydum. "Kıskanma. O adamlar sadece ısınma turu. Beni heyecanlandırıyorlar, tabii." Tucker bana ölümcül bir bakış attı. "Ama senin yaptığın işi onlar yapamazlar."

Bir sandalyenin muşamba zemine sürtünme sesi kulağıma ulaştı.

"Bu benim gitme zamanım." Felicity sandviç ambalajını top haline getirip çöp kutusuna attı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bex. Görüşürüz, tamam mı?"

Tucker yanımda sertleşti. Konuşmayı reddetmemize rağmen, ayrılışım üzerimize bir gölge düşürdü, bağımızı koparmak için baltasını hazırlamış bir cellat gibi.

Yarın getireceği acıyı gizlemek için parlak bir gülümseme takındım ve "Benim için bir zevkti" diye cevap verdim.

Mutfaktan çıkmadan önce başını eğdi.

Koltuğumdan kalkıp Tucker'ın kucağına oturdum. İki elimi onun yüzüne koyup fısıldadım, "Kitaplardaki erkek arkadaşlar konusunda sadece şaka yapıyordum."

Mavi gözleri bulanık, zihni uzaklarda, başını salladı. "Biliyorum."

"Hey," dedim nazikçe, dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce.

"Seni seviyorum."

Omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve derin bir nefes alarak göğsü genişledi. "Ben de seni seviyorum."

Geri çekildim, bakışlarım beyaz laboratuvar önlüğünün göğsüne, kumaşın üzerine işlenmiş ismine ve unvanına kaydı. Parmak ucumla harfleri izledim. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

Tucker yanıt olarak mırıldandı.

Çenesini tutup gözlerime bakmasını sağladım. "Cidden, Tuck. Sen de benim gibi burada büyüdün. Herkes büyük hayaller kurmaz, kuranlar da çoğu zaman hayallerinin peşinden gitmez. Ama sen gittin. Ülkenin en iyi okuluna girdin, tıp fakültesini onur derecesiyle bitirdin ve şimdi seni yetiştiren toplumdaki herkesin hayatında önemli bir yer edindin. Hasta ya da yaralandıklarında sana geliyorlar, çünkü sana güveniyorlar. Bu çok önemli bir şey."

Ortamı yumuşatmak için alçıya alınmış sağ kolumu gülerek kaldırdım. "Bu hafta çok işime yaradı."

Endişe yüzüne yansdı. "Rahatsız ediyor mu?"

Kafamı salladım. "Artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Üstelik çok havalı bir desen var." Kolumu çevirerek, içinde baş harflerimizin yazılı olduğu kalbi gösterdim. "Bunu bir çerçeveye koyup, büyük Dr. Tucker Grant'ın kırık bileğimi tedavi ettiği anın hatırası olarak saklamam gerekebilir."

Bu, onun yüzünde çok küçük bir gülümseme belirdi. "Lütfen bana, apandisini aldırıp bir kavanozda hatıra olarak saklayan insanlardan biri olmadığını söyle."

Saçmalığa kapılarak, yüzümde ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Kesinlikle."

Sonra kahkahayı patlattım ve yüzümü boynuna gömdüm. Beni sıkıca sarıp, göğsünden gelen kahkahalarının titreşimlerini hissettirdi.

Evet, buna kesinlikle alışabilirdim.

Tucker, ana yatak odasının eşiğinde durdu, destek için kapı çerçevesine tutundu.

"Tanrım, kadın," diye nefes verdi, aç gözleri siyah iç çamaşırlarıyla yatakta uzanmış halime dolaştı.

Daha önce valizimi toplarken en altta bulduğum dantelli tek parça iç çamaşırlarımı çektim. Dudaklarımı büzerek somurarak, "Beğenmedin mi?" dedim.

On metre uzakta donakalmış halde duran adam elini yüzüne götürdü. Boğazını temizlemek, konuştuğunda sesindeki boğukluğu gidermeye yetmedi. "Üzgünüm, bana bir dakika izin verin. Ağızınız hareket ediyor ama beynimdeki tüm kan aşağıya indiği için söylediklerinizi anlayamıyorum."

Cesaretimi toplayıp fermuarının şişkinliğine bakınca dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Kalın penisinin bacaklarımın arasında olduğunu hatırlayınca istemeden bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Birlikte sadece bir gecemiz kalmıştı ve ben bu geceyi anlamlı kılmak istiyordum. Yatakta yerimi değiştirip dizlerimin üzerine oturdum ve Tucker'ın işaret ettiği yöne parmağımı kıvırdım. Tucker'ın yönüne doğru kıvırdım.

Aramızdaki manyetik çekime yenik düşerek, aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşımda durdu. Kendimi tutamayıp, avucumu onun sabırsız ereksiyonuna bastırdım, pantolonunun kumaşı üzerinden okşayarak onu inlemeye neden oldum.

"Siktir, Bex. Sana doyamayacağım."

Sabah veda etmek zorunda kalacağımızı bildiğim için kalbim burkuldu. Bu üzüntüyü zihnimin arkasına iterek, cesurca onun penisini sıktım. Dizleri bükülünce damarlarımdan bir güç dalgası geçti ve yanımdaki yatağa elini dayayarak kendini tutmak zorunda kaldı.

İşten sonra kravatını çıkarmıştı ama hala beyaz gömleği ve siyah pantolonunu giyiyordu. İki elimle açık yakasının kenarlarını tuttum ve Tucker'ı yatağa çektim. O da isteyerek geldi ve ben geriye uzandım, onun iri vücudunun üzerime çıkmasına izin verdim.

Beni üstünden kapattıktan sonra başını eğdi ve dudaklarımı uyuşturan yavaş bir öpücükle ele geçirdi. Dilinin derin ve geniş hareketleriyle içime dalmasıyla inleyerek kendimi ona bıraktım. Aceleci olmayan tutkulu bir öpücüktü ve güneş doğduğunda onu bırakmak zorunda kalmamak için ona sıkı sıkı sarıldım.

Bacağını bacaklarımın arasına soktu. Oradaki sert baskı, zonklayan merkezime mükemmel bir baskı uyguladı.

Nefesimi tutarak başımı geriye attım ve Tucker bunu fırsat bilerek sıcak ağzını boğazımın boynuna doğru indirdi. Beni çıldırtmak için tam olarak hangi noktalarda duraklayıp emmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Utanmadan, kaslı bacağına karşı kıvrıldım. Klitorisime sürtünen kasları cenneti ve cehennemi bir araya getiriyordu. Acı verici bir şekilde tahrik olmuşum ve kalçalarımı her kaldırışımda tatlı bir rahatlama hissediyordum, neredeyse kör edici bir zevk uyandırıyor.

Ulaşamadığım orgazmı patlatmak için çaresizce iç kaslarım boşluğa sıkı sıkı sarıldı.

Tucker bunu anında fark etti ve ateşli tenime fısıldayarak, "Ne oldu, bebeğim?" diye sordu.

Dudaklarımdan hayal kırıklığıyla bir nefes çıktı.

"Çok yaklaştım." "Biraz yardım ister misin?"

"Lütfen," diye neredeyse ağlayarak söyledim.

"İhtiyacın olan amcığın pantolonumu ıslattı bile," diye kulağıma fısıldadı. "Neye ihtiyacın var, Bex? Parmaklarım mı?" Dokunuşu göğsümden karnıma doğru kaydı ama en çok ihtiyacım olan yere birkaç santim kala durdu. "Ya ağzım?" Dili kulaklarımın arkasındaki deriyi okşamak için dışarı çıktı ve ben inledim. "Ya da belki de benim kirli kızım ana olaya geçmek istiyor ve benim sikimi istiyor." Kalçalarını sürttü. Çok fazla giysinin arkasında saklı olan sikiğin ağırlığı, karnıma tatlı bir işkence yapıyordu.

Zihnim bulanıktı, her şeyi tüketen şehvet, vücudunun ağırlığı lezzetli bir şekilde üzerimde duran adama olan ihtiyacımdan başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu. "Hangisi olursa. Hepsi. Seçim senin. Yeter ki şimdi olsun." Sabırsızlığım, gömleğini tırmalamaya ve düğmelerini açmaya çalışırken daha da belirginleşti.

Tucker'ın boğuk kahkahası derimin altında elektrik gibi titretti ve boğazımdan çıkan iniltiyi durduramadım.

Dizlerinin üzerine kalktığı anda, ateşli tenime esen serin hava tüylerimi diken diken etti. Usta parmaklarıyla gömleğinin son iki düğmesini açtıktan sonra kumaşı yere düşürdü. Sonra hızla pantolonunu ve boxerını çıkardı ve önümde muhteşem çıplaklığıyla durdu.

Lanet olsun, o penis muhteşemdi, bacaklarının arasında gururla duruyordu — nefesimi kesecek kadar kalın ve uzun, ama acıtmayacak kadar büyük.

Eğer daha iyi bilmesem, sırf benim için yaratılmış olduğunu düşünebilirdim, bana sonsuz zevk verecek mükemmel boyutta.

Aç gözlerimle bakarken, uçta ön sıvı damlaları belirdi ve dilimin üzerinde onun hayali tadı hissedince dudaklarımı yaladım. Tucker bakışlarımı fark etti ve penisini kavradı, başını geriye atarak inleyerek yavaşça penisini okşadı.

"Tuck." Onun sıcak tenini hissetmek için çaresizce ellerimi uzattım.

Mavi gözleri, dantelli giysilerimin altındaki vücudumu tararken okyanus kadar karardı.

Parmakları esnek kumaşı çekiştirdi. "Pahalı mı?"

Yutkunarak başımı salladım.

"İyi." Bu kelime, yırtılan kumaşın sesinde neredeyse kayboldu.

O kadar hızlı hareket etti ki, şaşkınlık nefesim anında dilinin ağzımın derinliklerine kaymasıyla boğuldu. Aramızda bir santim bile boşluk olmamasına rağmen, birbirimize daha yakın olmaya çalışarak kıvrandık.

Tucker'ın ağırlığı beni yere bastırdı ve penisinin ucu dikişimin arasından kayarak girişimi okşarken aklımı kaybettim.

"Şimdi," diye nefes nefese inleyerek talep ettim, tırnaklarım sırtındaki derisine batıyordu.

Bir an bile gecikmeden kalçaları yükseldi, tek bir vuruşla içimi doldurdu ve boğazımızdan çıkan inlemeler birbirine karıştı. Vücudumuzun ilk birleşmesi coşku vericiydi; Tucker'ın içimde olmasının ne kadar inanılmaz bir his olduğunu tarif edecek kelimeler yoktu.

Ellerim onun kıkına kaydı, sert kaslarını kavradı ve onu hareket etmeye teşvik etti. Hareketsiz kalıp heykel gibi durduğunda bir inilti duyuldu. Vücudunun sert çıkıntıları onun mermerden oyulmuş olduğunu düşündürse de, içimdeki penisinin nabızı onun hayatta olduğunu ele veriyordu.

"Sik beni." Sesi gergin çıkıyordu. "Boşalmak için kullan, bebeğim."

Arzu beni boğazımdan sıkıca kavramışken, onun sözlerini anlayamıyordum. Ta ki o bir dirseğinin üzerine dönüp elini serbest bırakarak meme ucumu çimdikleyene kadar. Kalçalarım istemsizce sarsıldı ve o hareketin klitorisime gönderdiği zevk kıvılcımını kovalamaya başladı.

Dudakları boynumun kıvrımına indi, eti emmeye devam ederken sertleşmiş meme ucumu çekiştirmeye devam etti. Tucker alt vücudunu sabit tuttu, sert penisi her kalça hareketimde klitorisimin tabanına sürtünerek yaşadığım ecstasy'ye yardımcı olacak lezzetli bir dolgunluk sağladı.

Tucker'ın çılgına dönmemle birlikte çıkardığı inlemeler, onun zar zor dayanabildiğini gösteriyordu. O çok yakındı. Ben sadece daha yakın olmayı diliyordum.

Uyluklarımın arasında karıncalanma hissettim ve Tucker'ın sıcak vücuduna karşı gerildim, tam sınırdıydım.

Sadece... biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Tucker omzumu ısırdı ve ben parçalandım. Gözlerimin önünde parlak ışıklar çaktı ve keskin çılgılığım yatak odasının duvarlarında yankılandı. Sonsuz mutluluk dalgaları içimden dışarıya yayıldı ve bu yüksekte kalmak için hiç durmak istemedim.

Orgazmım hala doruk noktasında iken Tucker dizlerini genişletip geriye doğru eğildi ve ön kolunu uyluklarımın altına yerleştirdi. Bu hareket beni tamamen açtı ve sonunda kalçalarını hareket ettirerek aktif bir şekilde birleşmemize başladı.

Daha önceki her sevişmemizde olduğu gibi bana sertçe vurmasını bekliyordum. Bunun yerine, her kalça hareketinde güçlü bir darbe vurmasına rağmen, hareketlerini ölçülü tuttu.

"Yeterince derine giremiyorum," diye nefes nefese söyledi. "Senin içinde yaşamak istiyorum." Tanrım, ben de bunu istiyordum.

Eli terli saçlarımı yüzümden çekip yanağımı avuçladı ve gözlerimizin teması devam etti. Her hareketine sevgisini döküyordu ve ben de onun sevgisinin kalbimi sardığını, kırık parçalarımı iyileştirdiğini ve yaralarımı yatıştırdığını hissettim. Onunla birlikte yeniden bütün olmuştum.

Tucker Grant benim tek büyük aşkımdı.

Kalbim onun için atıyordu. Her zaman öyle olmuştu ve her zaman öyle olacaktı.

Duygularım çok yoğunlaştı ve kendimi tutamadım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Tucker'ın adımları bir an durakladı ama sonra devam etti. Vücudumuz birbirine çarparken, dudakları benim dudaklarıma en tatlı öpücükle indi.

Dudaklarını ayırdığında, "Sana olan aşkım sonsuz, Bex. Bu dünyadaki zamanım dolsa bile, seni sevmekten vazgeçmeyeceğim" diye fısıldadı.

Onun güzel sözleri beni ikinci kez uçurumdan aşağıya savurdu. O titreyerek boşalırken, birbirimize sıkıca sarıldık ve o içime derinlemesine girdi.

Tamamen bitkin düşmüş, güçlü kolları beni sarmalarken bilinçsizliği uzak tutamadım.

Karanlık beni içine çekmeden önceki son düşüncem şuydu: *Daha fazla zaman için neler vermezdim.*

BÖLÜM 29

Tucker

"TUCKER." YUMUŞAK PARMAK UÇLARI alnımı okşadı.

Gözlerim hala kapalıyken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bex'in sabah sesi çok seksi ve penisim hemen tepki verdi, şişerek canlandı, dün geceki performanstan sonra bir tekrar için hazırды.

Onu kendime çekmek için kollarımı uzattım. Ama ellerim, giyinik gibi hissettiğim bir şeye dokunduğunda, gözlerim birden açıldı.

Onu yatağın kenarında otururken gördüğümde, kalbim taş gibi çarptı. Elinde taşıdığı valiz, gözümün ucunda, kapının yanında duruyordu.

Gideceğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Bex." Adı yalvarır gibi çıktı ağzımdan.

Oda hala loştu; güneş henüz tam olarak doğmamıştı, ama gözlerinin camsı parıltısını, başımın üstündeki duvara sabitlenmiş olarak görebiliyordum. "Uçağım birkaç saat sonra kalkıyor."

Boğazım düğümlenerek yalvardım, "Kal."

Bana hüznü bir gülümsemeyle, sonunda gözlerime bakmaya cesaret etti. "Gitmeliyim. Chicago'da halletmem gereken işler var. Zaten yeterince erteledim."

Tamam, bunu kabul edebilirim. "Geri dönecek misin?" Bex'in tek cevabı başını sallamaktı. "Ne zaman?" diye ısrar ettim.

Bakışları, ellerini sıkarak kucağına indi. "Bilmiyorum."

Bu üç kelime, yeniden canlanan birlikte yaşama hayallerinin duman olup uçması için yeterliydi.

Hayır. Siktir et. Savaşmadan pes etmeyecektim. Bu hatayı bir kez yapmıştım ve bir daha yapmayacaktım.

Oturarak, titrek ellerini tuttum. "Bex, bebeğim. Kalman için ne yapmam gerektiğini söyle. Ne olursa olsun, yaparım."

Gözlerinden bir damla ya  süzülerek yanağına düştü. "Tuck, bu zaten yeterince zor."

Ayrılmak için mücadele ettiğini itiraf etmesi, kararlılığımı daha da güçlendirdi. "Burada benimle mutlu değil misin?"

Bex gözlerini sıktı. "Bu bir rüyanın gerçeğe d n şmesiydi."

"Bu bizim hayatımız olabilir, Bex," diye ısrar ettim. "Bunu sana vereyim." "O kadar kolay değil," diye hıçkırarak söyledi.

"Ama olabilir," diye yemin ettim. "Seni sevmeme izin ver. Sana bakmama izin ver. Kaybettiğimiz tüm zamanı telaf  etmeme izin ver." Duygularım y zeyeye  kınca sesim kalınlaştı. "Lütfen gitme." Titrek bir nefes aldıktan sonra tekrar yalvardım, "Lütfen."

Sözlerim, o kapıdan çıkarsa kalbimin parçalanacağı gibi, kırık bir şekilde  ıktı.

Bex ellerini elimden çekip ayağa kalktı. Ben bir anda yataktan atladım ve o iki adım bile atamadan dizlerimin üzerine çöküp kollarımı beline doladım. Acınası görünmem umurumda değildi;  aresizdim.

"Gitme." Artık ağlıyordum. Onu ikinci kez kaybetmenin acısı beni mahvetti.

Yüzümü karnına bastırmıştım, sessizce tüm vücudunu sarsan hı kırıkların hissedebiliyordum. Bu onu da benim kadar öldürüyordu.

Oynamak için tek bir kartım kalmıştı. "Bex, seni seviyorum."

Onun bize çektirdiği bu işkenceyi sona erdirmesi için bunun yeterli olmasını istedim, ama içimde bir his bunun yeterli olmayacağını söylüyordu. Sonra, beynimin arka köşesindeki çirkin bir ses, belki de onun kalması için *benim* yeterli olmadığımı söyledi.

"Tucker, gitmeliyim." Hıçkırarak, kollarımı çekip bir adım geri attı.

Şok içinde, ön kapının arkasından kapının kapandığını duyduğumda hala dizlerimin üstündeydim.

Bex gitmişti. Gerçekten gitmişti. Ve ben berbat bir haldeydim.

O gittiğinden beri bir buçuk gündür gözümü bile kırpmamıştım. Göğsüm çökmüştü, nefes almak zordu. Kafamın içinde sönük bir çarpıntı vardı ve gözyaşlarım kuruduktan sonra gözlerim kum gibi hissediyordu. Ama en acı verici olanı, hiçbir doktorun iyileştiremeyeceği, göğsümün altında hissettiğim ağrıydı.

Bu, kalbimin sahibi olan kişinin beni terk etmesinin acısını yaşamak için onun yerine geçmek zorunda kaldığım bir tür karmik intikam mıydı?

Son on yıl cehennemi yaşadım, ama onun için de durum böyleyse, neden kaçtığını, neden adımı duymaya bile tahammül edemediğini anlayabiliyordum.

Dün ve bugün işe gitmedim. Felicity, geçen hafta boyunca ofiste olmadığım için beni boğazlayacak gibiydi, ama şu anda insanlarla birlikte olamazdım, zihnimde Bex'in arkasını dönmeden yatak odamdan çıkıp giden görüntüsü dışında hiçbir şey göremiyordum.

Acımı bir şişe viskiyle boğmak kötü bir fikirdi. Acımı hafifletmek, unutmamı sağlamak yerine, kısa bir süreliğine de olsa, beni daha da depresif hale getirdi.

Bex geri döneceğini söylemişti, ama kesin bir dönüş tarihi vermemesi, ilişkimizin son çivisi olabilirdi - tabii bu noktada buna ilişki denebilirse.

Hayatımın geri kalanının nasıl olacağını hayal edebiliyordum. Hevesli bir köpek yavrusu gibi bekleyip, kasabadan geçerken bana birkaç parça sevgi kırıntısı atmasını umarak, bir sonraki ziyaretine kadar beni idare etmesini umarak.

Bu şekilde yaşamak mümkün değildi, ama başka seçeneğim var mıydı? Bex'ten vazgeçmek imkansızdı. Artık onun için önemli olmasam da, o benim için her şeydi.

Ön kapı çalındı ve içim umutla doldu. Kanepeden fırlayarak kapıyı açtım ve "Geri geldin!" diye bağırdım.

Kapının diğerk tarafındaki kadın merakla kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki geldim. Cumartesi günü bugün geleceğimizi mesaj attım."

Cumartesi. O günden bu yana sadece beş gün geçmişti, ama sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Doğru. Şimdi hatırladım. Özür dilerim," diye kız kardeşime özür diledim.

Küçük kollar bacağıma dolanırken elimi yüzümden geçirdim. Otomatik pilotta, hangi çocuk olursa olsun onu kaldırmak için eğildim. Hızlıca baktığımda, Evie ve Jenner'ın üç yaşındaki çocuklarından tek kız olan Hope olduğunu gördüm.

"Ne oldu sana?" Evie, yeğenim Hunter'ı kalçasına daha yükseğe kaldırırken burnunu kırıştırdı. "Gün boyu içki mi içtin?"

Jenner yanına yaklaşarak Hunter'ın ikizi Hendrix'i tuttu, kahverengi gözleri empatiyle doluydu. "Bex'le işler yolunda gitmedi galiba?"

Evie'nin çenesi düştü ve başını kocasına çevirip bana bakarak sabit bir şekilde baktı. "Bekle. Bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Uzun hikaye."

Kız kardeşim alaycı bir tavır takındı. "Hemen söyle de, bir ay boyunca seni sıkboğaz etmekten kurtulayım. Ne kadar uzun sürerse, o kadar huysuzlaşırım, çünkü Jenner'ın sezon dışı olduğu bu dönemde beni ailemden uzak tutmuş olursun."

"Tamam," diye mırıldandım, tüm hikayeyi tekrar anlatmak istemiyordum ama Evie'nin beni sıkıştırarak öğreneceğini biliyordum.

Ayağıyla yere vurdu. "Burada mı yapacağız, yoksa bizi içeri davet edecek misin?"

Gözlerimi devirdim ve içeri girmeleri için kenara çekildim. "Ne kadar talepkar olabileceğini unutmuşum."

Evie yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kimseyi kandıramazsın, Tuck. Beni özlediğini biliyorsun."

Evet, gerçekten özlemiştim.

Duygusal olarak bitkin bir halde, Jenner'ın bahçede çocukları kovalamasını izlerken ablama içimi döktükten sonra şezlongun sırtına yığıldım.

Onun hakkını vermek gerekirse, neredeyse patlayacak gibi olduğu halde, kesmeden dinledi ve ağızını açmadı.

"Ee?" diye sordum umutla.

Evie bana göz kırptıktan sonra hemen kafama bir şaplak attı.

"Ah!" Vurduğu yeri ovuşturdum. "Bu neydi?"

Özür dilemeden cevap verdi: "Sana akıl vermeye çalışıyordum. İşe yaradı mı?"

Bakışlarım ayak parmaklarını ısırıp koşan çocuklara kaydı ve koşmayı bırakıp bizi dikkatle izleyen Hope'a işaret ettim. "Çocuklara güzel örnek oluyorsun."

"Lütfen." Evie alaycı bir şekilde güldü. "Eğer onun küçük kardeşlerine hak ettiklerinde yumruk atmadığını düşünüyorsan, o süslü diplomalarına rağmen sandığın kadar zeki değilsin."

Parmağımı göğsüme bastırdım. "Bunu hak ettim mi sence?" "Gerçekten bu kadar kör müsün?"

Tüylerim diken diken oldu. "Belki de bana açıkça söylemelisin."

"Jenner!" Kız kardeşim kocasına bağırdı.

Adam olduğu yerde donakaldı. "Evet, hayatım?"

Kız kardeşim bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sordu: "En büyük pişmanlığın ne?" Jenner tereddüt etmedi. "Seni terk ettiğinde peşinden gitmemek."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi?

Evie'nin sesi beni gerçeğe geri getirdi. "Hala burada ne işin var Tucker? Git kızını al. Ona vazgeçmediğini, onunla olmak için dünyanın sonuna kadar savaşaacağını göster. Ve bu yetmezse, ona beni aramasını söyle, bugün tanık olduğum acınası sahneyi, seni ön kapıda bulduğumda, bir an için onun olabileceğini düşündüğünde gözlerinden umudun sönmesini nasıl izlediğimi anlatırım."

Kahretsin, bunu hatırlamak bile göğsümü sıkıştırdı. "Kız kardeşimin benim savaşımı vermesi gerekmez."

"O zaman kendin savaş! Somurtmayı bırak ve harekete geç!"

Bex'in reddetmesinin acısı, henüz otuz altı saat geçmesine rağmen hala zihnimde çok taze ve eğer beni yine reddederse, bu beni mahveder.

Şu anki halinden daha kötü olabilir misin?

Evie haklıydı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Oturup somurtmak beni hiçbir yere götürmezdi.

Kararımı verdim ve ayağı
kalktım. Ya Bex ya da hiç.

BÖLÜM 30

Bex

Eve dönüşüm, kapıcı bana anahtarımı verirken artık binama giremeyeceğimi söylemesiyle başladı. Şaşırdığımı söyleyebilirdim, ama doğrusu, Aaron'un eşyalarımı taşımak yerine çöpe atmamış olması beni daha çok şaşırttı.

Otele yerleştikten sonra, akşamımı iş e-postalarını yanıtlayarak ve yeni bir ev aramaya başlayarak geçirmeliydim, ama bunun yerine, o sabah yaşadığım yürek parçalayıcı sahneyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum.

Tucker'ın benim kesin ayrılacağım haberine çok üzüleceğini biliyordum. Ona acı çektireceğim düşüncesi midemi bulandırıyor ve uyanmadan gizlice kaçmayı düşündüğüm bir an bile olmuştu. Ama bu yanlış olurdu. Son ayrılışımda düzgün bir veda edememiştik ve ben korkaklık yapmayı reddediyordum.

Gözlerimi her kapattığımda, onun gözlerindeki acı beni rahatsız ediyordu. Kalbimden çıkıp kulaklarımdan yankılanan, kalmam için yalvaran çığlıkları hala kulaklarımda çınlıyordu.

Tek istediğim onun kollarına koşmakken, o kapıdan çıkmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Kafamın içinde, hayatımın Chicago'da olduğunu ve geri dönmem gerektiğini tekrar tekrar söylüyordum.

Ama senin kalbin Oklahoma'da.

Yastığı yüzüme bastırıp, yaralı bir hayvan gibi çığlık attım.

Rust Canyon'dan ayrılmak hayatımın en büyük hatası olabilir.

Brooks and Andrews'ın kapısından içeri girdiğimde ilk durağım insan kaynakları departmanı oldu. Ama uğraşmam gerekmediğini anladım.

Aaron, firmadaki herkese ilişkimizi sonlandıranın kendisi olduğunu söylemiş miydi? Evet.

Bu beni rahatsız etti mi? Hiç de bile. Eğer yaralı egosunu yatıştırmak için buna ihtiyacı varsa, o zaman alabilirdi. Önemli olan tek şey, hayatımın geri kalanında onunla birlikte kalmayacak olmamdı.

Ancak, uzun süre işe gelmediğimin nedeninin ruhsal çöküntü olduğu söylendiği için üst düzey ortaklar ve şirket psikoloğu ile bir toplantıya çağrıldığımda bu benim için bir sorun haline geldi. Aaron'a göre, terk edildikten sonra paramparça olmuşum ve kendisi benim kendime zarar verebileceğinden endişeleniyordu.

Adi herif.

Sonuçta, kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. İş arkadaşlarımla ilişki kurmaman gerektiğini çok iyi biliyordum, bu yüzden işler ters gittiğinde bedelini ben ödedim.

Aklı başında olduğumu kanıtlamak için binbir türlü engeli aştıktan sonra masama dönmeme izin verildi.

Ofiste yürürken farkındalık hissi uyandı. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum ama başımı dik tutmaya çalıştım. Eğer bir gösteri izlemek istiyorlarsa, mesai sonrası Tiyatro Bölgesi'ne gitmeleri gerekecekti.

Duvarlar camdan olduğu için ofisimin kapısını kapatmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden açık bıraktım. Ofis koltuğuma çöküp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp kendimi topladım.

Bunu yapabilirdim. Bu işte iyiydim. Özel hayatımın avukatlık mesleğime etkisi yoktu.

Gözlerimi açtığımda, davalarımın önemli ölçüde azaldığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Bu, ay için gerekli minimum fatura saatlerine ulaşmamın daha zor olacağı anlamına geliyordu. Aaron'ın şirketin mürekkebine kalemini batırmasına izin verdiğim için beni kovmamış olabilirlerdi, ama işimi korumamı imkansız hale getireceklerdi.

Sonum belliydi. Ortaklar beni kovmak zorunda kalmadan yeni bir iş aramam gerekiyordu. Kendi isteğimle ayrılmak çok daha iyi bir seçenektir.

Saat on bir olduğunda, kendimi bilgisayar ekranına bakarken buldum, geri döndüğümde beri bana verilen asgari iş yükünü bitirmiştım. Günün geri kalanında ne yapacaktım?

Şirket sunucusunda yeni iş ararken yakalanmak istemediğimden, şehirdeki daire ilanlarına bakmaya karar verdim. Site, kira için ne kadar ödemeye razı olduğumu sorduğunda, durakladım. İyi para kazanıyordum, ama şehir merkezinde kalmak pahalıydı, tek yatak odalı bir daire için bile, ve işsiz kalma ihtimalini göz önünde bulundurmam gerekiyordu.

Her gün "L" ile uzun bir yolculuk yapmaya razı olarak, aramamı Chicago'nun dış mahallelerine genişlettim.

Hayalindeki ev ve ruh ikizin Rust Canyon'da seni beklerken neden burada yeni bir iş ve yeni bir daire arıyorsun?

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi ve neredeyse sessiz bir inilti çıkardım, alnımı masamın cilalı ahşap yüzeyine bıraktım.

Açık kapımdan bir vuruş sesi geldi ve ziyaretçimi selamlamak için başımı kaldırmadan önce en profesyonel gülümsememi takındım.

Kapıyı açtığımda karşımda başka bir stajyer olan Molly duruyordu. Yanakları kızarmıştı ve hızla yükselen göğsüne elini bastırıyordu.

"Rebecca," diye nefes nefese konuştu.

İçimden geri çekilme isteğini bastırdım. Hayatımın geri kalanında, gerçek ismimi duymak Aaron'ı hatırlatacaktı. Brooks and Andrews'da bir ayağım kapıda iken kimseyi düzeltmenin bir anlamı yoktu, ama yeni bir işe girer girmez Bex olarak çağrılmak istediğimi açıkça belirtecektim.

"Ne var ne yok?"

Aşırı ısınan yüzünü eliyle havalandırdı. "Resepsiyonda dolaşan adamı gördün mü?"

Bilgisayar ekranına elimi sallayarak, sesimdeki acıyı gizleyemedim. "Biraz meşguldüm."

Ofisime doğru ilerleyerek sesini alçalttı. "Yemin ederim, bana bir bakış attı ve iç çamaşırım alev aldı. Elleriyle işini iyi yaptığı belli olan sert bir görünüşü var."

"Güzelmiş." Onu başımdan savdım. İlgilendiğim tek erkek binlerce kilometre uzaktaydı.

"Ve o aksanı. Her halinden taşralı olduğu belli." Artık dikkatimi çekmişti. "Neden böyle diyorsun?"

"Bir bakalım." Molly parmaklarıyla özellikleri saymaya başladı. "Dirseklerine kadar kıvrılmış flanel gömlek. Uyluklarına ve kalçalarına mükemmel oturan kot pantolon. Kotun paçalarından görünen kovboy çizmeleri. Tek eksiği şapka."

Kalbim üç kat hızla atmaya başladı, hafifçe başımı salladım. İmkânsızdı. Tesadüf olmalıydı.

Sandalyeyi masamdan uzaklaştırıp ayağa kalktım.

Kulaklarımda kalp atışlarım hızlanırken, topuklarımdan izin verdiği kadar hızlı bir şekilde şirketin bölmesi resepsiyon alanına doğru yürüdüm.

Yaklaştığımda, bir kalabalık toplandığını fark ettim. Hepsinin ortak bir özelliği vardı: hepsi kadındı.

Fısıltılarıyla birbirlerinin sözlerini bastırıyorlardı.

"Kahretsin. O kovboyu bir tur atmak için neler vermezdim."

"Adam, kol porno için yürüyen bir reklam panosu."

"Ön kollarını boş ver. Bacaklarına bak. O kot pantolonlar *"tüm doğru yerlere."*

Nezaketim, damarlarımdan akan aciliyetin önüne geçti ve yolumu açarak ilerledim.

Onu camdan gördüğümde nefesim kesildi.

Bana doğru geldi.

"Tucker." Adı dudaklarımdan zar zor duyulacak şekilde çıktı.

Birkaç kişi bana bakmak için başlarını çevirdi. Şaşkın bir ses sordu, "Onu *tanıyor* musun?"

Yutkunarak başımı salladım.

Molly ellerini çırpı. "Gösteri bitti, bayanlar. Görünüşe göre bu kız çoktan kapıldı."

Hoşnutsuz mırıldanmalar yükseldi ve biri dağılırken "Şanslı kaltak" diye mırıldandı.

Bir omuz omzuma çarptı ve iki gün önce yatak odasının zemininde kırık bir halde bıraktığım, sadece üç metre uzakta duran hayallerimin erkeğinden gözlerimi ayırdım.

"Kahve almaya giderken yanından geçerken Bex istediğini duydum. Bir an anlamadım ama sonra senin buraya ilk başladığında oradan geçtiğini hatırladım." Molly'nin sırtışı gizlenemedi. "Oklahoma'da onunla birlikteydin, o zaman iyi vakit geçirmişsin."

Hiçbir fikri yoktu.

Titrek ellerimle cam kapıyı ittim. Sanki varlığımı hissetmiş gibi, Tucker botlu topuklarıyla döndü ve gözlerinde parlayan sevgi, kalp ritmimi yeniden başlatan bir defibrilatör gibi etki yaptı.

Sesi kalın çıkmıştı. "Bex, ben..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "B-burada ne işin var?"

Uçuşan kumral saçlarını eliyle tararken yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz bir gün daha geçirmeyi düşünemiyorum."

Resepsiyonistimiz Bella, iki elini göğsüne bastırarak hüzünlü bir nefes verdi.

Gözlerim yaşlarla bulanmış olsa da, göğsüm umutla doldu ve sulu bir kahkaha attım. "İki gün bile dayanamadın, ha?"

Tucker yaklaşarak başını salladı. "Bebeğim, sensiz geçen on yıl cehennem gibiydi ama son iki günün işkencesine kıyasla o hiçbir şeydi. Çocukken, her şey dağıldığında neyi kaybettiğimizi bilmiyorduk. Artık seni hayatımda, kollarımda, evimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu tattım, eskisi gibi olamayız." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: "Rust Canyon'a geri dönmeni ne kadar istesem de, eğer burada olman gerekiyorsa, bunu başaracağız."

"Yine uzun mesafeli bir ilişki mi?" diye tereddüt ettim.

"Hayır." Sesi kararlıydı. "Sen nerede olursan, ben de orada olacağım."

Karnımdaki kelebekler o kadar çılgınca çırpınıyordu ki, ayaklarımın yerde kalması mucizeydi. "Bunu yapar mısın?"

"Anlamıyor musun, Bex? Senin için *her şeyi* yaparım." Adam'ın elması boğazında o kadar sert bir şekilde yutuldu ki, boğazının uzunluğu boyunca sallandı. "İlişkımız konusunda bazı büyük hatalar yaptım, ama senin gitmene izin vermeyi reddediyorum."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve kollarımı boynuna doladım, yüzümü göğsüne gömdüm. Yumuşak flanel gözyaşlarımı emdi, Tucker'ın eli sırtımı okşadı.

"Ne olacak? Hayatımı buraya taşıyacak mıyız? Yoksa seni eve götüreceğim mi?" Ev. Bu tek kelime çok fazla anlam içeriyordu.

Bu kelime, bu adamı, büyüdüğümüz kasabayı ya da benim için inşa ettiği evi ifade edebilirdi.

Üçünün bir arada olmasını istediğimden hiç şüphem yoktu. Çünkü bir araya geldiklerinde, her zaman hayalini kurduğum hayatın resmini çiziyorlardı — çok uzun süre ertelenmiş, bizim yeniden bir araya gelmemizi beklerken uykuda kalan masalsı bir son.

Ona bakarak, gözyaşlarımı silip kararlı bir şekilde başımı salladım. "Beni eve götür, Tuck."

Titrek ellerle yüzümü avuçladı, gözlerini bir an kapatıp tekrar açtı. "Emin misin?"

"Benim ait olduğum yer orası. Seninle birlikte," diye fısıldadım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Ayrıldığımızda, mavi gözleri parladı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "O zaman, hadi eve gidelim."

Onun yanına yaslanarak Brooks and Andrews'tan çıktım ve bu anı beklerken zaman öldürmek için geçici olarak yaşadığım hayatımın bir bölümünü kapattım, bunun geleceğini fark etmemiş olsam da.

Tucker, acı dolu geçmişimi temsil ediyordu ama aynı zamanda parlak geleceğimi de temsil ediyordu. Mümkünse, yaşadığımız onca şeyden sonra aşkımız daha da derinleşmişti. Engeller bizi daha güçlü, daha dirençli hale getirmişti ve şimdi ödülümüzü alma zamanı gelmişti.

Birlikte güzel bir hayat.

Epilog

Bex

Bir Yıl Sonra

"BEX TEYZE! BAK BEN DÖNÜYORUM! Ben bir prensesim!"

Hope o kadar hızlı döndü ki, kilisenin arkasındaki hazırlık odasındaki bir sehpaye çarptı. Minik poposunun üzerine düştüğünde, gül goncası dudakları şoktan aralandı, büyük mavi gözleri annesinin tepkisini ölçmek için kocaman açıldı.

Evie yüzünü tavana doğru çevirdi ve derin bir nefes verdi. "Tanrım, o da kardeşleri kadar yaramaz."

Aspen, henüz resmi olarak yeğenim olmayan üç yaşındaki kızın yanına diz çöktü, ama tanıştığımız andan itibaren ona teyze gibi davranıyordum. Hope'u ayağa kaldırarak Aspen onu arkadan kucakladı. "Anneni dinleme. Bence sen çok değerlisin."

Ve özellikle kız kardeşleri övgülerle boğulurken, onlar da dışarıda kalamazlardı. Hunter ve Hendrix de prenses olduklarını ilan etmeye karar verdiler ve dönerek iki küçük yıkım ekibi haline geldiler.

Zavallı ebeveynlerini yorabilirlerdi, ama çok sevimliydiler.

Kapı açılmadan önce bir vuruş duyuldu ve Mac elini gözlerinin üzerine koyarak kafasını içeri soktu. "Herkes düzgün giyindi mi?"

Aspen alaycı bir şekilde güldü, ama kocasına konuşurken sesinde bir parça mizah vardı. "Bunun pijama partisi gibi olacağını ve hepimizin iç çamaşırlarıyla yastık savaşı yapacağımızı mı sandın?"

Mac elini indirdi. "Eğer öyle olacağını düşünseydim, gözlerimi kapatmazdım."

"Mutlu bir evliliğin olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?" diye meydan okudu.

Mac dudaklarını bükerek alaycı bir şekilde karşılık verdi, "Biliyor musun? Belki *de* hatırlatman lazım."

Aspen gözlerini devirdi, küçük giyinme odasını geçti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Mmm. Yavaş yavaş hatırlıyorum." Mac, Aspen'in beline elini koydu, onu kendine doğru çekip o kadar tutkulu bir öpücük verdi ki, çocukların gözlerini kapatmayı düşündüm.

En iyi arkadaşım serbest bırakıldığında ayakları üzerinde sendeledi, ama neyse ki kocası beline kolunu dolayarak onu ayakta tuttu ve bana sert bir gülümseme attı.

Mac çılgın biriydi, ama onun şakaları hayatımıza çok ihtiyacımız olan kahkahaları getiriyordu.

Aspen pembe yanağına elini koyarak, "Bir şey mi istedin?" diye sordu.

"Senin şeker dudakların dışında mı?" Mac hızlıca bir öpücük daha çaldıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Gelini almaya gönderildim."

Endişelenerek, duvar saatine baktım ve dudaklarımda bir kaş çatma belirdi. "Yirmi dakika erken başlayamayız. Konuklar hala gelmiş olabilir."

O başını salladı. "Tören için değil. Damat seni görmek istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı ve "Düğünden önce beni göremez! Uğursuzluk getirir!" diye bağırdım.

"Bunu söyleyeceğini söyledim. Sonra sana, ikinizin kötü şans kotasını doldurduğunuzu ve onunla arkadaş buluşmanızı söylememi istedi."

Bir an tereddüt ettim. Tucker ile karı koca olmadan önce özel bir an yaşamak için geleneği bozmak istiyor muydum?

Onun yakışıklı yüzü gözümün önüne geldi ve kararım anında verildi.

Elbisenin eteğini toplayıp bir koluma astım. "Önden buyur."

Mac sırtarak dirseğini uzatarak beni damadımın beklediği yere kadar eşlik etti. "Asla sormayacaksın sandım."

Hazırlık odasının yakınında bir dış kapı vardı ve dolaşan konuklara rastlamadan dışarı çıkmayı başardık. Dışarı çıktığımızda, Tucker'ın bana sırtını dönmüş, takım elbiseli silueti karşısında nefesim kesildi.

"Git adamını al." Mac beni nazıkçe itti. "Seni bekliyor."

Sadece bugünü kastetmemiştir.

Tucker sabırlı olmuştu. Yeniden bir araya gelmemiz umutsuz görüldüğünde bile benden vazgeçmemiştir.

Birkaç dakika içinde bekleyiş sona erecek ve hayatımın yarısını sevdiğim adam sonunda kocam olacaktı.

Ben Bayan Tucker Grant olacaktım. Onunla bir hayat hayal ederken derslerde defterlerime yüzlerce kez yazdığım bir isim.

Yaklaşırken elbisenin hışırtısını duymuş olmalı ki, derin sesiyle "Bex?" diye seslendi.

"Yirmi dakika daha bekleyemedin mi?"

Tucker güldü. "Diğer herkes senden önce görsün diye mi? Hayatta olmaz." "Bu pek misafirperverce değil." dedim.

"Bebeğim, hayatımızın geri kalanında tüm dikkatini çekmek için seni kilitleyip kaçabilseydim, yapardım. Sana gelince çok açgözlüyüm." Parmaklarını yanına doğru bükerek. "Şimdi döneceğim."

"Tamam."

Gerginlik içime sardı ve Tucker yavaşça dönerken nefesimi tuttum. Gözleri bana takıldığı anda — baştan aşağı beyaz giyinmiş, saçlarım toplanmış, yüzümde doğal makyaj — o da düzensiz bir nefes verdi ve parlak mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Oh, Bex," diye fısıldadı, aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarına çekti. "Tanrım, nasıl bu kadar şanslı oldum? Sen gördüğüm en güzel kadınsın." Sözleri saygıyla doluydu ve samimiyetinden şüphe etmedim. Doğruyu söylediğini biliyordum.

Gözlerimi hızla kırıştıtarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Böyle hayal etmiştin?"

"Hayır." Başını salladı. "Bundan çok daha güzel."

"İşte bu," diye fısıldadım. "Sonsuza dek sürecektir hayatımızın başlangıcı."

"Evet, bebeğim, öyle." Dudakları dudaklarıma değdi. "Artık gidelim. Yeterince beklettik."

Bunun üzerine parmaklarını parmaklarımla birleştirdi ve birlikte kiliseye koştuk.

Yol uzun ve çoğu zaman acı verici olmuştu, ama sevgiyle dolu bir gelecek hayaliyle saf mutlulukla dolduğumuz bu ana ulaşmak için buna değmişti.

Üç yıl sonra Bex'e Rust Canyon'da heyecan verici yeni bir iş teklifi geldiği uzun epilog için [buraya](#) tıklayabilirsiniz.

Tripp ve Penny'nin birbirlerine olan duygularını paylaşarak arkadaşlıklarını mahvetme korkusunu yenip yenemediklerini merak ediyorsanız, Rust Canyon'un devamı olan [Crashing the Altar'da](#). hikayelerini okuyabilirsiniz

Aspen ve Mac'in hikayesini kaçırdınız mı? [Festive Faking](#)'de şimdi okuyabilirsiniz.

Tucker'ın kız kardeşi Evie'nin kocası Jenner ile nasıl yeniden bir araya geldiğini daha ayrıntılı olarak okumak ister misiniz? Hikayelerini [Frozen Heart Face-Off](#) kitabında okuyabilirsiniz

Teşekkür

Kocam Andy'ye, benim en büyük destekçim olduğu, benim için büyük hayaller kurduğu için teşekkür ederim.

Editörüm Katie'ye, ülkenin yerel deyimleri seni çileden çıkardığını biliyorum, ama sen pes etmedin ve bu kitabın dünyaya hazır hale gelmesine yardımcı oldun.

Nina, düzeltmenim, tamamlanmış metnimi düzeltmenin yanı sıra Bex ve Tucker'ın hikayesine o kadar kendinizi kaptırdınız ki, teknik notların dışında okuyucu tepkilerini yazmayı unuttuğunuzu belirten bir not eklediniz.

Sağ kolum Sam D'ye, yazarken sana küçük parçalar gönderip anlık tepkilerini almak kadar sevdiğim bir şey yok. Geri bildirim ihtiyacımı karşılayacak birinin olması için senin bana gönderildiğine hiç şüphem yok.

Asistanım Jamie'ye, her şeyi tek başıma yapmaya çalışmanın sonunda tükenmeme neden olacağını anlamamı sağladığın için teşekkür ederim. Yazmaya odaklanmamı kolaylaştırdığın için çok minnettarım.

Sokak ekibime, sizler harikasınız! Böyle inanılmaz bir destek ekibini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum.

Spicy Sidekicks'e, bu çılgın yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Sizin birbirinizle etkileşimde olmanızı, okuduğunuz kitapları paylaşmanızı, en sevdiğiniz Siena erkeklerini tartışmanızı veya bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmenizi görmekten daha mutlu olamıyorum!

Bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan Luna Literacy Management'a teşekkür ederim. Lemmy ve Catie, ikiniz de harikaydınız ve kitabımın iyi ellerde olduğunu bilerek rahatça dinlenebileceğim için çok mutluyum.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, en büyük teşekkürlerim inanılmaz okuyucularıma gidiyor. Siz olmasaydınız, kitaplarım sadece kağıt üzerindeki kelimelerden ibaret olurdu. Onlara hayat veren sizlersiniz, onları okuyarak. Sürekli desteğiniz için minnettarlığımı ifade etmeye kelimeler yetmez.

Yazar

SIENA, spor sevgisinin kızların DNA'sında işlediği Pittsburgh, Pennsylvania'da doğdu. Romantik romanlara olan sevgisi de erken yaşlarda başladı. Romantik roman eleştirmeni olan annesine sık sık kitap severlerin ve romantik roman yazarlarının katıldığı kongrelere eşlik eder, atölye çalışmalarına katılır ve çok sayıda çok satan yazarla tanıştırdı. Kısa sürede defterlerini kendi hikayeleriyle doldurmaya başladı. Bu hikayelerin çoğunda kendisi ve gerçek hayattaki bir prens başrol oynuyordu.

Şans eseri, yakışıklı bir sporcuyla tanışıp evlendi. Birkaç eyalette ve Almanya'da geçici olarak yaşadıktan sonra, gençlik hokeyinin hüküm sürdüğü Michigan'a yerleşti.

Hikayelerinde artık kendisi yer almıyor, ancak güçlü kahramanlarını yaratırken eğitimci, iş kadını, moda danışmanı ve dünya gezgini olarak edindiği deneyimlerinden yararlanıyor. "Oh evet," diyor gülümseyerek ve göz kırparak, "Hepsinde benden bir parça var." Şimdi günlerini kurgusal karakterler için mutlu sonlar yazarak geçiriyor ve akşamlarını yerel hokey sahalarında üç çocuğunu destekleyerek geçiriyor.

Siena, okuyucularından haber almayı çok seviyor. Ona e-posta gönderebilirsiniz: siena.trap.books@gmail.com

Ya da sosyal medyada (FB, IG ve TT) @siena.trap.books adresinden onu bulabilirsiniz.

Siena Trap'ın diğerkitapları

Remington Royals Serisi

[Prensese Kazanmak Prense](#)
[Rol Yapmak Moda Prensesiyle](#)
[Kavga](#)

Connecticut Comets (Hokey) Serisi

[Blueliner'ı Yakalamak](#)
[Keskin Nişancıya](#)
[Sürpriz İkinci Sınıf](#)
[Süperstar](#)

Indy Speed (Hokey) Serisi

[Yedek Kulübesi için Bir](#)
[Tavşan Donmuş Kalp](#)
[Yüzleşmesi](#)
[Kaleci Golü](#)

Rust Canyon Serisi

[Şlikli Sahtecilik](#)
[enEve Dönüş](#)
[Gözünü Kırpmadan](#)
[Altarı Yıkma](#)

Bellini Mafya Serisi (2025 sonbaharında çıkacak)

[Bellini Born](#) (Matteo'nun hikayesi)
[Bellini Bound](#) (Enzo'nun hikayesi)
[Bellini Bred](#) (Gio'nun hikayesi)

İçinde

[Önsöz](#)

[Adanmışlık](#)

[Çalma Listesi](#)

[1. Bex](#)

[2. Tucker](#)

[3. Bex](#)

[4. Bex](#)

[5. Tucker](#)

[6. Tucker](#)

[7. Bex](#)

[8. Bex](#)

[9. Tucker](#)

[10. Bex](#)

[11. Tucker](#)

[12. Bex](#)

[13. Bex](#)

[14. Tucker](#)

[15. Bex](#)

[16. Tucker](#)

[17. Bex](#)

[18. Bex](#)

[19. Tucker](#)

[20. Tucker](#)

[21. Bex](#)

[22. Tucker](#)

[23. Bex](#)

[24. Bex](#)

[25. Tucker](#)

[26. Bex](#)

[27. Tucker](#)

[28. Bex](#)

[29. Tucker](#)

[30. Bex](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Siena Trap'ın Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

